

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

• ЛИЧНА ОХРАНА •

ГРЕГ РУКА

ТЪРСАЧЪТ

Страховит трилър - тъмен като безлунна нощ!

ГРЕГ РУКА ТЪРСАЧЪТ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Бодигардът Атикъс Кодиак (Лична охрана) е наясно, че рискът е част от професията му. Новото му занимание се изчерпва с баналните задължения като охранител в садо-мазо клуб в долен Уест Сайд. Една вечер в клуба става меле, в което се забърква и непълнолетната дъщеря на негов приятел от армията. Преследвана от безмилостен командос, вманиачен по острия си нож, Ерика връща Кодиак в същината на охранителния бизнес. Атикъс скоро разбира, че обещанието може да бъде най-опасното от всички оръжия...

Рука съчетава желязната мъжага — частен детектив, с черните прозрения на Чандлър и спартанския изказ на Хемингуей. Щом вземете тази книга, със сигурност ще искате още!

Майкъл Конъли

На Дженифър

*Някои убиват любовта си млади,
други — когато остареят;
някои душат я с ръцете на страстта,
други — с волята на Бога.
Милозливите използват нож — така
смъртта настъпва бързо.*

*Някои обичат твърде малко, други —
твърде дълго,
някои купуват, други — продават;
някои го вършат с много сълзи,
други пет пари не дават.
Всеки убива нещо, което обича,
но въпреки това не умира.*

Оскар Уайлд, Балада
за четящия затворник, 8–9

1.

Тя беше загубена.

Видях я само защото си вършех работата — тоест, търсех си белята. Вероятно съм пропуснал появата му, тъй като не го видях да влиза. Беше бял младеж, около тридесетгодишен, с хубави дрехи и пестеливи движения. Не се вписваше в обстановката и това личеше от начина, по който се спотайваше по ъглите на клуба. „Презрамката“ се помещаваше в бивш склад с боядисани в черно стени и осветление, монтирано не толкова да свети, колкото да създава сенки. Попридирчивите не го смятаха за изискан клуб и предпочитаха да си легнат. А ако го посещаваха, това ставаше след полунощ, когато редовните посетители отиваха да търсят разнообразие на друго място или просто си лягаха.

Баунсинг се нарича дейността, свързана с наблюдение на хора. Чрез баунсинг търсиш този, който ти трябва, или елиминираш онзи, който не ти трябва. Търсиш белята, фиксираш я, а след това чакаш. Правиш го, защото няма как да реагираш преди да си сигурен, че този пред теб наистина ще направи някаква беля.

Чаках и го гледах как я търси, промъквайки се покрай цици и дупета, ангажирани в своите сладки танци. Минаваше два часа сутринта, сериозните играчи вече бяха тук. Цял взвод мъжаги, покрити с кожи и ПВЦ дрехи, които се отнасяха страшно сериозно към играта. Промишленият тътен на музиката неохотно пропускаше по някой плясък на камшик върху гола кожа, последван от стон или истеричен кикот.

Белята спря да погледа как една яка мадама към петдесетте се гъне около кръста на Свети Андрю. Превръзки от черен ластик стягаха китките и глезените ѝ, почти скрити под щедрите гънки на отпуснатата ѝ кожа. Ръцете му останаха в джобовете на якето, а на светлината от рампата се виждаше как се поти.

Може би правеше проучвателен тур.

Но поведението му беше неподходящо. Когато щедрите форми на жената се надвесиха подканящо над него, Белята отвърна с хладен, натежал от заплаха поглед. Раменете над бюста помръднаха в знак на извинение, тялото побърза да се отдалечи. Белята пусна една крива усмивка, която изчезна толкова бързо, че я взех за някакъв тик. После се обърна и тръгна към бара.

Не беше хубава тази усмивка.

А човекът си беше тежък случай.

Проследих го с очи, после го оставих за малко, тъй като на входа се появиха двама нови посетители. В следващия миг ги видя и една от танцьорките, която нададе пронизителен вик — достатъчно силен, за да се чуе въпреки оглушителната музика. По-младият от двамата спря и се обърна да я погледне. И двамата бяха тъмнокожи, а там, където ги хващаше сянката, кожата им изглеждаше катраненочерна. Младият беше по-малка и по-лека версия на по-възрастния — от краката чак до късата коса, подстригана по моряшки. И двамата бяха облечени по-скоро като за наблюдение, отколкото за забавления. Младият беше на не повече от двадесет и една — току-що навършил възрастта, която му дава право да влезе. Другият беше значително по-възрастен — някъде към четиридесетте. Той поклати глава на реакцията на младия, каза нещо и двамата отново се раздвижиха. Насочих поглед към бара.

Белята беше поръчал газирана вода на бармана Джейкъб. „Презрамката“ е лицензиран клуб, а това означава спазване на закона: никакъв алкохол, тъй като в залата се прави стриптийз. Белята бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади портфейл, за да плати. Обратното движение беше мъничко по-рязко и това ми позволи да видя металния клипс, закачен за джоба на панталона му. Беше черен — от онези, които се използват за захващане на пейджър. Или на нож.

Вероятно е дилър, рекох си. Има среща с някого, готов е да сключи сделка.

Или наистина е беля...

Отпи от газираната вода, облиза устни. После продължи да оглежда залата с тежкия си поглед. Покрай мен се плъзнаха мъж и жена с кучешки нашийници, които ходеха на четири крака. Каишката им държеше „строга господарка“, облечена в яркочервени доспехи от ПВЦ. В свободната ѝ ръка висеше файтонджийски камшик, на лицето ѝ грееше усмивка.

— Сладки са, нали? — подхвърли тя.

— Тренировки на сухо, а?

— Скоро ще са готови.

Белята се беше обърнал и гледаше към противоположния край на бара. Проследих погледа му и видях Ерика.

Беше с минипола от черна кожа, скъсани мрежести чорапи и лъскави черни ботуши с подметки в стил „Ела да ме чукаш“. Нагоре носеше боди от ламе, също нарочно разкъсано, под което се виждаше гола кожа. Косата ѝ беше дълга, с цвят на прясно отрязан бук. Осветлението в клуба я правеше по-тъмна, а яката от твърда кожа около шията ѝ ставаше почти невидима. Проблясваше единствено пръстенчето с диаманти, монтирано в центъра ѝ.

Беше брутално красива.

Беше копие на майка си.

Беше едва на петнадесет.

Двамата с Белята я гледахме как пали цигара, тръска пепелта в пластмасовата си чаша и разсеяно наблюдава играта около себе си. Изглеждаше умерено отегчена, срещаше чуждите погледи без никакво притеснение и без никаква промяна в изражението на лицето си.

Стомахът ми най-сетне се поотпусна и аз успях да си поема дъх. Питам се дали това наистина е Ерика и как трябва да постъпя, ако е тя.

Белята довърши содата си, премести се до нея и отвори уста за встъпителна реплика. Тя не реагира, но и не отмести очи. Той каза още нещо. Лявата му ръка легна на бара, а дясната остана в скута му.

Ерика изви глава да го погледне, после рязко се завъртя заедно със стола си. Кичур от русата ѝ коса го шибна през лицето.

Той я сграбчи с лявата ръка и рязко я обърна към себе си. Това вече ме накара да се раздвижа.

Ерика направи опит да измъкне рамото си от хватката му, но той не я пусна. Вече бях достатъчно близо, за да чуя любезната ѝ реплика:

— Махни си шибаната ръка, задник!

— Тръгваме — просъска той.

Джейкъб тръгна да заобикаля бара, вероятно с намерението да ги раздели, но Белята бръкна в джоба си. Онова там не беше пейджър, а нож. Острието се стрелна напред и нагоре, оставяйки сребърна следа в полумрака — сякаш беше внезапно бликнала струя вода. Право към очите на Джейкъб, който рязко се дръпна и вдигна ръка да се предпази.

Белята задържа ножа насочен към него, а другата му ръка все така стискаше рамото на Ерика. Вече бях достатъчно близо, за да чуя предупредителните му думи:

— Не се прави на герой!

Говореше с подчертан английски акцент.

Беше с гръб към мен, но Ерика ме видя и ченето ѝ увисна от изненада. Направих рязко въртеливо движение с рамо и заковах лявата ръка на Белята върху бара. Изненадващото нападение го накара да пусне ножа, който се плъзна по гладкия плот и падна в пълния с лед умивалник. Беше хубав нож, с извита дръжка от рог и осемсантиметрово острие. Джейкъб го грабна още преди от устата на Белята да излети първата ругатня. Аз усетих желанието му да се раздвижи и го треснах с десния лакът миг преди да ми посегне със свободната си ръка. Ударът попадна в лицето му. Пуснах ръката му от бара и рязко се завъртях. Той политна назад и вдигна ръка към лицето си.

Ерика изрече името ми.

— Здравсти, Ерика — отговорих аз, без да отделям очи от Белята.

Ако беше реагирал с някаква изненада или болка, това явно ми беше убягнало. Ръката му се отпусна надолу, на лицето му се появи усмивка. Стрелна Ерика за част от секундата, после отново насочи вниманието си към мен. Аз използвах паузата, за да проверя стойката му.

Той знаеше какво прави и очевидно умееше да се бие.

Горната му устна се покри с кръв, а усмивката му стана толкова широка, че разкри всичките му венци, оцветени в тъмнорозово.

— Искаш ли да те изпратя? — попитах.

Белята поклати глава, без да спира да се хили.

— Взехте ми ножа — рече. От осветлението кръвта под носа му изглеждаше черна. — Това е един адски ценен нож, а вие ми го взехте...

— Не си имал никакъв нож — уверих го аз. — Ако си имал, значи си нарушил закона и би трябвало да повикаме ченгетата.

— Я заеби тия приказки! — внезапно ми се озъби онзи. — Аз ще повикам ченгетата!

Посегна към телефона, а аз дочух потракването на пластмаса върху метал.

Белята премести тежестта на тялото си, мускулите му се свиха от желание за бой. Пристъпих встрани и заех позиция между него и Ерика. Дадох си сметка, че тъй и тъй ще бъда пребит, но поне тя няма да тръгне с него. Ръцете му се свиха в юмруци и се вдигнаха на нивото на гърдите. Дишането му стана дълбоко и равно.

Ако тоя тип владее някое бойно изкуство, положението ми е безнадеждно, рекох си. Не обичам болката и не си падам по нея въпреки професията си. А надницата от седем и петдесет на час съвсем не беше достатъчна, за да промени този факт.

— Нямах представа какъв океан от болка си поръча току-що — осведоми ме с широка усмивка Белята.

Очите му се отместиха към нещо зад гърба ми и ситуацията коренно се промени. Злорадството му се стопи заедно с усмивката, лицето му изведнъж се превърна в бойна маска, а една кървава хрчка се изстреля към пода.

Запитах се колко ли ще ме заболи от всичко това.

Бедрата му започнаха въртеливо движение и аз реших, че ще стартира с ритник. Взех съответните мерки да го блокирам, но ритникът така и не дойде.

Младежът рязко се завъртя и хукна към аварийния изход, разблъсквайки тълпата, която очевидно беше решила, че ще наблюдава една малко по-различна сцена на сексуален контакт. На пътя му се изпречи жената с ПВЦ облекло и кучешки каишки, която отхвъркна назад и се стовари върху покорните си роби. От устата ѝ излетя пронизителен писък, но младежът дори не се обърна да я погледне.

Понесох се подире му, опитвайки по-любезно отношение към препятствията по пътя си. За съжаление стигнах до аварийния изход доста време след като вратата се беше затръшна. Дръпнах резето с всичка сила и излетях навън. Огледах улицата в двете посоки и успях да го зърна миг преди да изчезне зад ъгъла на Десето авеню.

Прецених, че докато стигна дотам, той отдавна ще е избягал.

Въпреки това понечих да го последвам, но после реших, че ми се е разминало по чудо и не бива да насилвам късмета си. Дъхът ми излиташе под формата на бели облачета в ноемврийския въздух. Беше студено, обещавахе да стане още по-студено. Духаше и вятър, който носеше на крилете си миризмата на алкохол, урина и изгорели газове.

Гуменото уплътнение на аварийната врата застърга по ситните камъчета и на алеята изскочи Ерика. Тя направи една крачка и внимателно се огледа, а вратата меко се захлопна зад гърба ѝ.

— Ти му счупи шибания нос — обяви тя.

— Сигурно — свих рамене аз. — А ти какво направи?

— Аз ли? Нищо!

— Нещо го уплаши — поклатих глава аз. — Какво искаше от теб?

— Да ме опъне.

— С нож?

Тя сви рамене, после се престори, че потръпва, и каза:

— Връщам се вътре...

— Няма да стане!

Ерика спря, обърна се и косата ѝ се стрелна към лицето ми както го беше сторила с Беята.

— Какво?!

— Ти си само на петнайсет, Ерика — рекох. — Нали съм прав?

— Двайсет и една — отсече тя.

— Как ще го докажеш?

— Ти знаеш коя съм, Атикъс...

— Именно.

Ерика изчака известно време, после осъзна, че това е единственият ми аргумент.

— Майната ти! — отсече тя, завъртя се на прекалено високите си танкове и тръгна обратно. Оставих я просто защото знаех, че няма да стигне далеч. Вратата беше аварийна и нямаше ръчка от външната страна. Добра за бързо напускане на сградата и крайно неподходяща за влизане.

Една секунда ѝ беше достатъчна, за да стигне до същото заключение.

— Няма проблем, ще мина отпред — промърмори тя, плъзна се покрай мен и тръгна към ъгъла. — Правила съм го и преди...

— Ще им кажа да ти искат документ — подвикнах след нея.

— Имам лична карта.

— Ще им кажа, че е фалшива.

Това я спря още веднъж.

— Мразя те, проклетнико! — изръмжа тя, без да се обръща.

— И аз се радвам да те видя...

— Върви по дяволите! — изкрещя тя, завъртя се и насочи пръст в гърдите ми. — Къде, по дяволите, ще спя тази нощ?

— У дома.

— Нещо бъркаш! — процеди тя и вдигна ръце пред себе си, сякаш за да се предпази. После започна да си мърмори нещо под носа.

Вятърът се усили и зафуча по тъмната уличка. Усетих как ледените му нокти се забиват в тялото ми през сакото. Кожата на Ерика бързо настръхна, а гърдите ѝ под евтината дантела изведнъж станаха неестествено бледи. Погледнах към Десето авеню и изведнъж се почувствах като стар мръсник.

Но това наистина не бяха дрехи на петнадесетгодишно момиче.

— Защо го правиш, по дяволите? — попита тя.

Свалих якето си и ѝ го предложих, но тя дори не го погледна.

— Какво си въобразяваш, като ми казваш, че не мога да се върна вътре? Какъв ти е шибаният проблем?!

— Ти си непълнолетна, Ерика — обясних кротко. — Облечи се, ако обичаш.

— И какво от това, мамка му?

— Това, че е незаконно, мамка му! — сопнах се аз. — Как иначе можеш да влезеш?!

— Това не те засяга!

— Ще облечеш ли това яке, ако обичаш?

— Защо?

— Защо виждам настръхналите ти зърна и това ме смущава!

Ерика наведе глава към гърдите си, после изведнъж ги хвана в шепи и рече:

— Това е номерът, задник!

Пръстите ѝ стиснаха зърната, които изскочиха още повече.

— Облечи проклетото яке, Ерика!

Тя го грабна от ръцете ми и неохотно се подчини.

— Благодаря! — рекох.

— Ти си един шибан задник!

Тръгнах към Десето авеню. Крачех бавно с надеждата да ме последва. И тя наистина го стори. След пет-шест метра ме настигна и закрачи редом с мен. Почти бяхме стигнали до ъгъла, когато изведнъж попита:

— Как я караш?

Каза го така, сякаш вчера бяхме прекарвали цял следобед заедно — първо на кино, а после малко зяпане по витрините на „Мейсис“.

— Бил съм и по-добре — отвърнах. — Защо не си у дома? Защо не си в Ди Си?

— Полковникът излезе в пенсия и живее в Гарисън — засмя се Ерика. — Отдавна вече не съм при него.

— А къде живееш?

— Където намеря легло, тъпако. — Тя спря, замълча за момент, явно за да коригира тона си, после вече по-търпеливо добави: — Затова трябва да се върна в оная дупка, Атикъс. Само там ще открия подслон за през нощта.

И аз спрях.

— Номера ли правиш?

— Понякога...

— Но какво се е случило, по дяволите? Защо не си живееш вкъщи?

Ерика изпусна една въздишка на нетърпение и погледна през рамото ми. Ръцете ѝ потънаха в джобовете на армейското ми яке. Жестът разкри възрастта ѝ, а якето беше прекалено голямо за нея и — слава Богу! — скриваше миниполичката почти напълно... Уличното осветление беше слабо, но все пак можех да виждам очите ѝ. Зениците ѝ бяха нормални, не личеше да се е друсала. Въръжих се с търпение и зачаках.

— Нали знаеш, че се разведоха? — попита тя след известно време.

— Чух нещичко...

Прекара пръст по носа си, сякаш искаше да махне нечистотиите на клуба от себе си.

— Е, това нещичко е вярно... Мама се изнесе около година след като ти ни напусна... Преди това постоянно се караха. За пари, за мен, за каквото се сетиш... Но окончателният разрыв настъпи преди година. Изобщо не я знам къде е и честно казано — пет пари не давам за това. Останах да живея с полковника, само двамата... Той вече почти не излиза, знаеш... — Продължаваше да гледа нещо зад гърба ми, но погледът ѝ стана отнесен. — Той ме третира като... Като домашно забавление... Затова предпочитам да ме няма.

Домашно забавление. Преглътнах, тъй като бавно осъзнах значението на тази фраза и леко ми се пригади.

Изад ъгъла изскочи патрулна кола, подмина ни и спря пред склада.

— Явно някой е повикал ченгетата — промърмори Ерика, която не я изпускаше от очи.

— Колко време продължава това?

Тя сви рамене и насочи вниманието си към някаква пукнатина на тротоара.

— Той се пенсионира малко преди окончателната им раздяла и ме прибра от пансиона. Дотогава учех във Върмонт, на пълен пансион... — Потърка ръцете си, за да ги стопли, после добави: — По-добре ме закарай у вас, иначе като нищо ще ми замръзнат проклетите цици!

2.

Цял месец след пожара, който изпепели стария ми апартамент във Вилидж, аз си търсех място за живеене, опитвайки се да постигна хармония между обичта си към големите пространства и цените на недвижимите имоти в Манхатън. Приятелката, която ми беше намерила тази служба в „Презрамката“, ме свърза с някаква агенция за недвижими имоти и изведнъж се сдобих с четиристаен апартамент в Мъри Хил. Вместо наем приех да се грижа за охраната на сградата и да давам безплатни консултации на собствениците. Не можех да се оплача, защото имах дом — нещо, с което малцина в този град можеха да се похвалят.

Да не говорим за Ерика.

Отключих вратата, щракнах електрическия ключ и я пуснах да мине. Тя направи няколко крачки, оглеждайки се във всички посоки.

— Много е гот — рече.

— Радвам се, че ти харесва.

Държах апартамента едва от два месеца и одобрението й беше важно за мен просто защото сам не знаех какво да мисля за придобивката си. Всичките ми притежания се бяха превърнали в пепел, а след като получих чека от застраховката, не ми оставаше друго, освен да се заловя да изграждам наново капаните, от които се състоеше животът ми. До този момент пазарувах абсолютно безразборно, но все пак бях успял да обзаведа кухнята и спалнята. Дневната и спалнята за гости обаче се нуждаеха от още доста работа.

Залостих вратата, а Ерика започна обиколката си — спалнята, кухнята, банята, стаята за гости и най-накрая дневната. Поклати глава при вида на евтиния диван, който бях опрял срещу радиатора до една от стените. Той беше останал от предишните наематели, а аз все още не бях намерил време да го смъкна четири етажа по стълбите и да го оставя на тротоара. Освен това се оказа изненадващо удобен.

— Това вече е патетично — обяви тя.

— Но удобно.

В другия ъгъл бяха струпани материалите за рисуване — три навити на руло платна, сгъваем статив, две оплескани палитри и кутия с бои. Апартаментът във Вилидж деях с приятеля си Рубин, чиито лични вещи също изгоряха. Но впоследствие се оказа, че той държи някакво студио в Челси и не проявява интерес да се рови в боклуците. Така оцелелите му неща останаха у мен. Единствената друга вещ, която заслужаваше някакво внимание, беше масленото платно на стената срещу прозореца. Състоеше се от две части в отделни рамки и приличаше на карикатура. На първата беше изобразена добре поддържана ръка, която държеше сложен полуавтоматичен пистолет, изобразен с всички детайли. Ръката току-що беше натиснала спусъка, а от затвора излиташе гилзата. Пистолетът беше насочен към втората рамка, на която в пълен фас беше нарисувано изненадано лице. Куршумът излизаше от другата страна на рамката, след него личеше бледа кървава следа, в която се различаваха дребни парченца човешка тъкан. Повечето от приятелите ми възприемаха картината като гадна, но аз си я харесвах. Изражението на жертвата беше по-скоро на нетърпелив гняв, отколкото на страх или нещо друго. Сякаш казваше: най-сетне, точно това ми трябваше!

Познавах това чувство много добре, изпитвал го бях нееднократно.

Ерика се изправи в средата на празната стая, помръдна с рамене да свали якето ми и седна на дивана с подвити крака. Полата ѝ се вдигна нагоре, но тя не направи опит да я придърпа. Очите ѝ се спряха на картината.

— Готина е...

— Гладна ли си?

— Да.

Вдигнах якето и го отнесох в кухнята. По-рано през седмицата бях заковал закачалка зад вратата и сега се възползвах от нея. Отворих хладилника и наврях главата си вътре. Открих кутия пиле по китайски и една сода, извадих вилица от чекмеджето и ги понесох към дневната.

— Нямам кой знае какво. Ще трябва да напазаруваме...

Тя пое кутията от ръцете ми, каза едно „мерси“ и започна да яде. Върнах се в кухнята за хартиена кърпа, която би могла да използва вместо салфетка. Подадох ѝ я, после седнах на пода до радиатора с лице към нея.

Ерика избърса устата си, махна с вилицата по посока на картината и попита:

— Рубин ли я нарисува?

— Да — кимнах. Останах изненадан от факта, че го помни. Беше го виждала само веднъж, преди повече от четири години.

— Как е той?

— Мъртъв е — рекох.

Тя ме погледна така, сякаш очакваше да се шегувам. Увери се, че не е така, и унило попита:

— Кога?

— Преди три месеца, вече почти четири...

— Как?

— Изпълнявахме задача, охранявахме една жена. Някакъв тип заложи бомба под колата, а Рубин пое цялата сила на взрива...

Не ми се говореше на тази тема и Ерика изглежда го разбра. Порови известно време с вилицата в полупразната кутия, набождайки малки късчета пилешко месо.

— Беше добър човек...

— Даа... — проточих аз. — Странно, че го помниш.

— Направи ми впечатление — усмихна се тя на кутията.

— Трябва да поговорим за теб.

Ерика поклати глава, косата ѝ се разлюля наляво, после надясно, в опасна близост с китайската манджа.

— Ерика, ако баща ти се опитва да те насилва...

— В момента не ми се говори по този въпрос — прекъсна ме тя.

— Трябва да ти намерим място за живеене — настоях аз. — Не искам да си на улицата, още по-малко искам да си отработваш спането!

— Ще остана тук — каза тя, погледна ме и побърза да добави: — Или не ме искаш?

— Можеш да стоиш колкото си искаш — уверих я аз.

— Тогава защо ме гледаш толкова стреснато? Не ме ли искаш?

— Не съм убеден, че това е най-подходящото място за теб — признах аз. — Нищо друго нямам предвид...

— Мястото е добро колкото всяко друго, Атикъс. Ще си живеем като едно време в Мериленд. Ти и аз, само двамата. Баткото и малката му сестричка. Ще бъде майтап, както някога. Само дето няма да я има мама. Но това не е проблем, нали? Тя вече не ни трябва...

Говореше искрено и отново се превърна в онова малко и сладко момиченце, което помнех. Неволно се усмигнах и изведнъж разбрах колко много се радвам да я видя. Тя го усети и ме дари с онази топла и широка усмивка, която толкова много приличаше на усмивката на майка ѝ.

— Ето, виждаш ли? Идеята ти хареса. Ти и аз. Помисли си само колко ще ни е гот заедно!

— Има едно малко и незначително нещо, на което му викат живот — рекох. — Всеки го има, имаш го и ти... А той е изграден от дреболии като училище, задължения и така нататък...

— Това можем да го уредим.

— Това е сериозна работа, хлапе — поклатих глава аз. — Може да ни е страшно гот, но проблемите ти няма да се решат сами. При всички случаи ще трябва да се разберем с полковника...

— Той не е важен — тръсна глава Ерика. — Върши това, което знае, и никога няма да се промени. А и какво би могъл да направиш, по дяволите? Да му счупиш носа като на онзи тип в бара? Нека да остана тук, Атикъс. Всичко ще бъде наред. — Надникна в празната кутия, пусна я на пода и отпи глътка сода. — Отдалеч ти личи, че имаш нужда от компания.

— Така ли?

— Ще трябва да обзаведем стаята ти за гости — заговори делово тя. — Вътре няма абсолютно нищо, по дяволите!

— Има бюро.

— Да, ама без стол. Ще я обзаведем, Атикъс. И тя ще стане моята стая. Ще намерим някой футон или легло, ще вкараме и истински диван. Господи, ти май нямаш дори телевизор, а?

— Наистина нямам.

— Ще преместим тук уредбата от стаята ти, за да я ползваме заедно... Бива ли я?

— Да — кимнах аз.

— Добре. Значи не сме тотално прецакани. Но ще ни трябва телевизор и видео.

— Плюс малко дрехи за теб...

— Не ти харесват дрехите ми, а? — погледна ме тя, после на лицето ѝ се появи усмивка: — О, да, забравих... — Пръстите ѝ отново докоснаха зърната.

Поклатих глава.

— Какво ще кажеш? Не са лоши, нали? Точно като на мама... — Изправи се, зае разкратена поза и се изпъчи. После вдигна ръце над главата си, сякаш искаше да се протегне. Коремът ѝ се оголи, а гърдите ѝ изглеждаха смачкани. — Точно като на мама — повтори тя. Кафявите ѝ очи със златни точки непрекъснато ме фиксираха.

Наведох се да вдигна празната кутия и книжната кърпа, после станах на крака.

Тя зарязва предизвикателната поза и попита:

— Изчервяваш ли се? Нима великият Атикъс се изчерпи?!

— Атикъс отива да изхвърли тези неща в боклука — рекох аз и тръгнах към кухнята. — А ти ще легнеш да поспиш...

— Ама ти наистина се изчерви! — ахна тя и се втурна подире ми. — Защо?

— Защото съм скромен. Преди да си легнеш ще искаш ли чаша вода или нещо друго?

— Не си чак толкова скромен — отсече тя, подскочи и седна на кухненския плот — непосредствено до мястото, на което се бях навел към кофата за боклук. — Мислиш ли, че съм хубава?

Пръстът ѝ опипа една дупка в мрежестите чорапи, а аз само извъртях очи.

— Не, сериозно, хубава ли съм?

— Да, мисля, че си хубава, Ерика.

— Искаш ли да ме изчукаш?

Върнах кутиятата сода обратно в хладилника, затръшнах вратичката и се изправих. Седнала на плота, тя се беше изравнила с мен. Изражението ѝ беше адски сериозно.

— Не.

— Защо?

— Извън проблема с непълнолетието ти? — пожелах да узная аз.

— Разбира се, ако това изобщо може да бъде проблем...

— Не мисля за теб по такъв начин...

— Но би могъл...

— Не, не бих могъл.

Тя се замисли за момент, после се смъкна от плота, обърна ми гръб и тръгна към средата на помещението. Събра краката си, сякаш изпълнявайки команда „мирно“, после се отпусна на колене. Отметна

ръцете си назад, кръстоса китките на кръста си, с дланите навън. Отметна коса и бавно опря лявата си буза в дъските на пода. Коженят колан влезе в контраст с косата и кожата ѝ, а диамантеното пръстенче се обърна нагоре и изведнъж стана леснодостъпно.

— Хората казват, че съм доста добра — промърмори от тази поза Ерика.

— Никак не е забавно — уверих я аз.

— Можеш да го направиш директно... — Тя събра колене и задникът ѝ се вирна още няколко сантиметра нагоре.

— Ставай! — заповядах аз.

Това беше поза на абсолютно подчинение. На животно, което очаква обладаване от друго животно. Стана ми гадно. Най-много се дразнех от факта, че ме пробва по този начин.

Тя облиза устните си като героиня от долнопробно порно, обръщайки се да ме погледне покрай вирнатия си задник.

— Това заповед ли е, господарю?

На вратата се почука.

— Надървям ли те, господарю?

— Ставай, Ерика!

— Хайде, започвай ме! — простена тя и посегна към ципа на кожената си пола. На вратата отново се почука. — Да отворя ли, господарю?

— Не, Ерика! Бъди така добра и...

Тя извърна глава към коридора и изкрещя:

— Заети сме!

После ме дари с усмивка и продължи да си смъква ципа.

Насочих се към антрето и отключих входната врата, вдигайки максимален шум. Надявах се, че полата на Ерика ще остане на мястото си — от страх или срам.

— Заети сте? — попита Бриджит Логън. Изглеждаше така, сякаш отдавна трябва да е в леглото.

— Не го казах аз — отвърнах и се дръпнах да ѝ направя път. Лъхна ме миризма на свеж шампоан. — Имам си гостенка...

— Това и сама го разбрах...

Ерика беше там, където я бях оставил. Полата ѝ, слава Богу, беше на мястото си, но компрометиращо зееше отзад. Виждаха се черните ѝ

бикини, които не скриваха почти нищо. По кожата ѝ личаха стари поизбледнели синини.

— И нея ли да обслужа, господарю? — попита Ерика.

Бриджит се обърна и заби поглед в лицето ми.

— Бриджит Логън, Ерика Уат — представих ги кратко.

— Очарована съм — процеди Бриджит.

— Разрешено ли ми е да говоря, господарю? — попита Ерика.

— Разрешено ли ѝ е? — пожела да узнае и Бриджит.

— Не ми помагаш! — мрачно изръмжах аз.

— Той току-що започна да ме възпитава! — гордо ѝ съобщи Ерика.

— Достатъчно! — изгубих търпение и я дръпнах да стане. Тя се подчини, забила очи в пода. Полата ѝ остана събрана високо около бедрата.

— Ще ме биеш ли, господарю? — попита тя с надежда в гласа.

— Ще ме накажеш ли за неподчинение?

Бриджит се ухили и си взе една бира от хладилника.

— Не бързайте, ще почакам — подхвърли тя и се насочи към хола.

Поведох Ерика към спалнята, посочих ѝ ъгъла и се заех да разгъвам леглото.

— Това гаджето ти ли е? — попита тя.

— Приятелка ми е — отвърнах.

В сравнение с хола тази стая беше направо претъпкана с мебели. Ерика се принуди да заеме позиция между бюрото и гардероба, за да ми направи място за постилане на чаршафите. Взех една от трите възглавници на леглото, а към нея прибавих едно одеяло от гардероба. Напоследък обръщах специално внимание на начина си на живот, опитвайки се да го отдалеча от навиците на войнишката служба, но все още продължавах да оправям леглото си като по конец. А допълнителните възглавници си бяха направо лукс.

— Ще дойдеш ли да си легнеш при мен, когато тя си отиде?

— Ще спя на онзи диван, който нарече патетичен. В банята има чисти кърпи, кухнята е на твоё разположение. Утре сутринта ще закусваме навън, стига да искаш. И хубавичко ще си поговорим.

Тя седна на леглото и започна да развързва връзките на ботушите си.

— Сърдиш ли ми се?

— Утре ще говорим — отсякох аз, навих одеялото на руло и се насочих към вратата.

— Атикъс!

— Какво? — обърнах се с въздишка.

— Липсваше ми...

— Ще се видим утре — отвърнах аз, поколебах се за миг, после погледнах в очите дъщерята на Даяна и тихо добавих. — Ти също ми липсваше...

Бриджит се беше разположила на мястото, на което преди малко седеше Ерика, изтегната по гръб, а дългите ѝ крака опираха в пода. Останах на място няколко дълги секунди просто за да я погледам. После пристъпих навътре, а коремните ми мускули се свиха от приятно очакване. Тя ми хвърли продължителен поглед и се усмихна:

— Не е ли малко младичка за теб?

— Това е дълга история — отвърнах с гримаса.

— И аз съм ти приготвила една история, затова съм тук — рече тя. — Всъщност защо съм тук според теб?

— Мисля, че Бъртън ти е завъртял една шайба от „Презрамката“ и ти е казал, че човекът, когото си му препоръчала за баунсинг, е предизвикал побой в заведението, а след това е изчезнал...

Бриджит опипа халката на лявата си ноздра.

— Проявил си нюх — рече. — Бягството ти е станало броени минути преди масовото изтегляне на посетителите.

Върнах се на мястото си в ъгъла, седнах на пода и сложих одеялото и възглавницата до себе си.

— Ще бъде ли правилно, ако заключа, че бягството ти от клуба има някаква връзка с провокативно облечената нимфетка, която ти се предлагаше в момента на появата ми? — попита Бриджит.

— Да.

Тя плъзна длан по блестящата си черна коса и ми хвърли изпитателен поглед. Отвърнах му, просто защото на този свят има и далеч по-лоши неща от един поглед. Бриджит е колкото мен — на двадесет и осем години, горе-долу със същата височина, но доста по-слаба. Лицето ѝ представлява красив овал, с малка уста и сочни устни, решителна брадичка и най-яркосините очи на света. И двете ѝ уши са

жестоко надупчени и по тях на различна височина висят халки и пръстенчета. Тази, която е окачена на лявата ѝ ноздра, е най-тънчката и най-малката от всички. Не знам как го постига, но благодарение на нея лицето ѝ изглежда още по-хубаво. Друга подобна халка има на пъпа и доколкото съм я разглеждал, тя има абсолютно същия ефект върху тялото ѝ. Фактът, че е облечена в сиво долнище на анцуг и тениска с надпис „Станфорд“ под колоездачното яке, категорично доказваше, че телефонното обаждане на Бъртън я беше вдигнало от леглото.

И на всичкото отгоре пак изглеждаше чудесно.

— Каза да ти предам да не ходиш на работа утре вечер — най-сетне се обади тя.

— Уволнен ли съм?

— Изритан си — кимна тя и почука с нокът по кафявото стъкло на бутилката. Харесвах ръцете ѝ, особено дългите ѝ тънки пръсти. — Искаш ли да говоря с него?

— Не си прави този труд.

— Но какво ще работиш?

— Все ще намеря нещо.

Звукът, който издаде, беше твърде близо до презрителното сумтене.

— Какво? — погледнах я аз.

— Пак ли ще се задоволиш с някой баунсинг?

— Може би, ако не намеря нищо друго...

— Започвам да се тревожа за теб — въздъхна Бриджит. — Защо не си потърсиш истинска работа? Защо не се заловиш с охрана?

— Защото не съм в настроение за такава работа.

— Ти си личен бодигард, който би трябвало да си изкарва хляба именно с охрана, но въпреки това не си пипнал работа след смъртта на Рубин! Не е ли време отново да яхнеш коня, който те е хвърлил? — докато казваше всичко това, очите ѝ бяха заковани в кутията с боите.

— В момента нямам интерес към охраната на когото и да било — кисело отвърнах аз.

Очите ѝ се преместиха върху двойната картина на стената.

— Ако това е начин да се самонаказваш заради смъртта му, постъпваш глупаво — тихо промълви тя.

— Наистина би било глупаво, но случаят не е такъв.

— Не е ли?

— Не.

Тя недоверчиво поклати глава, но явно не пожела да ми каже в очите, че съм лъжец.

— Заради нея ли напусна клуба? — попита. — Заради Ерика?

— Да. Искаше да се върне обратно...

— Мислех, че нямаш проблеми по отношение на програмата.

— И наистина нямам. Но тя е на петнадесет. Не знам как е успяла да влезе, но страшно много държеше да се върне. Не можех да ѝ го позволя...

— Можеше да я качиш на някое такси и да се върнеш на работа...

— Я по-спокойно — започнах да се ядосвам аз. — Тя не би се прибрала у дома. Не съм напуснал работното си място защото така ми се е приискало. Дължа на Ерика известна лоялност, а тя се нуждаеше от помощта ми.

Бриджит извърна глава към спалнята ми.

— Петнайсетгодишна ли каза?

— Аха.

— Не изглежда на толкова...

— Знам.

Очите ѝ най-сетне се спряха директно върху мен.

— И така, коя е тя?

— Баща ѝ беше полковник в Пентагона. Едно време охранявах него и цялото им семейство. Ерика каза, че вече се е пенсионирал... Каза ми още, че е била обект на насилие от негова страна и затова е избягала от дома си.

— Наистина ли я насилва? — вдигна вежди Бриджит.

— Не знам. Полковникът е голям мръсник, двамата трудно се понасяхме. Но съм сигурен, че докато бях негов охранител, той не я е докосвал с пръст. Ако Дъг Уат действително е упражнявал някакво насилие над нея, започнал е да го прави след развода си с майка ѝ...

— А къде е майка ѝ?

— Един Бог знае. Ерика казва, че не знае и не я интересува.

Бриджит довърши бирата си и започна да разглежда етикета.

— Познавам някои хора от Социалното — промърмори след известно време. — А и един-двама наистина добри адвокати на деца.

— Мисля, че ще се справя и без чужда помощ — рекох. — Предложих и да остане тук, докато разбере каква е работата.

— Звучи добре — кимна тя. — Сигурен ли си, че не искаш да поговоря с Бъртън?

— Сигурен съм. Според мен той преиграва, но тази вечер един тип наистина извади нож в заведението му и той има причини да е ядосан.

— В такъв случай ще се прибера у дома, защото адски ми се спи.

Бриджит ми подаде бутилката, изчака ме да я изхвърля и се насочи към вратата. В коридора изведнъж се обърна, обви ръце около шията ми и ме целуна. Овладях изненадата си сравнително бързо и успях да отговоря на целувката ѝ. Тя се дръпна назад и плъзна пръст по носа и устните ми.

— Ще ти звънна утре, жребецо — рече. — А по-късно през седмицата може и да вечеряме заедно...

— С удоволствие.

— Че как иначе? — усмихна се тя, обърна се и си тръгна.

Останах да гледам как прекосява площадката. Обърна се да ме дари с една последна усмивка и се затича надолу. Гуменките ѝ скърцаха по мозайката.

Сложих резетата, поколебах се дали да надникна в спалнята при Ерика, но се насочих обратно към хола, гасейки лампите по пътя си. Отблясъците от уличното осветление бяха достатъчни, за да мога да се ориентирам. Направих си легло, включих радиатора и започнах да свалям обувките и панталоните си. Това може би беше рисковано, но не вярвах Ерика да възприеме боксерките ми като знак за превъзходство. Свалих очилата си и ги тикнах под дивана, за да не ги настъпя сутринта. После се изтегнах по гръб.

Радиаторът тихо съскаше и пропукваше, а аз чаках съня. Представях си колко приятна може да бъде една вечеря с Бриджит. Когато Рубин умря, ние бяхме на път да станем много близки. След пожара се пренесох при нея и останах там, докато ми помогна да си намеря този апартамент. Оттогава насам непрекъснато се опитвахме да възстановим почвата, която смъртта му измъкна изпод краката ни, питахме се какво означаваме един за друг и какво бихме искали да означаваме.

После се върнах към годините си в армията, когато се запознах с Ерика и бях близък с майка ѝ и баща ѝ. Бях служил с неколцина много добри хора, между които и Рубин. Споменът за него отново нахлу в душата ми — както всяка нощ. Сърцето ми пак се сви от мъка, в главата ми отново се появи въпросът дали някога ще си простя, че станах причина за смъртта му...

3.

Беше ми оставила бележка, надраскана на случайно листче хартия, намерено върху бюрото. Лежеше на възглавницата — точно там, където преди това бе лежала главата ѝ.

ИЗЧУКА ЛИ Я??? — гласеше текстът.

Ако и това не е хубаво начало за един нов ден, здраве му кажи!

Прочетох бележката още няколко пъти, търсейки скрит смисъл. После я смачках на топка и я пуснах в кошчето. Почистих и подредих стаята си, навлякох екипа и поех към пътеката за здраве на брега на Ийст Ривър. Пробягах шест километра, върнах се у дома и направих обичайната серия от лицеви опори и разни други упражнения, които в повечето случаи помагаха за проясняването на главата ми, но този път не успяха. Влязох в банята да си взема душ и механично опипах кърпите. Нито една не беше влажна. Ерика беше пропуснала банята, вероятно за да не ме събуди.

Облякох се и излязох, насочвайки се към кварталната кръчма на ъгъла на Трето авеню. Държаха я много симпатично семейство корейци. На касата стоеше най-малкият син — младеж на около седемнадесет години. Той ме посрещна с вдигната ръка и широка усмивка.

— Кифла без пълнеж и кафе без сметана, нали?

— Точно така — кимнах и му подадох банкнота.

— Днес навън е кучешки студ — промърмори момчето. — Зимата май подрани...

Пак кимнах, помълчах малко, после попитах:

— Да си видял едно младо момиче — русо и привлекателно? Кожена пола, високи ботуши...

Корейчето ми отброи рестото, замисли се за момент, после вдигна глава:

— Привлекателна казваш...

— Аха.

— Не — тръсна глава той. — Щях да я запомня.

Благодарих му, взех кафето и кифлата си и поех обратно, отхапвайки в движение. Живеех в четириетажен блок, който беше притиснат между две по-високи сгради. Това бяха горе-долу всичките постройки, които запълваха квадрата между Второ и Трето авеню. Не видях нито наематели, нито домоуправителя, следи от нощно насилие също нямаше. Внимателно проверих гаража, обръщайки специално внимание на колата на Бриджит — едно прекрасно тъмнозелено порше 911, с което основателно се гордееше. Държеше го тук просто защото мястото за паркиране беше включено в наема ми, а и за да не го оставя на улицата. Допълнителната предпазливост никога не е излишна, а на мен ми беше все едно по простата причина, че няхах намерение да си купувам кола. Аз мразя колите.

Приключих обиколката, като се качих на покрива, където ликвидирах и кифлата си. В близост до вентилационната шахта се търкаляше празна бутилка „Лудо куче“ 20/20, от която долиташе слаба миризма на къпина. И това беше всичко. В края на лятото, малко след като се нанесох в апартамента, открих, че група бездомници си са направили бивак на покрива и се прехвърлят от съседните сгради. Беше ги привлякло покритието от онзи лепкав дзифт, който акумулира слънчевата топлина и я задържа през цялата нощ. Изритах ги, разбира се, въпреки че не ми беше много приятно.

Оттогава насам никой не посещаваше покрива ни, но аз продължих да го проверявам.

Изхвърлих бутилката в контейнера за боклук на приземния етаж, после отново изкачих четирите етажа до жилището си. Пътном довърших и кафето, а чашата изхвърлих в моето кошче. Телефонът и секретарят бяха монтирани в края на кухненския плот. Съобщения нямаше, а аз и не очаквах такива.

„Крепостническата“ система си има собствен жаргон за хората, които доминират, и за другите — които ги обслужват. Едните са „върха“, а другите — „дъното“. Снощи в клуба, а и по-късно у дома, Ерика се беше държала като дъно. Маневрата в кухнята обаче показва, че е започнала да овладява уменията да се налага чрез престорено покорство. За мен беше невъзможно да реагирам, без да призная по някакъв начин валидността на поведението ѝ. Все едно да питам някой сенатор дали е престанал да бие жена си...

Но сега Ерика си беше отишла, великодушно позволявайки ми да открия следи от слюнката ѝ върху възглавницата. Не бях сигурен дали продължавам да играя нейната игра, или вече съм се отказал. Но тя не беше глупава и знаеше, че ще я потърся.

Компанията „Метро-Норт“ обслужва линиите от Централна гара нагоре по Хъдзън. Малко преди десет хванах експреса за Пуфкипси и седнах от лявата страна на вагона, за да мога да гледам реката. Небето беше облачно, а оцветените стъкла на прозорците му придаваха още по-мрачен вид, напомняйки, че зимата е много по-близо, отколкото предполагахме ние, обикновените смъртни. Освен мен имаше само още две пътнички — възпълни чернокожи матрони, които седяха плътно една до друга с вдигнати пред очите евтини романчета. Аз нямах нищо за четене, затова се задоволих да зяпам през прозореца.

Според информацията в справочника NYNEX в телефонния указател на Гарисън имаме трима граждани с фамилията Уат. Никой от тях не беше Дъглас, но един беше в раздела с Д. Телефонистката беше достатъчно любезна да ми даде адреса — една наистина голяма услуга, защото ако беше отказала, трябваше да търся достъп в архивите на щата Ню Йорк, а това беше доста трудна и най-вече продължителна работа. При всички случаи щях да имам нужда от помощта на Бриджит, което щеше да доведе до желанието ѝ да ме придружи, при това без да имам право да протестирам.

Аз обаче държах да се срещна с полковника на четири очи.

Гарисън е разположен на брега на река Хъдзън, точно срещу Уест Пойнт, на четири спирки от Пуфкипси. Уест Пойнт се издига високо над брега — една грамада от стомана в строго сив цвят, която сякаш иска да подчертае, че винаги е била там и винаги ще бъде. Академията изглеждаше точно такава, каквато трябваше да бъде: едно военно училище, в което се преподава изкуството на войната, а кадетите бавно и постепенно се превръщат във военачалници, предани на Бог и Родина. Самият аз я бях виждал само отдалеч и никога не бях влизал вътре, но и външният ѝ вид беше напълно достатъчен, за да изпитам някакво особено страхопочитание. Или казано иначе — от това място направо си ме побиваха тръпки...

Влакът ме стовари на перона и продължи по пътя си. Първата ми работа беше да дръпна ципа на якето си, което доста ме затрудни, тъй

като пръстите ми бързо станаха безчувствени от студа. Гарата изглеждаше по-подходяща за някой спагети-уестърн, отколкото за долината на река Хъдзън. Изцяло дървената постройка се състоеше от затворен ресторант и празна будка за билети, а навесът над перона беше толкова малък, че едва ли можеше да предложи някакво укритие в случай на дъжд или сняг. Върху една от стените на будката имаше информационно табло с избеляло от слънцето разписание на „Метро-Норт“ и малка карта на град Гарисън. Приблжих се към картата и потърсих адреса, с който разполагах. Той се оказа сравнително близо и аз реших да се придвижа пеша.

Това придвижване — главно между шосето с двупосочно движение и реката — ми отне около двадесет минути интензивно ходене с дълбоко натикани в джобовете ръце. Водите на Хъдзън бяха калносиви и доста развълнувани, навигация липсваше. Минах покрай няколко къщи, разположени в средата на големи парцели и доста отдалечени една от друга. От комините им излиташе дим, миришеше на изгоряло дърво. Неволно си представих, че съм вътре, или поне някъде на топло. Вътре царуваше благодатната топлина, вън властваше самотата.

На търсения адрес имаше двуетажна къща с гараж, към който водеше посипана със ситен чакъл алея. Къщата беше в доста окаян вид, занемарена от години. На алеята беше паркиран новичък тъмносин пикап „Шеви“, порядъчно окалян. От комина не излиташе дим, не светеха лампи. По нищо не личеше, че вътре има някой...

Тръгнах по алеята, прекосих ъгъла на ливадата, покрита с миналогодишна трева, и почуках на входната врата. Ръцете ми бяха толкова премръзнали, че чак ме боляха. Побързах да ги натикам обратно в джобовете на якето и поклатих глава. Всеки нормален човек в началото на зимата би проявил благоразумието да си купи чифт топли ръкавици.

Никой не отговори на почукването ми. Напрегнах слух, но вътрешността на къщата тънеше в тишина. Долових единствено монотонния грохот на трафика по далечната магистрала, крясъците на гларусите и тихия плисък на реката. Хрумна ми да надникна през някой от близките прозорци, но в крайна сметка се отказах и почуках още веднъж.

Във вътрешността изведнъж се разнесоха стъпки, които бавно се приближаваха. Миг по-късно спряха пред вратата. Изтрака едно резе, после второ. Вратата се отвори навътре и в рамката се появи фигурата на полковник Уат. Едната му ръка лежеше върху бравата, сякаш имаше нужда от опора.

Пистолетът в другата беше насочен в челото ми.

4.

Мисля, че беше не по-малко изненадан от мен. Палецът му придържаше ударника, а показалецът му докосваше спусъка. Справи се с изненадата сравнително бързо и показалецът му се плъзна покрай дулото — сигурен знак, че се е отказал от намерението да стреля.

— Сержант Кодиак!

Гласът му прозвуча изненадващо дрезгаво и едновременно с това пискливо. Не го помнех такъв. Не си направи труда да свали оръжието.

— Полковник!

Дулото изглеждаше дълбоко и чисто. Продължаваше да е насочено в мен и почти не помръдваше. По всяка вероятност принадлежеше на традиционното офицерско оръжие колт 45-и калибър, макар че напоследък мнозина бяха преминали на берета. Спорът за предимствата и недостатъците на двата пистолета започна още докато аз бях на редовна служба. Изтъкваха се какви ли не качества, включително възпиращо въздействие и надеждност. Личните ми предпочитания бяха и още са на страната на беретата, но по всичко личеше, че полковникът си е останал традиционалист.

Странно какви мисли могат да минат през главата на човек, срещу когото е насочено оръжие.

— Няма я тук — рече Уат. — Разведохме се.

— Знам — кимнах аз. Лицето му изглеждаше отслабнало и въпреки това подпухнало — сякаш загубата на тегло се беше случила прекалено бързо и кожата не бе имала време да се свие. Под очите му имаше дълбоки сенки, а в ъглите на устата му белееше засъхнала пяна. Докато говореше, видях, че и езикът му е порядъчно обложен.

— Чудя се защо не пробия една дупка в дебелата ти сержантска глава! — изръмжа Уат. — Май че Господ ми дава шанс да си разчистим сметките!

— Снощи видях Ерика...

— Къде? — попита той и отново облиза устните си.

— Няма ли да махнеш тоя пищов?

— Къде я видя?

— В града.

Полковникът най-сетне свали оръжието и щракна предпазителя. Патронът обаче остана в цевта. Това действие сякаш го изтощи. Пръстенът с емблемата на Уест Пойнт почти изпадна от безименния му пръст.

— Затвори след себе си — промърмори той, обърна ми гръб и тръгна към вътрешността на къщата.

Влязох в антрето, сложих резетата и го последвах. Стаите бяха тъмни, а Уат бавно се помъкна към кухнята. Първата му работа беше да свали врящия чайник от печката. Тикна пистолета в колана си, след което си запари голяма чаша чай. Гледах го с известно недоумение. Помнех го по-висок, а сега стърчах поне с пет сантиметра над него. Панталоните и пуловера му изглеждаха прекалено широки, също като кожата, която висеше от черепа му. Присъстваше и миризмата, разбира се. Онази типична натрапчива миризма на повръщано и урина, която присъства във всички старчески домове и не може да се прогони с нищо. Болниците се борят с нея, като разпръскват прекалено големи количества дезинфектанти и освежители на въздуха.

Къщата беше изключително чиста, но претъпкана с вещи. Уат, Даяна и Ерика бяха трупали какви ли не боклуци през годините на военната му служба и обитаването на различни домове. Всичките бяха тук, нищо не беше изхвърлено.

Пространството до кухнята, бившата трапезария, сега беше превърнато в импровизиран склад. Преустройството си личеше от различния цвят на подовата настилка. На границата между двете помещения имаше диван и две кресла, обърнати към широкия прозорец, който заемаше почти цялата насрещна стена. През него се виждаха занемареният двор и Хъдзън, отвъд която се издигаха строгите кули на Уест Пойнт. Около едно от креслата бяха групирани три електрически печки, чиито открити реотани излъчваха оранжево сияние.

Уат сложи в чая си резенче лимон и лъжичка мед, после се облегна на плота, обхванат от остър пристъп на кашлица. От онази сухата, която изкарва сълзи от очите. Обърна се да остави чашата си, после тръгна към някогашната трапезария.

— Донеси ми я — промърмори той, докато минаваше покрай мен, измъкна пистолета от колана си и го остави на подвижната масичка до креслото. Самото кресло беше покрито с вълнено одеяло на черни и червени квадратчета, което той внимателно повдигна преди да седне. Дори от мястото си на прага можех да почувствам топлината, която излъчваха електрическите печки.

Занесох му чашата.

— Не, сержант — поклати глава той. — Сложи я на масичката.

Подчиних се. Върху металната повърхност беше изписано логото на „Ню Йорк Джайънтс“. Чаят се озова редом с пистолета.

— Сядай и казвай за какво си дошъл — покани ме домакинът.

Разкопчах ципа на якето си и придърпах един стол, като внимавах да не бутна някоя от печките. Беше толкова топло, че вече започвах да се потя.

Полковник Уат отпи глътка чай, после стисна чашата с две ръце и я допря до гърдите си.

— Питай ме дали се кефя на запаса — изръмжа той.

— Кефиш ли се на запаса, полковник?

— Не, но благодаря, че попита. А ти? Как я караш?

— Добре.

— Колко време мина, откакто излезе в запаса?

— Три години.

— Винаги съм знаел, че ще побегнеш...

— Не съм се клел да остана там до живот, полковник. Дори не съм се преструвал на чак толкова всеотдаен...

— Аз обаче мразя запаса! — изръмжа на чая си Уат.

— А защо размахваш този пистолет? — любопитствах аз.

— Шибаните хлапетии звънят на вратата, после бягат — изръмжа той и хвърли кос поглед към оръжието. — Решил съм да им дам един добър урок.

Свалих якето и избърсах потта от челото си.

— Значи си видял Ерика, а? — подхвърли той.

— Снощи — кимнах аз.

— И нея ли изчука? И сега си дошъл да злорадстваш?

— Не — кратко отвърнах аз.

Забележката му беше по-скоро рутинна, отколкото наситена с горчивина.

— Не си дошъл да злорадстваш, или не си я чукал? Кое от двете, сержант?

Тези думи бяха изстреляни с гневния хъс на строеви офицер и аз с мъка се удържах да не отговоря по същия начин. И без това ми беше достатъчно трудно да преглъщам почтителното „сър“, което ми идваше на езика в края на всяко изречение. Три години цивилен живот явно не стигаха за избледняването на някои навици. Тръснах глава и вместо отговор попитах:

— Знаеш ли къде е тя?

Уат отново надникна в чая си.

— Отиде да живее при някаква приятелка в Манхатън.

— Кога я видя за последен път, полковник?

— Във вторник. Ще се върне в събота или неделя, винаги го прави... Защо ме питаш?

— Снощи бях дежурен в един нощен клуб. Казва се „Презрамката“. Там се събират какви ли не...

— И какво от това? — изсмя се Уат. — Достатъчно ми е да чуя, че най-добрият ми разузнавач се е превърнал в бавачка на разни перверзници... Това ми харесва, сержант, много ми харесва!

— Точно там я открих — успях да подхвърля аз.

Информацията очевидно не му хареса колкото първата.

— Какви глупости дрънкаш? — сбърчи вежди той.

— Няма да те лъжа — свих рамене аз.

— Ти винаги си ме лъгал, сержант!

— Каза, че е избягала от дома, полковник... А един тип буквално пред очите ми извади нож, защото тя не се нави на номерата му...

Погледна ме сериозно. Преди да отговори, направи доста голяма пауза.

— Ти си един проклет лъжец!

Поклатих глава и погледнах през прозореца. Ако температурата не се повиши, до довечера ще завали сняг, рекох си.

— Отиде на гости на някакви приятелки — повтори полковникът. — Каза, че не ѝ се стои тук, и аз не я обвинявам...

— Тя е скитница — рекох. — Прави номера, срещу които си намира място за преспиване...

— Я млъквай! — изръмжа заплашително той, но отново се разтърси от остър пристъп на кашлица.

Чашата подскочи в ръцете му, горещият чай опари устните му. Станах и я дръпнах от треперещите му длани. Кашлицата му беше толкова силна, че той нямаше сили дори да ме наругае за помощта. Оставих чашата на подвижната масичка, взех пистолета и извадих пълнителя. Искях да бъда сигурен, че няма да стане някой сакатлък. Не вярвах, че ще стреля по мен, но не знаех как ще реагира на следващата новина, която се готвех да му поднеса. Върнах пистолета на мястото му, но останах встрани от креслото.

Пристъпът най-сетне отмина. Полковникът изтощено се облегна назад и се обърна да ме погледне.

— Никога не съм те харесвал, сержант — изръмжа той. — Не те харесвах и преди да спиш с жена ми. Ти си едно арогантно и прекалено нафукано копеле!

Кимнах с глава. Не за пръв път чувах подобна констатация.

— Ерика твърди, че си я насилвал — подхвърлих.

Още когато работех под негово командване в Пентагона знаех, че в очите му се крие стоманен блясък. Сега тези очи бяха доста по-малки, но аз все пак успях да надникна в тях и да видя, че стоманата се завръща.

— Мръсно копеле! — изрева той и започна да се надига. — Как смееш да говориш подобни неща?!

— Вярно ли е или не?

Одеялото падна на пода, юмрукът му се стрелна към лицето ми, но в замаха нямаше сила. Оставих го да ме улучи. Шляпна ме по лявата буза така, както се убива комар. Липсата на сила бе заменена от ярост. Видял, че ударът няма ефект, полковникът се приготви да замахне още веднъж. Дясната му ръка се отметна назад, после изведнъж спря. Големи усилия, нищожен резултат... И двамата едновременно го разбрахме. Свали ръка и разтвори юмруците си, после бавно се завъртя към прозореца.

— Тя не би казала подобно нещо — отсече.

— Но го каза.

— И ти затова си тук, така ли? Защото си преценил, че аз наистина мога да бъда такова чудовище? Наистина ли вярваш, че бих причинил подобно нещо на собствената си дъщеря?

— Не знам какво ти мърда под шапката, полковник. И никога не съм знаел...

Ризата ми започна да лепне от горещината.

Полковникът се върна на мястото си. Беше му трудно да вдигне одеялото от пода, но аз вече знаех, че не бива да му предлагам помощта си. В крайна сметка успя да го придърпа върху измършавялото си тяло и доволно се облегна назад.

— Сядай! — разпореди се той, изчака ме да се подчиня и посочи белите налепи в ъглите на устата си. — Знаеш ли каква е тая гадост, сержант? Викат ѝ млечница, причинява се от възпаление на някакви жлези. Обикновено се среща в женските дупки, но на мен ми се разви в шибаната уста. А знаеш ли защо в устата, сержант? Можеш ли да намериш отговор на тази малка гатанка?

— Защото си болен от СПИН — рекох.

— Правилно, аз наистина съм болен от СПИН. И по тази причина не мога да се справя с шибаната инфекция. Устата ми се напълни с лайна, тялото ми се разкапва, нуждая се от ежедневно посещение на медицинска сестра, която да ме почиства. Казано иначе, аз умирам, сержант. И това е толкова сигурно и неизбежно, колкото реката ей там насреща. Направо съм си жив мъртвец... — Замълча, вероятно защото му свърши въздухът. Гърдите му мъчително се повдигаха и отпускаха, ръката му бавно се протегна към чашата. Гледах го как отпива поредната глътка и мълчах.

— Ерика е животът ми — заговори след известно време Уат. — За мен тя е всичко на света. Никога не бих ѝ причинил зло. А ти ме обвиняваш, че съм я заразил, че я убивам! Как да отговоря на всичко това?

— Не знам — рекох.

— Не знаеш, а? — изсмя се той.

Очаквах всеки момент да се разкашля отново, но този път не познах. По стъклата започна да чука суграшица. Светът сякаш се сви около къщата и реката. Останахме само двамата в тази стая на брега на Хъдзън, отоплявана от три електрически печки и тежкото бреме на миналото.

Ерика беше излъгала за баща си. Беше подменила болестта с кръвосмешението и в това имаше логика. Никой не би подложил на съмнение решението ѝ да избяга от насилието; докато бягството от един човек на смъртно легло е съвсем друга работа. Проблемът беше

там, че лъжата поставяше под съмнение всичко казано от нея. Една лъжа води до друга и аз вече не знаех на какво да вярвам.

— Накараха ме да си подам оставката, защото войниците не се разболяват от педерастки болести — тихо рече Уат. — Беше лесно. Получих всичките си добавки и привилегии. Купих този имот, за да виждам мястото, откъдето започнах, да гледам академията... Взех и детето със себе си, просто защото тя е всичко, което имам. Но тя се почувства на края на света. Баща ѝ се разкапва и умира, майка ѝ се шиба кой знае къде... Защо трябва да се погубва тук? Защо, по дяволите, трябва да виси в една тъмна и студена къща на брега на една студена река и да гледа как баща ѝ умира? Ти би ли го направил?

— Бях длъжен да те попитам.

— Длъжен беше, значи... Ама се надяваше да е истина, нали?

— Не.

— Тъй ли? Не съм много сигурен, сержант... Ти също никога не си ме обичал...

Замълчах.

— А сега Даяна я няма, а аз умирам от СПИН...

— Иронията не ми убягна — погледнах го с очакване аз.

— И не би трябвало. Доста си похойках и вероятно съм го пипнал някъде...

— Знаеш ли точно от кого?

— Не. Всяка от поне стотина жени би могла да ми го натресе...

— Разтърка очите си с юмрук и добави: — Но не съм го предал на Даяна, затова бъди спокоен — чист си... Виждал ли си я?

— Не.

— Нито веднъж оттогава?

— Някой някъде ми каза, че сте се развели — отвърнах с въздишка аз. — И това беше всичко, което съм чувал за вас.

Той попипа ъгълчетата на устата си и изруга, тъй като между пръстите му попаднаха частички от втвърдената слуз.

— На мястото на Даяна моментално бих дошъл при теб, особено след като успя да ме разкара от главата си.

— Не съм я виждал — отново казах аз.

Той вдигна чашата и я опразни на един дъх.

— Напусна ме, а една година по-късно подаде документи за развод. Естествено, не ми спести нищо — нито битката за пари, нито

за Ерика. Това продължи цели три години, през които тя дори не пожела да ни види. Разговаряхме единствено с адвокатите ѝ.

— И през цялото това време не е виждала Ерика? — вдигнах вежди аз.

— Е, видя я веднъж или два пъти.

— Не мога да повярвам! — отсякох аз.

— Толкова добре ли я познаваш?

— Достатъчно добре.

— Махай се от дома ми! — заповяда той.

Станах на крака, изчаках го да се изправи и се обърнах с лице към коридора. В същия миг и двамата чухме отварянето на входната врата. Очертаната му с бялата слуг уста се разтегли в усмивка, краката го понесоха напред и той събори една от електрическите печки.

— Ерика?

Наведох се да изправа печката и чух гласа ѝ, последван от друг — мъжки. После входната врата се затръшна. Надникнах през отворената врата и видях Уат изправен срещу Ерика и някакъв непознат. Тя ми се стори уморена и изплашена, но иначе нищо ѝ нямаше.

— По дяволите, Робърт! — изръмжа Уат. — Нали ти казах да не...

— Спокойно, полковник! — вдигна ръка мъжът. Акцентът му беше подчертано английски и в душата ми помръдна безпокойство. Напрегнах взор да видя лицето му, страхувайки се, че това не може да бъде обикновено съвпадение.

В крайна сметка се оказа, че това не е Белята, който беше извадил ножа, а по-възрастният от онези двамата, които се бяха вмъкнали в „Презрамката“. Кожата му беше чиста, с приятен наситенокафяв цвят, а в късо подстриганата му коса проблясваха сребърни нишки. Беше висок към метър и осемдесет, с атлетична фигура. Под анорака си носеше виненочервено поло, а джинсите му бяха наситено сини.

— Само я докарахме дотук — добави мъжът, без да отделя очи от полковника: — Кажи му, скъпа...

— Вярно ли е? — обърна се Уат към дъщеря си.

— Да, вярно е — кимна Ерика, предпочитайки да не гледа никого от нас.

Все още беше с миниполата, мрежестите чорапи и ботушите. Нагоре обаче беше облякла някакъв сив памучен пуловер, който май беше мой... Запитах се какво още би могла да задигне от дома ми.

— Робърт Мур — представи се с усмивка мъжът и ми протегна ръка. — Вие сте приятел на полковника, нали?

Стиснах ръката му и отвърнах:

— Атикъс Кодиак. По-скоро познат...

Ръкостискането му беше здраво, но не от онези, които държат на всяка цена да причинят болка. Усмиваше се като човек, който ме познава от години. Но ако наистина ме познаваше отнякъде, с нищо не го показва. Очите му останаха извън обхвата на топлата усмивка и ме опипваха с хладното любопитство на професионалист. Забелязах издутината на кобура на бедрото му едва когато най-сетне задоволи това любопитство и пусна ръката ми. И той като Белята носеше нож в кания, която висеше отпред на колана му.

— Те са страхотно семейство — рече Мур.

— Вярно е — кимнах.

— Близък ли сте с тях?

— Бях.

— От армията?

— Да.

Мур кимна и отново се обърна към полковника, който успя да овладее гласа си и рече:

— Казах ти да не правиш това, мамка му!

Очите на новодошлия се стрелнаха за миг към мен, после отново се върнаха върху лицето на полковника.

— Сигурен ли сте, че искате да разговаряме по темата тук и сега, сър?

Уат се изкашля в шепата си и погледна към Ерика, която продължаваше да стои с наведена глава. После напълни дробовете си с въздух и аз чух хриповете, въпреки че бях на доста голямо разстояние. Сякаш вятър раздвижваше суха тръстика.

— Изпрати Атикъс — заповяда й той.

Позата й леко се промени, издавайки обида от отношението на баща й.

— Ела — прошепна тя, без да ме гледа.

— Пази се добре! — усмихна ми се широко Мур.

— Мога да се повъртя наоколо още малко — подхвърлих на полковника.

— Ще изпуснеш влака.

— Мога да хвана следващия.

Уат прокара пръсти през косата си, избърса омазнените си пръсти в ризата и поклати глава:

— Няма смисъл да закъсняваш.

— Беше ми приятно — рече Мур.

— Пак ще се видим — подхвърлих на полковника, заобиколих Мур и се насочих към вратата.

Ерика излезе след мен, затръшна вратата и се облегна на ниския парапет, който ограждаше верандата. Кръстоса ръце и зачака.

Аз вдигнах ципа на якето си. Искаше ми се да гледа в мен. Вятърът продължаваше да шиба къщата със ситна суграшица, но ние бяхме под надеждно укритие. Ерика започна да пристъпва от крак на крак, опитвайки се да задържи топлината на тялото си.

— Е, казвай — вдигнах глава аз. — Кой е той?

— Никой — отвърна тя. — А ти защо си тук?

— Никой значи...

— Точно така. Познат на полковника.

— Къде се срещнахте?

— Той вече каза... Наистина ме докараха дотук и нищо повече. Казах ти, че татко го познава... — Ерика разплете ръце и започна да духа в шепите си.

— Какво означава „докараха“? От улицата ли те забраха? Или от моя апартамент?

— От гарата. Но какво толкова ти пука, мамка му?

— Пука ми, разбира се!

— Защо си тук?

— Търсех те.

— Така ли? — недоверчиво ме изгледа тя. — И защо трябва да ме търсиш?

— Когато се събудих, теб те нямаше.

— Е, и?

— Разтревожих се.

— Ти искаше да се махна.

— Не съм казал такова нещо.

— Искаше да останеш насаме с оная, забравих й името...

— Името й е Бриджит — отвърнах. — Но и това не съм го казвал.

Тя сви рамене. Очите й продължаваха да опипват пустия път, устата й все така духаше в шепите.

— Не си го казал, но ти се искаше. Ти си влюбен в нея, а и тя те иска... Направо умираше да си го получи от теб. Мръсна кучка!

На алеята до новичкото шеви беше паркиран черен джип „Чероки“. Колата на Мур, съобразих аз. На задната седалка имаше двама мъже, които очевидно ни наблюдаваха през суграшицата. Лицата им бяха неясни петна, но аз имах представа кои са. Най-вероятно Белята и онзи другият, които бях срещнал в клуба. Регистрационните номера бяха от щата Ню Йорк, а в ъгъла на челното стъкло личеше лепенката на някаква агенция за коли под наем.

Бавно осъзнах, че изобщо не са я качили на гарата. Дрехите й бяха сухи, а на гарата нямаше навес. При тази косо падаща суграшица, със сигурност щеше да е вир-вода.

Още една лъжа.

— Кои са те? — погледнах към джипа.

— Негови приятели.

— Британци?

— Разбира се.

— Снощи единият от тях извади ножа, нали?

На лицето й се изписа искрена изненада.

— Не.

Двамата в колата не помръдваха. С нищо не показвах, че се притесняват от втренчения ми поглед. Чакаха и толкоз. Правеха го професионално — без да се въртят на местата си, без да показват нетърпение. По всичко личеше, че изобщо не говорят помежду си.

— Мисля, че ме лъжеш — обърнах се към Ерика. — Снощи ме излъга веднъж, а сега продължаваш...

— Така ли мислиш?

— Излъга ме за баща си.

— И какво толкова?

Изпуснах въздуха от гърдите си и изчаках вятъра да грабне и да разнесе малкото облаче бяла пара.

— Това, в което го обвини, е много сериозно.

Ерика сви рамене и изостави опитите да стопли ръцете си с дъх. Вместо това започна да ги търка една в друга.

— Ерика!

— Добре де, не ме чука — неохотно промърмори тя. — Това стига ли ти?

— Дали ми стига?! За Бога, Ерика! Искам да си добре, да не спиш по улиците и в чужди легла, да си далеч от неприятностите. Затова ми кажи дали Мур ти е причинил нещо лошо... Но ми кажи истината! Нима не можеш да ми се довериш?

Главата ѝ бавно се извъртя към мен, с вирната брадичка и гневно стиснати устни. Отначало направи опит да се засмее, но когато започна да говори, от очите ѝ потекоха сълзи.

— Мръсник! Гадно копеле! Искаш да ти се доверя, а? Нима не помниш какво ми говореше преди време? Че съм ти като сестра, че никога няма да ме напуснеш! Но след това си тръгна и изобщо не ти видях очите! Стоя при нас само докато я чукаше. Тръгна си веднага след като това стана невъзможно, затова хич не ми се преструвай!

Риданията ѝ станаха толкова силни, че тя се принуди да прехапе устни, за да ги спре. Ръцете ѝ покриха очите, от които сълзите течаха като пълноводна река.

Гледах я и мълчах. Чувствах си долен и низък, сякаш ме бяха пипнали на местопрестъпление.

Протегнах ръка да я прегърна, но тя рязко ме отблъсна и отскочи назад към парапета.

— Да не си ме докоснал, мамка ти! — извика. — Махай се оттук, махай се от дома ми! — Обърна се с гръб към мен и отново избухна в плач.

Извадих химикалка и надрасках телефона си на гърба на билета от влака, после пристъпих към края на верандата. Подадох ѝ билета през рамо, тя го сграбчи и избърса очите си, за да прочете написаното.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо — рекох.

Тя смачка листчето и го захвърли. Вятърът го поде и го запрати в обратния ъгъл на верандата.

— Не знаех, че знаеш — добавих. — Съжалявам, Ерика...

Вдигнах яката си и тръгнах към пътя. Подминах джипа и двамината в него, които не преставаха да ме зяпат, после поех по дългия път към гарата.

5.

Само след десет минути бях мокър до кости, бесен и почти ослепял. С мъка запазвах равновесие по бързо заледряващия се път, псувайки последния шофьор, който мина покрай мен, без да си прави труда да заобикаля локвите. Очилата ми бяха покрити почти изцяло с лепкав сняг и това ме принуди да ги сваля. Започнах да ги почиствам, но в същия миг зад мен се разнесе боботенето на поредната кола. Не можех да направя нищо друго, освен да сгуша глава между раменете си и да вдигна ръце. Разбира се, това изобщо не ме спаси от калната вода, примесена с парченца лед, която ме оплиска.

Изругах за пореден път и вдигнах глава. Оказа се, че съм бил намокрен от джипа на Мур, който отбиваше на банкета двадесетина метра по-нататък.

Мамка му, рекох си аз и спрях на място.

Никоя от вратите не се отвори. Изгорелите газове от ауспуха останаха ниско над асфалта.

Отново тръгнах напред. Когато се изравних с джипа, дясната предна врата се отвори. Робърт Мур се беше навел над седалката, сух и добре затоплен...

— Влизай, приятел — подвикна ми той. — Нима искаш да се вледениш?

Избърсах леда от косата си и погледнах към двамата на задната седалка. Младежът зад Мур беше същият, който го беше придружавал в „Презрамката“. Той ми метна широка усмивка, обърна се и погледна през задното стъкло. Прецених, че едва ли е на повече от двадесет и една години.

Другият беше по-висок и по-възрастен — някъде към тридесетте, с кестенява коса и пронизителен поглед, закован право в лицето ми. Трябваше ми само секунда, за да разбера какво ме беше озадачило — дясното му око беше синьо, а лявото — кафяво.

И двамата бяха облечени като Мур — с удобни джинси и пуловери, някак небрежни, но впечатляващо чисти и спретнати. А

мъжете, които ги носеха, приличаха на военни и със сигурност бяха такива.

Военни от британски произход.

— Хайде, че купето изстина — подкани ме Мур. — Влизай, ние не хапем.

Онзи с различните очи се разсмя и поклати глава:

— Дени хапе и още как!

Дени беше по-младият.

— Майната ти, Тери! — изръмжа той и смуща колегата си в ребрата. Изглеждаше разстроен като войник, когото са обвинили в хомосексуално поведение.

— Не мисля, че си негов тип — успокои ме Тери.

— Качваш ли се или не? — изгуби търпение Мур.

Какво пък толкова, рекох си аз. Които и да са, тези типове притежаваха достатъчно физическа сила да ме вкарат в джипа си, стига да искат. А може би щяха да ми кажат нещо, което не знаех.

— На твое място бих си сложил колана — промърмори Мур, след като се настаних до него и затръшнах вратата. — Тук пътищата са толкова шибани, че няма значение колко добър шофьор те вози.

Придърпах колана и го щракнах на корема си. Вентилаторът работеше на максимални обороти и изстрелваше горещ въздух към челното стъкло. Ледът в косата ми бързо се стопи и започна да се стича във врата ми под формата на крайно неприятни водни струйки. Огледах се с какво да почистя очилата си, не открих нищо подходящо и се задоволих с един от относително сухите краища на ризата си.

— Накъде си тръгнал? — попита Мур.

— Към влака.

Той ме огледа, преглътна въпроса, който очевидно се готвеше да добави, и изкара джипа на пътя.

— Благодаря — рекох.

— Няма проблем. Войниците трябва да си помагат. Полковникът каза, че си му бил бодигард.

— Така е.

— Адски шибана работа — кимна той с въздишка. — Особено когато охраняваш някой голям началник... Имал ли си такива проблеми?

— Не.

— Значи трябва да благодариш на Господ... Имаш ли нещо против да запаля цигара?

— Ти си платил наема за джипа — свих рамене аз.

— Така е — кимна Мур, измъкна пакет червен „Дънхил“ и тикна една цигара между устните си.

Колата поднесе на един завой, но той с лекота я овладя само с една ръка, докато с другата щракаше запалката. Чух как Тери се раздвижва зад гърба ми. Щракна още една запалка. Цигареният дим започна да танцува под струята топъл въздух, идваща от вентилатора.

— Можем да те откараме до града — промърмори Мур, изпускайки две плътни струйки през ноздрите си.

— Предпочитам влака...

— Ти решаващ, приятел — не настоя той.

Погледнах в огледалцето за обратно виждане и хванах физиономията на Дени. Очите му срещнаха моите, устните му се разтеглиха в усмивка. Изглеждаше толкова добронамерен, че аз се обърнах и рекох:

— Здравсти, името ми е Атикъс...

— Мамка му, къде останаха маниерите ми? — плесна се по челото Мур.

— Тъкмо щях да те попитам, шефе — ухили се Дени.

— Атикъс Кодиак, младежът, който се обади току-що, е рейнджър Едуард Дени, а този зад теб — рейнджър Терънс Ноулс... Момчета, кажете здрасти на Атикъс...

Разменихме си ръкостискания, по време на които забелязах, че и двамата са въоръжени с пистолети, а към коланите им са закачени дълги ножове. Забелязах и скъпите часовници „Ролекс“ на китките им. Опитах се да си спомня дали и Мур има такъв.

— Може ли да видя ножа ти? — обърнах се към Дени.

Младежът се поколеба и тогава се намеси Мур:

— Дай му го, момче. Какво би могъл да направи с него?

Дени ме дари с един овчи поглед и ми подаде ножа. Обърнах се напред и започнах да го изучавам. Беше точно това, което очаквах, и този факт изобщо не ме направи щастлив.

Ножовете са нещо като фетиш за професионалния войник — колкото по-опитен е, толкова по-голямо значение придава на избора на ножа. Тук изобщо не става въпрос за нож, който може да реже добре. А

по-скоро за многофункционален инструмент, който трябва да бъде толкова закален, колкото — поне на теория — трябва да бъде и самият боец... Какъв е смисълът да носиш нож, който отказва да се отвори, след като си прекосил някое благо, ръждясва при първото потапяне под вода или се затъпява след първото прерязано гърло?

Ножът, който ми подаде Дени, беше идентичен с онзи, който предната вечер измъкна Белята, а вероятно и с ножовете на Мур и Ноулс. Този модел носи наименованието „Емерсън ББР-6“, като съкращението ББР означава „бой от близко разстояние“. Той е сгъваем, но може да се отвори с една ръка. Острието му е агресивно и изключително добре наточено, закалено до състояние, което го прави еднакво удобен за рязане, мушкане или кълцане. Разбира се, всички тези действия имат една цел — да отнемат живота на врага...

Този нож беше на изключителна почит в специалните части, точно както и часовниците „Ролекс“. Те просто искат най-доброто. Затова — подобно на ролексите — този нож е нещо като пропуск. Имаш ли него, значи си член на клуба. Имаш ли и двете, значи си заслужил специално уважение.

И така, аз пътувах в един автомобил с трима добре обучени бойци от специалните части. Единственият въпрос без отговор беше към коя група принадлежат, а това, което подозирах, никак не ми харесваше.

Затворих ножа и го върнах на Дени.

— Който рискува, той печели...

Момчето ме погледна многозначително, но не каза нищо.

— Разбра значи? — подхвърли Мур.

— И тримата сте от САС, нали? — попитах. Такъв въпрос не може да прозвучи небрежно, но аз въпреки това опитах.

— Да речем, хора със значки и поддържащи отлична форма — измъкна се Мур.

Отново насочих вниманието си към панорамата зад стъклото.

Това можеше да означава две неща. Първо, ако искаха да ме убият, значи вече съм мъртъв. Трима рейнджъри в един джип са напълно достатъчни, за да ми видят сметката с голи ръце, без дори да се изпотят. Това обясняваше злорадството на Белята предната вечер; при добро стечение на обстоятелствата бих го накарал здравата да се

изпоти за парите си, но той откликваше на предизвикателството — един факт, който автоматично накланяше везните в негова полза.

Много неща намериха своето обяснение, но едновременно с това възникнаха хиляди нови въпроси.

Мур намали скоростта преди поредния завой. Колелата леко се подхлъзнаха, но послушно влязоха в коловозите.

— И ти ли си сержант? — попита Дени.

— Бях сержант — поправих го аз.

— Това малко или много остава за цял живот — обади се Мур, премествайки цигарата в другия край на устата си.

Замълчах.

Джипът се разклати и спря на малкия паркинг срещу гаровия перон. Моторът утихна, но вентилаторът остана включен. Стъклата бавно се замъгляваха въпреки струята горещ въздух, която ги обливаше. Светът навън сякаш се скри в мъглата.

— Сигурен ли си, че не искаш да те откараме до града? — попита Мур.

— Сигурен съм.

— Ако искаш, можем и да почакаме... Не ми се ще да те оставя на тоя перон, където със сигурност ще ти замръзне оная работа!

— Гадничко е — кимнах аз.

— И още как, мамка му! Прилича ми на едни учения в Северно море... Бил ли си някога в тая посока?

— Бил съм на учение в Аляска — отвърнах. — Никога през живота си не съм виждал по-гадно време!

— Там е страхотна красота — обади се зад гърба ми Ноулс.

— На която скоро ще й видят сметката — промърмори Мур. — Също като на Северно море — надупчиха го с шибаните петролни платформи и замърсяват водата с отвратителни гадости.

— Нека ти задам един въпрос, сержант Мур — рекох.

— Можеш да ми зададеш сто шибани въпроса, но само ако ме наричаш Робърт! — отсече той и махна с палец към задната част на колата: — Има кой да ме нарича сержант...

— Наред с още няколко имена — закачливо подхвърли Ноулс, а Дени се изсмя.

— Защо цяла бойна единица от САС се грижи за Ерика Уат, Робърт? — попитах аз.

Цигарата увисна на долната му устна. Миг по-късно ръката му я хвана и я размаза в пепелника.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че тази сутрин вие я взехте от входа на блока ми... Което означава, че снощи сте ни проследили. Ти и Дени бяхте в „Презрамката“ заедно с оня другия отворко, който налиташе да се бие. Какво го спря? Ти ли го предупреди, докато бях с гръб към вас?

В колата настъпи гробна тишина, нарушавана единствено от свистенето на вентилатора.

— Не мисля, че снощи някой ви е следил — отвърна с равен глас Мур.

— Значи твърдиш, че си я срещнал на гарата напълно случайно?

— Точно това твърдя, Атикъс.

Огледах се. От задната седалка мълчаливо ме наблюдаваха Дени и Ноулс. Благоразположението им беше изчезнало. Ноулс гледаше гърлото ми и вероятно се питаше какво ще остане от него, ако ми тресне един отмерен удар с ръба на дланта си.

Трима мъжаги, преминали подготовка в САС, срещу едно 15-годишно момиче. Едва ли може да се нарече състезание. Не си спомнях дали по тялото на Ерика се забелязваха някакви следи от насилие, но това не беше задължително. Ако са искали да я наранят, те са могли да го направят, без да оставят дори точица върху нея.

Отново спрях очи върху Мур. Никога не е разумно да дразниш член на британските специални части — независимо колко добра подготовка имаш. За Великобритания САС е това, което за Щатите са „тюлените“, Делта форс или зелените барети. Мнозина биха се обзаложили, че САС са по-добри от останалите, но аз предпочитам да се въздържа от мнение. През 1980 г. иранското посолство на улица „Принс Гейт“ 16 в Лондон беше окупирано от терористи, борещи се против аятолах Рухола Хомейни. След пет дни преговори те убиха един заложник и предизвикаха намесата на САС — облечени в черни гащеризони и всичко останало, както се полага. Разчистването на посолството им отне точно единадесет минути. Пет от шестимата терористи бяха убити, освободените заложници бяха двадесет и двама. Националната телевизия предаваше акцията на живо...

Благодарение на това предаване останаха известни подозрения, че петимата терористи бяха хвърлили оръжията си преди да бъдат

застреляни.

Ако не са на върха на високата пирамида на военната служба, САС са най-малкото в подножието му. Те са суперподготвени, свръхрешителни, владеят до съвършенство изкуството на боя.

Което означаваше, че Мур и компания просто биха могли да сграбчат Ерика, да я прекарат през емоционално-физическата изстисквачка и да я върнат у дома, при татко. Разбира се, нямах представа какво би ги накарало да го сторят.

Фактически изобщо нямах представа какво става. Отново погледнах през страничното стъкло. Уат, Ерика, Мур. И тримата ме лъжеха...

Всъщност има ли някакво значение?

— Добре, няма значение — рекох и хванах ръчката на вратата.

— Но Ерика е добре, нали? — подхвърли Мур. — Прибра се у дома, жива и здрава...

Слязох от колата, обърнах се и рекох:

— Благодаря за превоза.

Мур кимна и извади нова цигара от пакетчето.

— Пак ще се видим, приятел...

— Сигурно — свих рамене аз, затръшнах вратата и се покатерих на дървената платформа. Насочих се към будката, на която беше окачено разписанието, сгуших глава в раменете си и се вмъкнах под малкото навесче. То, разбира се, беше напълно безполезно, тъй като суграшицата падаше под наклон. Джипът на Мур изръмжа, разплиска няколко локви и изчезна.

Последното, което видях, бяха извърнатите към мен лица на Дени и Ноулс.

6.

Суграшицата спря, а когато излязох от Гранд Централ, над главата ми дори надникна късче синьо небе. Продължаваше да е студено, но вятърът утихна и аз реших да измина пеша разстоянието до дома ми в Мъри Хил. Пристигнах почти едновременно с пощаджията, който разпределяше пликовете и вестниците по кутиите на наемателите. Изчаках го да свърши, прибрах си пощата и поех нагоре по стълбите.

На практика пощата ми се състоеше почти изцяло от сметки.

Съблякох влажните си дрехи и потърсих нещо сухо и топло. Направих всички усилия да прогоня от съзнанието си както Мур и Уат, така и самата Ерика. Сега имах по-важна работа — да намеря пари и да покрия задълженията, които се трупаха. При пристигането си чекът от застраховката срещу пожар изглеждаше доста солиден, но днес ми се виждаше направо анемичен. Работата ми в „Презрамката“ беше зле платена, но все пак стигаше за храна и дрехи.

След кратък размисъл се прехвърлих в дневната, разрових старите платна на Рубин и измъкнах портрета на Натали Трент. По мое мнение това беше най-хубавата му работа — максимално далеч от стила, с който бе правил анимациите за Пушката и Главата... Беше хванал Натали по начина, по който творецът би трябвало да улови красотата — със страст, прецизност и надежда. Главата ѝ бе извита леко нагоре, към вдигнатите ръце. Лицето ѝ беше нежно и едновременно с това излъчваше сила, а червеникавата коса го ограждаше както протуберансите ограждат слънцето...

Когато Рубин умря, аз работех с други двама бодигардове — Дейл Матсуи и Натали Трент. Дейл беше още едно другарче от казармата, който също като мен беше завършил школата „Джон Ф. Кенеди“ за охрана на видни личности с военни и полувоенни средства. Запознахме се по време на курса, а след това заедно ни командироваха в Пентагона. Там Дейл охраняваше един генерал от НАТО, а аз —

съветника на президента по въпросите на тероризма в Далечния изток Уат.

Натали познавах покрай баща ѝ, собственик на „Сентинел Гардс“ — най-голямата охранителна фирма в Манхатън. Елиът Трент беше бивш агент на тайните служби, участвал в охранителните екипи на двама президенти — Картър и Рейгън. Беше обучавал Натали и тя беше станала дяволски добра. Без колебание я използвах във всички акции, при които имах нужда от контрол на своите действия и сигурна защита на гърба си. Натали ми беше и приятелка, а по-късно ме запозна с Бриджит...

Рубин обучих сам. Той не беше и помирисвал курсовете в школата „Джон Ф. Кенеди“, никога не беше охранявал президент. Бе получил назначение в Пентагона, но като шофьор на някакъв подполковник, който работеше в кабинета срещу този на Уат.

Рубин и Натали имаха сърдечна връзка.

Вероятно по тази причина аз не можех да гледам дълго портрета, който ѝ направи. Винаги се чувствах като шпионин.

Между многобройните боклуци, които бях прибрал от студиото, имаше и една картонена тръба за пренасяне на плакати. Навих платното и го тикнах в нея, грабнах якето си и не след дълго пристигнах на Медисън, където се помещаваше централата на „Сентинел Гардс“. Притисках картонената тръба до гърдите си, предпазвайки съдържанието ѝ от стандартните опасности, които предлагаха улиците на Манхатън. Сините късчета небе изчезнаха така бързо, както се бяха появили. Мястото им беше заето от тежки оловносиви облаци, от които всеки момент щеше да завали студен дъжд или може би нова суграшица. Когато влязох в мраморното фоайе и тръгнах с небрежна походка към рецепцията, минаваше четири часът. Един от служителите на входа ми подвикна да спра.

Вдигнах картонената тръба и без да намалявам ход, отвърнах:

— „Артистик Лайсънс“, офисът ни е на Четиридесет и седма... Доставка за Натали Трент...

Добрах се до асансьора и побързах да натисна бутона за осмия етаж.

Онзи на входа явно беше неопитен, тъй като горе не ме чакаше никой. Прекосих дългия коридор и бутнах стъклената врата към приемната. Жената зад бюрото беше слабичка блондинка на около

четиридесет години. Беше облечена в ослепително бяла блузка, а червилото ѝ беше толкова ярко, сякаш в устата ѝ се беше подпалила магнезиева пещ. Когато ме видя, се намръщи, предполагам заради облеклото ми. Клиентите на „Сентинел“ обикновено членуват в „Клуб 500“ и са облечени в костюми на „Армани“ или „Ферагамо“. А аз носех тъмнозелен панталон, черен пуловер и старото си армейско яке. Под пуловера имаше и черна фланелка, но рецепционистката едва ли можеше да я види. Краката ми бяха обути в маратонки „Рийбок“ с дебели подметки, но от мястото си русото маце сигурно не виждаше и тях. Това, което виждаше, беше мъж около метър и деветдесет и с тегло сто килограма, от лявото ухо на когото висяха две малки халки.

Едното няма нищо общо с другото, рекох си и се представих:

— Атикъс Кодиак. Идвам при Натали Трент.

— Очаква ли ви госпожица Трент?

— Не.

Мадамата взе химикалката си и направи една малка точка върху картонената подложка на бюрото си.

— Госпожица Трент е много заета...

— Аз съм ѝ приятел. Бихте ли съобщили, че съм тук?

До първата точка се появи още една, после трета. Това маце май си правеше дантела.

— В момента е с клиент, господин...

— Кодиак.

— О, да, господин Кодиак. В момента госпожица Трент е с клиент и помоли да не бъде безпокоена.

— Ще почакам, докато...

В този момент откъм дъното на коридора се разнесе вик:

— Кодиак, това ти ли си?

Двамата с русото маце се обърнахме едновременно. Към нас се носеше Йоси Села. Ръцете му опипваха възела на вратовръзката, на лицето му грееше широка усмивка. Изглеждаше много добре, строен и красив, с гъста кестенява коса и почти черни вежди. Йоси е израелец, когото бащата на Натали успя да отмъкне от специалния охранителен отряд на Шин Бет. Макар и безупречен, английският му беше твърд, с характерния блискоизточен акцент — сякаш излизаше от бетонобъркачка.

Вървеше към мен с протегната ръка и аз я поех. Ръкостискането му беше силно и кратко.

— За какво си дошъл?

— Да видя Натали.

— Би трябвало да те поканим през служебния вход.

— Сигурно — свих рамене аз.

— Тина, господин Кодиак е с мен — обърна се към жената на рецепцията Йоси. — Не се тревожи за него.

— Разбира се — отвърна русото маце, дари ме с враждебен поглед и си записа часа на появата ми. След това продължи да дупчи картоната пред себе си.

Йоси ме тупна по рамото и ме поведе по коридора. Пътеката беше сива и достатъчно дебела, за да поглъща стъпките. Изпитах чувството, че се намирам в болница — чувство, което неизбежно ме спохожда, когато посещавам „Сентинел“. Натали казваше, че този декор трябва да вдъхва чувство за професионализъм, но на мен ми вдъхваше единствено чувство за стерилност.

Вратата на кабинета му беше от солиден бук. В центъра бе прикрепена лъскава месингова табелка, на която пишеше М-р ЙОСИ СЕЛА, АНАЛИЗАТОР НА НЕПОСРЕДСТВЕНИ ЗАПЛАХИ.

— Майор? — вдигнах вежди аз.

Йоси сви рамене и отвори вратата.

— Според Трент това звучало по-авторитетно.

— Е, той ги знае тези неща — кимнах аз.

Йоси се засмя и ме въведе в предното помещение, заето от млад мъж с вид на военен.

— Питър, не ме свързвай с никого — нареди Села.

— Считайте го за изпълнено — отвърна секретарят, без да вдига очи от екрана на компютъра.

— Това е една от любимите ми фрази — ухили се Йоси.

— Личи си.

— Ти нямаш ли си друга работа? — подхвърли Питър, а пръстите му продължиха да течат по клавиатурата. Пишеше адски бързо.

Йоси се засмя и отвори пред мен вратата на вътрешния кабинет.

— Имам си секретар — похвали ми се той.

— Забелязах.

— Питър е най-добрият — рече Йоси и ми посочи едно от креслата.

Седнах и опрях тръбата на коляното си. Той затвори вратата, пристъпи към кафемашината и напълни две чаши. Кабинетът му беше хубав, с кожен диван и солидно дървено писалище. Столовете също бяха с кожено покритие — от онези, които човек си представя в английските джентълменски клубове. На бюрото му имаше компютър, телефон и няколко папки с акуратно надписани етикети, подредени в спретната купчинка. На стената зад него бяха окачени три фотографии — едната на самия Йоси във военна униформа, другата пак негова, но в компания на въоръжени мъже. Третата беше най-малка, на нея Йоси се ръкуваше с Ицхак Рабин. Ако искате да накарате този човек да побеснее, достатъчно е само да му подхвърлите нещо за охраната на министър-председателя в деня на убийството му.

— Искаш ли нещо в кафето? — попита той.

— Не, предпочитам го черно, като душата си.

— „Смъртта ще се уплаши от теб, защото имаш лъвско сърце“ — издекламира той, докато пускаше в чашата си бучка захар и сметана. — Това е арабска пословица, която ми харесва.

— Добра е — кимнах аз.

Подаде ми чашата. Върху блестящата черна глазура личеше логото на „Сентинел“ — римски воин с решително изражение, изправен в бойна колесница. Йоси седна зад бюрото, издърпа едно чекмедже, върху което изпъна краката си, после доволно се облегна назад. Отпи глътка кафе и попита:

— Какво можем да направим за теб?

— Искях да поговоря с Натали — отвърнах уклончиво.

— Идеята не е много добра, приятелю — поклати глава той. — Мисля, че Натали не изгаря от желание да има нещо общо с теб.

— Тя тук ли е?

— Да, в офиса е. Някакъв баровец от киното иска охрана и тя се занимава с интервюто... — Йоси махна с ръка по посока на картонената тръба: — Това за нея ли е?

Кимнах с глава.

— Съжалявам за приятеля ти — въздъхна той. — Какво стана с докторката, която охраняваше?

— Работи във Флорида. Това е всичко, което знам.

— Смела жена... — Той ми хвърли още един изпитателен поглед, после попита: — Защо си тук, ако оставим настрана Натали?

— Откъде знаеш, че искам нещо?

— Не знам — ухили се той. Зъбите му бяха леко пожълтели от никотина и кафето. Помълча малко и вдигна глава: — Работа ли търсиш?

— Май ми четеш мислите, което не ми е много приятно — въздъхнах аз. — Не бих искал да изглеждам като разтворена книга.

Йоси отново се разсмя, после отпи глътка от прекалено подсладеното си кафе.

— Ти можеш да бъдеш тук само по две причини, Атикъс. Едната е да се видиш с Натали, а другата — да си потърсиш работа. За първата вече призна, но все още си тук...

— Би могло да е проява на обикновена любезност — подхвърлих.

— Би могло — кимна той.

— А какво толкова, ако съм тук с надеждата да получа някаква временна работа?

— Нищо не мога да ти обещаая. Трент прави ревизия на тримесечието, носят се слухове за съкращения. Бих искал да ти кажа повече, но... Във всеки случай ще те имам предвид.

— Това ми стига.

Интеркомът зажука, после в кабинета се разнесе гласът на Питър:

— Срещата ви в четири и тридесет, майоре!

— Имам предварителен ангажимент — обясни с извинителна усмивка Йоси.

— Разбира се, майоре — отвърнах аз, скочих на крака и му отдадох чест. Той се засмя, взе чашата от ръката ми и тръгна да ме изпрати. Преди да тръгна, не забравих да си прибера картонената тръба.

Пред бюрото на Питър чакаше красива афроамериканка, облечена в умишлено разръфани джинси, под които се виждаха прекрасните ѝ дълги бедра. Нагоре носеше черно сако без ръкави, под което имаше двойно подплатена фланелена блузка. На шията ѝ висеше огърлица от перли и по това си личеше, че е жена, която може да си

позволи всякакви екстравагантности в облеклото просто защото беше достатъчно хубава, за да ѝ отива всичко.

— Ако нещо изскочи, ще ти се обадя — обеща Йоси и пое ръката на гостенката си.

Още преди вратата да се затвори зад тях усетих желанието му да я очарова. Ухилих се и тръгнах към изхода. Този човек може да бъде страхотно забавен.

То трябваше да се случи, разбира се.

Бях преполовил разстоянието до приемната на Тина, когато една врата вдясно от мен се отвори и в коридора се появи Натали. В първия момент не ме видя, тъй като се смееше на нещо, подхвърлено от мъжа до нея. Веднага го познах. Един от онези актьори, които вече са поели по звездния път. С изненада установих, че наистина е доста нисичък — както твърдяха някои клюкарски издания.

— Значи в понеделник — каза Натали. — Двама охранители ще ви вземат от летището, ще ви доведат тук и тогава ще видим как да организираме пълната ви охрана.

— Нямам търпение! — прошепна той, забил настойчив поглед в лицето ѝ.

Не знаех дали вярваше, че маневрите му по съблазняването ще се увенчаят с успех, но много добре разбирах какво го кара да опита. Ако Бриджит е на първо място в списъка „Най-красивите жени в живота ми“, Натали без съмнение е на второ, а разликата е почти пренебрежима. Косата ѝ е огненочервена — не морков, а по-скоро бургундско. В момента беше облечена като за работа — черен кашмирен блейзър и черна блузка, обувки с ниски токчета. В гимназията беше спечелила доста пари като манекен и с тях се издържаше в колежа. Дори днес спокойно би могла да бъде сред най-добрите в професията, но вече се чувстваше възрастна — на цели двадесет и седем години...

— Госпожице Трент, този човек настоява да ви види — обади се Тина от бюрото си на рецепцията и обвинително насочи химикалката си към мен.

Натали се обърна, служебната ѝ усмивка бързо угасна и устните ѝ се превърнаха в плътна черта. Помислих, че ще реагира по друг начин — с жест или думи, но тя не го направи. Само ме гледаше с онзи

студен поглед, който опознах за пръв път над още топлото тяло на Рубин.

— Нямам търпение — повтори актьорът, вероятно решил, че тя е забравила репликата си.

Очите на Натали бяха сиви като небето навън.

Актьорът ми хвърли бегъл поглед, погледна нея и най-накрая разбра, че нещо става.

— Добре, както и да е... Ще се видим в понеделник.

Изчаках го да затвори остъклената врата след себе си и казах:

— Здравсти, Натали.

Никакъв отговор.

Прекосих разстоянието от около три метра, което ни разделяше, и ѝ подадох тръбата.

— Искях да ти предам това...

Тя сведе поглед към тръбата, после отново го закова в лицето ми. Сякаш ѝ предлагаш въздух.

— Беше в студиото — поясних аз.

Натали навлажни устните си.

— Тина?

— Кажете, госпожице Трент — надигна се от мястото си русата жена.

— Запишете среща с господин Кайл в понеделник, петнадесет нула-нула. — Очите ѝ продължаваха да ме фиксират: — Предайте на Мосен и Херера, че искам да го вземат от летището. Ще кацне в тринадесет и двадесет и една на летище „Кенеди“ с полет на „Юнайтед“ от Лос Анджелис.

Настъпи кратка пауза, която изтълкувах като времето, за което Тина си записа заповедта.

— Ще имам грижата, госпожице Трент — обади се миг по-късно секретарката.

— Благодаря.

— Той би се радвал да е при теб — промълвих аз.

Отново никакъв отговор.

— Моля те! — протегнах опаковката. — Тя е твоя...

Очите ѝ се промениха — сякаш най-сетне ги беше фокусирала върху мен. Устата ѝ леко помръдна, сякаш се готвеше да ми каже нещо

— ругатня или поздрав. Не направи нито едното, нито другото. Просто се обърна и влезе в кабинета си. Вратата тихо се захлопна.

7.

— Честит рожден ден! — рече Бриджит, докато влизаше през вратата.

— Нямам рожден ден — изгледах я учудено.

Тя ме дари с пламенна целувка, след което ми подаде една от двете книжни торби с покупки.

— Нямаш, но съм решила да компенсирам отсъствието си на последния — отсече тя. — А тъй като ти добре помниш моя рожден ден, това ще бъде едно кармично балансиране...

— На последния ми рожден ден още не се познавахме.

— Знаех си аз, че си едно много любезно копеле! — просъска Бриджит, прелетя край мен и се насочи към дневната. — Затова ще сложиш подправките на салатата!

— А ти какво ще направиш?

— Ще видиш.

Отнесох торбата в кухнята и изсипах съдържанието ѝ върху плота. Старателно я сгънах за повторна употреба, после откачих новата си престилка от пирона до хладилника и започнах да мия зелените листа. След малко се появи и Бриджит, която се закова на място и започна да души въздуха.

— Печеш си хляб — установи тя.

Кимнах.

— Обичам пресен хляб. — Червилото ѝ беше кафяво, като засъхнала кръв. — Мога дори да припадна, ако е наистина хубав...

— Хубав е — уверих я аз. — Учил съм се от най-добрите майстори.

Тя пристъпи към умивалника и лекичко ме измести с лакът:

— Това аз ще го свърша.

Смъкнах престилката и се заех да слагам масата. Когато всичко беше готово, отворих една бира за двамата. Тя продължаваше да кълца и реже. Седнах и загледах движенията ѝ, заслушан в баладата на Джо Джаксън, която долиташе от спалнята ми. Бриджит беше обула черен

чорапогащник под късата плетена пола, нагоре беше облякла черно поло с висока яка. Гарвановочерната ѝ коса падаше свободно до средата на гърба ѝ. По нея все още проблясваха като скъпоценни камъни ситните капчици от дъжда, който се изливаше навън. През двата дни след визитата при полковника температурата се беше повишила значително, но времето все още беше гадно. По радиото казаха, че до края на седмицата ще завали сняг.

Бриджит приключи със салатата и седна до мен, а аз се надигнах да погледна лазанията и хляба, които се печаха във фурната.

— Как вървят нещата? — пожелае да узнае тя.

— Още петнадесетина минути...

Отпи глътка бира направо от бутилката, издърпа с крак свободния стол и блажено намести двата си крака върху него. Облегнах се назад, изчаках въпросите ѝ и започнах да разказвам. За визитата в Гарисън, за Мур и екипа му, за първата ми среща с него и Дени на територията на „Презрамката“. Прескочих подробностите от разговора си с Уат, тъй като това неизбежно би довело до обяснение на отношенията ми с Даяна — нещо, за което все още не бях готов.

— Тя ме нарече кучка, така ли? — смаяно прошепна Бриджит.

— Дори мръсна кучка...

— Но защо, какъв ѝ е проблемът? — с усмивка попита приятелката ми.

— Ти си силна жена и представляваш заплаха за нея.

— Може би — кимна Бриджит. — А имаш ли представа кой, по дяволите, е този Мур? Да не е някой от славните години на военната ти служба?

— Не, тези са морски пехотинци... А аз служех в сухопътните войски, в онези части, които носеха неблагозвучния прякор „увисналите пишки“... Никога не съм го виждал, но знам, че е бивш САС...

— Имаш предвид самите кралски САС?

— Абсолютно. С всичките неприятности, които се съдържат в това съкращение...

— Копелдаци! — отсече тя с погнуса.

— Май не храниш особено уважение към специалните части на Нейно величество кралицата?

— Искаш ли да ти разкажа някои неща за тях? — стрелна ме с поглед, очевидно недоволна от иронията, която долови в думите ми. — Например как работят под прикритие в Северна Ирландия... Подозират ги, че изпълняват мокри поръчки там, и на практика са банди от наемни убийци. При контактите си с ирландците използват политиката „стреляй, за да убиеш“...

— Доказателства има ли?

— Не, разбира се — изсумтя презрително Бриджит. — Нима си въобразяваш, че британското правителство ще позволи подобно нещо?

— Личи каква е политическата ти ориентация — рекох. — Ако се бият с ИРА, значи се бият с терористична организация. Едното не би трябвало да оправдава другото.

— Тогава чуй една история — тръсна глава Бриджит. — През осемдесет и осма в Гибралтар САС ликвидираха трима членове на ИРА. Това става по подозрение, че въпросните трима залагат бомба. САС започват да ги следят. В даден момент един от тримата се обръща и забива поглед в очите на най-близкия рейнджър. Той съответно изпада в паника, че са го разкрили, вади пистолета си и започва да гърми. Партньорът му прави същото, като застрелва в гръб втория „терорист“ — една жена. Изстреляни са общо дванадесет куршума. Третият член на ИРА — младеж на име Шон Савидж — съвсем разбираемо се обръща при този малък шум и получава порция от петнадесет куршума, изстреляни от рейнджъра, който го следи. Четири от тях попадат в главата на младежа, доказано изстреляни след като той вече е паднал на земята... Ключовият елемент в тази история е, че никой от тримата не е бил въоръжен, не е носел експлозиви и никъде в Гибралтар не е била открита бомба. Когато обществеността разбира това и надига глас да изрази възмущението си, САС изведнъж откриват кола с пластичен експлозив, но два дни по-късно...

— Което означава, че е била поставена нарочно?

— Според мен САО обичат първо да стрелят, а после да мислят — стисна устни Бриджит. — Би трябвало да арестуват тримата, а не да ги правят на решето... — Вдигна ръка и разтърка очите си: — Напомням ти, че това е само един инцидент, а има още много... — Въздишката ѝ беше толкова дълбока, че дори столът ѝ изскърца.

— А как мина денят ти, скъпа? — попитах аз.

Тя се намръщи на това „скъпа“ и отговори:

— Приключих делото за изневяра, върху което работех... Клиентът ще дойде утре в единадесет, за да получи комплект интересни фотографии на любимата си.

Прекара пръсти през косата си, отделяйки влажните кичури. Веднага след като получи лиценз беше постъпила на работа в „Агра и Донован Инвестигейшънс“, а дългосрочните ѝ планове включваха към това име да се прибави и името Логън.

— Радваш ли се, че свърши?

Бриджит сви рамене.

— Според моите морални норми не е толкова важно дали в даден момент започваш да чукаш нещо странично. Важно е дали ще го признаеш на партньора си или не.

— Не мислиш ли, че това зависи и от вида на новата връзка? — вдигнах глава аз. — Човек може да се влюби или просто да открие, че получава нещо, което му липсва в предишната.

— В този случай пак трябва да признае на партньора си, а не да се крие като гимназист. Не казвам, че това е неразбираемо, Атикъс. Напротив — разбирам напълно колко силно може да бъде желанието. Има моменти, в които пет пари не давам кой кого мами просто защото и двамата партньори са достатъчно гнили и извратени.

— Но последният ти случай не беше такъв, нали?

— Не — поклати глава Бриджит. — Проблемът е там, че съпругата е тотално отдадена на мъжа си... — Направи пауза, отпи глътка бира и извърна глава към дъжда зад прозореца. Улукът от тази страна на покрива беше пробит и водата плющеше директно върху плочника. — Най-често става така, че клиентът, независимо дали е мъж или жена, идва при нас, върти се от неудобство и накрая изплюва камъчето: „Мъжът ми — или жена ми — си има странична връзка, искам да разбера какво става“. Но всъщност вече знае какво става и иска да получи доказателства. На което аз отвърщам: „Вижте, ако сте прав и аз открия такива доказателства, това изобщо няма да реши проблема“... Клиентът ме поглежда в очите, кима с глава и въпреки това ми нарежда да го направя. — Лицето ѝ отново се обърна към мен: — Точно това трябва да направя утре.

— Не мога да кажа, че не харесваш работата си или крайния резултат от нея — отбелязах аз.

— Не харесвам болката.

Лазанята беше готова и аз извадих тавичката от фурната. Оставих я малко да изстине и се заех да сервирам салатата. Към нея прибавих няколко филии от току-що изпечения хляб. Бриджит си отчупи една коричка и театрално извъртя очи. Отворих по още една бира „Анкор Стийм“ и започнахме да се храним.

— Снощи се видях с Натали — подхвърли по някое време Бриджит. — Вечеряхме заедно...

— Как е тя?

— По-добре. Каза, че си ходил в офиса и си направил опит да й дадеш някаква картина на Рубин.

— Изненадан съм, че ти е казала — отвърнах с въздишка. — Не ми каза нито дума, въпреки че се сблъскахме лице в лице. Държеше се така, сякаш ме няма.

— Каза, че не знаела какво да ти каже.

— Като за начало би могла да каже едно „здрасти“ или „как я караш“... Всяка от обичайните баналности щеше да свърши по-добра работа от мълчанието, което сякаш ми казваше „Махай се по дяволите“ или „Пукни“.

Бриджит си отчупи още малко от коричката на хляба, пяхна я в устата си и промърмори:

— Съмнявам се, че го е мислила.

— Напротив — поклатих глава аз. — Точно това си мислеше. Мразеше ме и в червата!

— Натали не те мрази, Атикъс.

Отговорих едва след като схрусках останалата част от коричката:

— На погребението беше готова да ме бичува, а вчера буквално гледаше през мен. Дори не пожела да вземе проклетата картина!

— И ти не можеш да й простиш, нали? — попита Бриджит. — Мъката и всичко останало...

— Но тя престана да ми говори!

— Доколкото разбрах, ти си я изненадал в службата в присъствието на клиент. Това едва ли е най-подходящото време. Не знаеш ли, че телефонът работи в две посоки? Би трябвало да й позвъниш предварително и да попиташ може ли да си поговорите.

Отнесох празната си чиния до умивалника, измих я и я сложих на сушилнята. Бриджит ме изчака да се върна и сложи ръка върху моята.

— Тя изпитва болка, когато те вижда, Атикъс. Ти беше най-добрият му приятел, винаги бяхте заедно. Натали просто не се е научила да те приема сам, без Рубин...

Кимнах с глава и тя отдръпна ръката си. Измих и нейната чиния и сервирах лазанята.

— С времето нещата ще се променят — добави Бриджит. — Тук няма място за нетърпение.

— Смъртта на Рубин наистина обърка живота ми — въздъхнах аз с тон, който излезе по-горчив, отколкото ми се искаше.

След като разчистихме масата, сварихме една кана кафе и напълнихме чашите си. Бриджит ме хвана за ръката и ме поведе към дневната. На пода пред дивана бяха положени три картонени кутии, опаковани като подаръци. Едната беше голяма, а другите по-малки. Бриджит ме целуна по бузата, прекрачи кутиите и се настани на дивана.

— Не трябваше да го правиш — промърморих аз.

— На моя рожден ден ти ме заведе на вечеря и на кино, а след това ми подари кутия шоколадови бонбони, които кой знае защо бяха кръстени „Животоспасяващи“ — изброи забързано Бриджит. — Защо просто не приемеш, че днес е твойт рожден ден?

— Защото не е — отвърнах аз.

— Точно затова го направих.

Бриджит поклати глава в престорено разочарование, после рече:

— Хайде, отвори ги. — Пръстът ѝ се насочи към най-голямата кутия: — Първо тази.

Наведох се и я взех. И трите бяха опаковани в една и съща хартия за подаръци с нарисувани мечета с карнавални шапки и големи балони между лапите си. Разклатих кутията. Тежеше към две кила, а съдържанието ѝ не издаде никакъв звук.

— Какво има вътре?

— Викат ми „подарък“ — рече с гримаса Бриджит. — В някои страни съществува обичай когато човек харесва някого и иска да го зарадва, изхарчва малко пари за някаква промишлена стока с единствената цел да изпита удоволствие от жеста на подаряването. Този обичай е много стар и напълно в капиталистическите традиции...

— Благодаря, Маргарита Медичи! — кимнах аз.

Тя нетърпеливо преметна крак върху крак и стисна чашата между дланите си.

— Хайде, отвори я!

Открих първата лепенка и се заех да я отлепвам. Обувката на Бриджит започна да почуква по пода.

— Скъсай я, за Бога!

В кутията се оказа самолетче играчка — изстребител с делтаобразно крило.

— Страхотен е, нали? — извика Бриджит и плесна с ръце. — Дяволски страхотен, мамка му! Я отвори и втората кутия!

Във втората имаше кукла, изобразяваща популярния фентъзи герой Люк Небесния пътешественик.

Бриджит се изкиска, грабна жакета си от креслото и измъкна от джобчето му опаковка с четири АА батерии.

— Просто не можах да му устоя — обясни тя.

— Аха — рекох аз. Това беше единственото, което успя да излъчи блокираният ми от смайване мозък.

— Изненадах те, нали? — дари ме с широка усмивка Бриджит. — Но ти харесва!

Кимнах и на лицето ми изплува глуповата усмивка.

— Да отворя ли и последната кутия?

— Зависи дали първо искаш да си поиграеш със самолетчето — тайнствено отговори Бриджит. — Но ако я отвориш, връщане назад няма!

Взех най-малката кутия. Тя беше с размерите на аудиокасета, но много лека. Бриджит ме изгледа продължително и отклони поглед към играчките.

— Кокаин?

— Опакован като подарък? — отвърна с учудване тя. — Стига бе!

Разкъсах хартията и в ръката ми се озова кутийка с тридесет и шест презерватива.

— Малко ще му бъдат големички — рекох аз и махнах по посока на Люк.

— Не съм ги купила за Люк.

Прехвърлих кутийката в ръката си. Моментът беше приятен, наситен с очакване.

— Какво ще кажеш? — попита Бриджит.

— Мисля, че си права...

— Така ли?

— В смисъл че няма връщане назад — отвърнах аз и се изправих.

Бриджит остави чашата си на пода и също се изправи.

— Честит рожден ден! — прошепна тя и уви ръце около врата ми.

После вече не ни беше до приказки.

На другата сутрин времето беше отвратително. От небето се сипеше студен дъжд, примесен със суграшица. Това ме доведе до решението да прескоча един джогинг и да остана в леглото, притиснат до Бриджит. Кутията с презервативи лежеше на нощното ми шкафче. Отново правихме любов — бавно и без да се притесняваме от нищо. Изтече доста време преди Бриджит да каже, че ще ходи на работа, а аз предложих да направя кафе. Тя не си направи труда да използва халата ми и отиде гола в банята. Докато гледах след нея, забелязах малката розичка, татуирана високо горе на лявото ѝ бедро.

Още едно откритие след изминалата нощ.

Направих кафе, изчаках я да излезе от банята и отидох да взема един душ. Мускулите на бедрата ми потръпнаха под топлата вода, но усещането беше приятно. Или казано по-точно — харесвах това, което усещах. Бях изключително щастлив, че Бриджит беше останала през нощта при мен.

Подсуших се, навлякох халата и тръгнах към кухнята.

Край масата седеше полковник Уат, строг и намръщен.

Още преди да отворя уста, той вдигна ръка и изръмжа:

— Изхвърли кучката, сержант! Трябва да поговорим!

8.

Бриджит стоеше изправена в ъгъла при кафемашината, напълни една чаша и ми я подаде. После вдигна глава и хрисимо попита:

— Разрешаваш ли да гръмна тъпия шибаняк?

Поклатих глава.

— Разкарай я, сержант! — повтори заповедта Уат.

— Ти ли му отвори? — обърнах се към Бриджит.

— Ако знаех, че е такава гад, щях да го оставя да виси пред вратата! — изсъска тя.

— Да бе, как не! — изгледа я с презрение Уат. — Вие двамата можете да се шибате по всяко време, но аз трябва да говоря с него сега!

Въздухът излетя от устата на Бриджит с леко свистене, като от спукана гума. Това се дължеше на плътно стиснатите ѝ устни. Прочетох въпроса в очите ѝ.

— Ще те изпратя до вратата — рекох.

Тя само кимна и допи кафето си.

— Беше ми приятно да се запознаем — обади се Уат.

— А на мен не! — отсече Бриджит.

Отключих входната врата и бавно я отворих. Преди да излезе на площадката тя впи устни в моите. Стана ми толкова хубаво, че я дръпнах обратно и я стиснах в прегръдката си. Задържах я така почти цяла минута, заровил нос в косата ѝ. Сърцето ми ускори ритъма си, тялото ми потръпна от задоволство от новата интимност. Започвах да се влюбвам в тази коса...

— Благодаря за прекрасното прекарване на рождения ми ден — прошепнах в ухото ѝ.

Тя кратко и гърлено се засмя, после въздъхна и отново ме целуна.

— Ако се чудиш къде да го заровиш, звъни ми в офиса!

— Ще се чуем довечера — усмихнах се аз.

Залостих след нея, изтичах в стаята си и бързо започнах да се обличам. Чувах как полковникът се движи из кухнята и отваря

чекмеджетата на бюфета. Когато влязох там, той се беше наврял в хладилника. Не му обърнах внимание и тръгнах към кафемашината да си наля още една чаша. След секунда размисъл сложих и чайника.

Той затръшна вратичката на хладилника, погледна ме и се настани на масата.

— Хубава путка — рече.

Извъртях се и забих поглед в лицето му.

— Полковник — изръмжах, — ако още веднъж използваш подобно нарицателно за Бриджит, ще те изхвърля през прозореца!

— Ти си един шибан лицемер, сержант — усмихна се Уат и от него изведнъж лъхна на мая — сладка и лепкава.

— Не съм женен — напомних му аз.

— А тя?

Поклатих глава и се върнах при печката.

— Никого не мамя. Май ти е трудно да го преглътнеш, а?

Той промърмори нещо неразбрано и започна да развива шала от врата си. Беше облечен в дебело зимно палто, под което се виждаше тъмносин вълнен пуловер. От джоба му стърчеше черна плетена шапка.

— Искаш ли чай?

— Ако ти се занимава...

Извадих от бюфета кутийка с чай на пликчета, потърсих и втора чаша.

— Водата ще заври след няколко минути.

— Благодаря.

Спогледахме се. Уат пръв отмести очи и ги насочи към календара с джаз-знаменитости, който бях окачил на стената. Снимката за този месец беше на Телониъс Монк. Поклати глава, после погледна часовника си.

— Може ли чаша вода? — попита с такъв тон, сякаш вече му бях отказал няколко пъти.

Напълних една чаша и я оставих на масата. Полковникът измъкна няколко шишенца с лекарства от джобовете си, отвори ги и започна да подрежда дозата си. Преди да тръгна към печката преброих осем различни хапчета, които изчезнаха в устата му с малко вода.

— Какво пиеш?

— Каквото се сетиш — направи гримаса той и лапна поредното хапче. — Всяко шибано лекарство на света: АЗТ, ДДИ, бактрим... Каквото се сетиш. И витамини. Тонове шибани витамини! — Погълна последната таблетка и опразни чашата.

— Помагат ли?

— А ти мислиш ли, че помагат, сержант? За тая болест няма лек, нали? Но докторите ми изпробват системата, доколкото издържи...

Подаде ми празната чаша и аз механично я оставих в умивалника. С мъка потиснах желанието си да я изхвърля, вместо да я мия... Но нямаше как да пипна СПИН от полковник Уат, освен ако по някакъв начин не започнем да си обменяме телесни течности. Въпреки това напълних чашата догоре с гореща вода.

Чайникът започна да пици. Изключих нагревателя, напълних чашата на полковника, а в чинийката поставих пакетче чай, захар и мед. Нямах единствено лимон.

— Налага се да напусна града за известно време — промърмори той, след като пусна малко мед в чашата си. Заразата в устата му белееше като снежинки върху полиран паркет. — В университета „Джон Хопкинс“ действа една анти-ХИВ програма, за която съм избран. Утре заминавам и ще отсъствам седмица-две, може би и повече. Искам да наглеждаш Ерика, докато ме няма.

— Не.

— Помислих си, че може би ще я прибереш тук... — Продължи да говори така, сякаш изобщо не ме е чул: — Ще я доведе рано сутринта, непосредствено преди да тръгна за летището. Можеш да я наглеждаш, да я водиш насам-натам — твоя работа... Важното е да има някой край нея...

— Казах не, полковник.

— Чух какво каза. Но те моля да я наглеждаш вместо мен.

— Аз не съм детегледачка.

— Абе, сержант, наистина ли искаш да те вдигна във въздуха? — попита с въздишка той и се обърна да ме погледне. — Искам да я наглеждаш и толкоз! Нямам на кого друг да я оставя.

— Май сте доста гъсти с Мур — подхвърлих аз. — Защо не се обърнеш към него или някое от момчетата му?

— Не е в техния ресор.

— А е в моя, така ли?

— По-близо е до това, с което се занимаваш.

— Аз охранявам хора, полковник. И ти прекрасно го знаеш.

— Само когато не се занимаваш с баунсинг, нали така?

Пропуснах думите му и излях в канала остатъка от кафе в чашата си.

— Тя има нужда от охрана — рече полковникът.

— Тъй ли? — проточих аз, а в главата ми се мярнаха образите на рейнджърите, Белята и неговия нож. — От кого?

Чух шумоленето на връхната му дреха, завъртях се и видях, че ме гледа.

— Според мен приятелят ти Мур и екипът му проявяват необичаен интерес към дъщеря ти — рекох. — Те я следяха и се готвеха да я отвлекат. Именно по тази причина той я доведе в къщата ти — просто за да ти покаже колко лесно може да стане това.

— Така ли мислиш?

— Една напълно възможна версия — свих рамене аз.

— Мур няма да нарани Ерика — увери ме тежко Уат. — Той е професионалист, като теб и мен.

— Откъде го познаваш?

— Откъдето и теб — от армията...

— И?

— Какво „и“, сержант?

— Питам какво става. Какво те свързва с него, защо идва в дома ти... Можеш да отговориш на който искаш от тези въпроси.

Уат понечи да каже нещо, но изведнъж се задави от кашлица и се преви на две. Този път кашлицата му беше някак по-мокра и по-дълбока от това, което бях чул в Гарисън. Вероятно е пълна глупост да излиза в такова време, рекох си аз. Имунната му система няма сили да се бори със сезонните настинки, а пътуването в студеното и мокро време може да му донесе единствено някоя бърза пневмония с летален изход.

Мълчах и чаках.

Уат най-после успя да си поеме дъх и подхвърли:

— Мур е добър човек и добър войник. Няма да нарани Ерика...

— Някой вече се опита.

— Затова те моля да я приемеш тук, докато ме няма, сержант. Ти можеш да я закриляш. Знам, че можеш и моля за помощта ти...

Гледах го и търсех по-любезен начин да му откажа.

— Дължиш ми го — добави той на пресекулки. — Даяна ни напусна заради теб...

— Даяна ви напусна, защото ти си пяхаше пишката във всичко, което мърда — прекъснах го с категоричен тон. — Даяна си тръгна, защото ти беше ужасен съпруг и се държеше зле с нея.

Очите му се присвиха. Знаех, че малцина си позволяват да му говорят по този начин. В момента обмисляше отговора си. Накрая очевидно реши, че може да пропусне покрай ушите си казаното от мен, и продължи:

— Ерика е привързана към теб. Но ти я заряза. Не й писа, въпреки че обеща. Не й се обади. Ти излъга моето доверие, а аз — доверието на дъщеря си. Но сега те моля за услуга. За пръв и последен път в живота си. Направи това за мен, сержант. Вземи я под закрилата си, прибери я тук!

Нещо не беше наред. Отдавна би трябвало да скочи и да си тръгне, като преди това ме засипе с ругатни и обиди. Но вместо това той продължаваше да седи и да изглежда страшно мънищък в дебелото си палто, а изражението на лицето му отразяваше съвсем точно това, което изричаше устата му.

— Какво става? — попитах.

— Вече ти казах. Трябва да замина на лечение в Балтимор.

— Не мога да пазя Ерика, ако не ми кажеш какво я заплашва — отсякох аз.

Той почти се усмихна, Най-сетне бях завил зад ъгъла и вече се намирах на негова територия. Замисли се за момент, после рече:

— Отваряй си очите за някой малък див взвод.

— И повече информация ще ми свърши работа — отвърнах аз.

— Това е всичко, което мога да ти кажа — разпери ръце той. — Утре малко преди девет ще бъда тук с Ерика. Ще ти оставя телефон, на който да ме търсиш. Колко ще ми струва услугата?

Поколебах се.

— Те са от САС — рече полковник Уат. — Ще ти е нужна помощ, а помощта струва пари.

— Добре — кимнах. — Две стотарки ще ме оправят...

Той веднага усети, че съм далеч под чертата.

— Не ти ща шибаната благотворителност, сержант! Ще платя колкото струва!

Стана и започна да увива шала около врата си. Дискусията очевидно беше приключила. Изпратих го до вратата. Той излезе, без да каже нито дума повече, без дори да ме погледне. Стъпките му бавно заглъхнаха надолу по стълбите, а ехото ги поемаше от площадката и ги препращаше към апартамента ми. Затворих вратата и старателно сложих резетата.

Около петнадесет минути разчиствах, най-вече кухнята и спалнята. Долових аромата на Бриджит върху чаршафите, стомахът ми направи едно бързо салто, зави ми се свят. Побързах да навлека якето и да изляза за обичайната обиколка на блока.

„Малък див взвод“, беше казал полковникът. Пази се от малък див взвод, което означава пази се от САС. Или казано иначе — очаквай нови срещи с Мур и компания.

САС се състоят от три бойни полка — 21-ви, 22-ри и 23-и, но единствено личният състав на 22-ри е от бойци на действителна военна служба. Останалите два са запасни. По тази причина на 22-ри му викат просто „Полкът“. В него служат между 550 и 750 рейнджъри, който се групирани в по-малки бойни единици — роти и взводове. Съставът на един взвод е между трима и осем бойци, специализирани в изпълнението на специфични задачи: контратероризъм, планински операции, моторизирани части, подготовка и обучение и пр.

За разлика от военните структури на САЩ, в които човек се включва за постоянно — независимо дали става въпрос за морските пехотинци или Зелените барети, бойците на САС имат „временен“ статут. Те са доброволци от други военни подразделения, които преминават през тежък и прецизен подбор, след който одобрените получават значки и се включват в личния състав на „полка“. Там служат около три години и се завръщат в подразделението, от което са дошли. Това се отнася за почти всички. Изключенията са по-малко от десет процента и именно те получават статут на постоянни членове на САС.

Мур бе споменал, че всички са с „постоянни значки“, имайки предвид нашивките и другите отличителни знаци на униформите им. Което означаваше, че цялата група се радва на най-високия възможен

статут. Тях никой не ги изпращаше в шеста глуха, за да забравят наученото. В случай че Мур е командир на взвод, той разполага с още максимум седем отлично обучени бойци, които може да призове по всяко време. До този момент аз бях видял четирима от тях, включвайки и Белята.

Всички бяха „диви“, което на нормален език означаваше, че акциите им не подлежат на санкции от тяхното правителство. Независимо дали ги реализират като наемници, или по свои лични причини...

Всичко това ме накара да съжалявам, че приех охраната на Ерика.

Полковникът беше абсолютно прав: аз не само щях да имам нужда от помощ, но щях да имам нужда от адски много помощ.

Останалата част от предиобеда прекарах в апартамента си, за да свърша някоя и друга домашна работа. Първото, което ми хрумна, беше да монтирам куки за чаши на най-долната преграда на лавицата над бюфета. До този момент приемах апартамента за относително сигурен, но след появата на Ерика той трябваше да стане и годен за защита. А това означаваше няколко по-специфични покупки. Към обед отскочих до железарията и купих доста неща, включително нова входна врата. Платих допълнително, за да я доставят и монтират веднага. Човекът, който ми прибра парите, каза, че в четири трябва да съм си у дома, а ако монтажът се проточи след шест, ще трябва да доплатя за извънреден труд. Дарих го с една сладка усмивка.

После тръгнах да си търся мобилен телефон. Оказа се, че ако взема някой без екстри (повечето от които са напълно излишни), ще ми струва не повече от седемдесет долара плюс допълнителна такса за активиране. Бях сигурен, че номерът ми ще бъде лесен за подслушване, но и без това щях да го използвам само в екстрени ситуации.

Последната ми спирка беше един магазин за мебели, откъдето купих футон с размери „кинг-сайз“, плюс сгъваемо легло в рамка. Касиерката пусна кредитната ми карта в машината си, а аз се намръщих. Очаквах, че покупката може да ми бъде отказана. Слава Богу, това не се случи, което означаваше, че все пак съм в границите на кредитния лимит.

Прибрах се у дома и се заех да повиша сигурността. Нищо особено, разбира се — просто монтиране на още две плъзгащи се резета на входа и подготовка на почти празната стая за гости, която трябваше да се превърне в спалня за Ерика. Първо пристигнаха футонът и рамката. Втори път домофонът зажука точно когато приключих с монтажа — бях уведомен, че входната ми врата е пред входната врата... Помогнах на хората от магазина да я качим горе и ги насочих към кабинета си.

— Там ли я искате? — учудено попита по-възрастният от тях — жизнен мъж, наближаващ шейсетте.

— Точно там — кимнах. — Свалете старата и поставете новата.

Мъжът огледа вътрешната врата, плъзна поглед по новата, а след това го спря върху мен.

— Предполагам сте наясно, че това е входна врата.

Кимнах с глава, а той ми се усмихна. Така хората се усмихват на кучето на съседите, за което не са сигурни дали няма да ги ухапе. Нямахше нужда да обяснявам, че искам да изградя нещо като обезопасена стая, където можем да се оттеглим двамата с Ерика, в случай че някой проникне в жилището ми. Подобна информация само щеше да го обърка повече.

Оставих ги да работят и отидох в кухнята да се обадя на Дейл Матсуи. Чух познатото му „Йо“ едва след седмото позвъняване.

— Дейл, обаждат се Атикъс.

— Исусе, Атикъс! — радостно викна той. — Тъкмо мислех да те търся! За довчера съм намислил една обиколка из кръчмите просто за да покварим младежта на Америка!

Засмях се. След смъртта на Рубин избягвах всички, с изключение на Бриджит, но Дейл някак успяваше да прогони чувството ми за вина.

— Как я караш? — попитах.

— Още разполагам с всичките пръсти на ръцете и краката си — отвърна той. — Какво ще кажеш за довчера?

— Всъщност исках да те питам ще можеш ли да отскочиш насам между седем и осем? Възложиха ми една задача и имам нужда от помощ...

— Колко време ще трае?

— Около две седмици, може би и по-малко. В района. От утре.

— Нещо готино, предполагам...

— Надзор над едно петнадесетгодишно момиче, казва се Ерика Уат.

— Дъщерята на полковник Дъг „Мръдне ли, гръмни го“? — учуди се Дейл.

— Помниш ли я?

— Че как няма да я помня? — отвърна той. — Нали ти нанкаше с мама й?

Направих многозначителна пауза.

— Мислеше, че не знам, нали?

— Ами да — успях да си върна дар слово аз. — Мислех, че не знаеш.

— Рубин ми каза за Даяна — засмя се Дейл. — Освен това забравяш, че един-два пъти идвах в къщата. Отдалече ти личеше, че се държиш като част от семейството, да не говорим за котешките погледи, които се разменяше с госпожа Уат.

— Е, не бяхме чак толкова зле!

— Може би само в присъствието на полковника, но иначе си бяхте гола вода! Много ще се учудя, ако детето не е разбрало.

— Разбрало е — признах неохотно.

— Целият щат знаеше, че Уат е като разгонен пес. Лично аз си помислих, че си сключил лоша сделка, като прие да го охраняваш... Как се пази човек, който всяка нощ спи с различна жена?

— Не се пази — направих ново признание аз. — Когато се опитвах да го предупредя, той ми казваше да си гледам работата. Така се запознах с Даяна — полковникът ми заповяда да обезопася дома му, защото не искал да съм около него и през уикендите. Не мога да повярвам, че Рубин ти е казал!

— Какво да ти кажа... Той много се радваше за теб. И мъничко ти завиждаше заради нея. Каза, че си влюбен... — Изрече „влюбен“ с носовата интонация на Бари Уайт, наляпал микрофона.

— Това е информация с петгодишна давност — напомних му аз.

— Естествено. Сега си имаш Бриджит и нищо друго не те интересува, нали?

— Какви ги дрънкаш?

— Казах „Бриджит“ и си я представям до теб — обясни с нескрито удоволствие Дейл. Буквално видях самодоволната му

усмивка — онази, която окачва на лицето си в момента, в който научи нещо пикантно.

— Това пък откъде го чу?

— Тази сутрин Бриджит позвъни на Натали, а тя пък се свърза с мен.

— За да ти каже какво?

— Че се радва за теб.

Това не ми прозвуча като нещо, на което мога да вярвам.

— Значи нямам тайни, така ли?

— Никакви — отсече Дейл, очевидно доволен. — Между другото мисля, че е страхотно. Ти и Бриджит много добре се допълвате.

— Наистина ли мислиш така?

— Да, мамка му! Вие направо сте родени един за друг!

— Като маслото и водата...

— Имах предвид по-друг пример, но както и да е. Я ми кажи сега защо Ерика Уат има нужда от протекция?

— Защото неколцина „дивни“ рейнджъри от САС са й хвърлили око.

Отсреща настъпи кратка пауза, после Дейл издаде типичните за него звуци, наподобяващи стрелба.

— Точно така — рекох.

— Кого още мислиш да привлечеш?

— Ще звънна на Йоси, а след това и на Бриджит.

— И толкова, така ли?

— С мен ставаме четирима...

— Трябва да се обадиш и на Натали — с назидателен тон рече той. Сякаш се караше на дете.

— Ще си помисля — обещах аз. — Е, какво ще кажеш за довечера в осем?

— Ще бъда при теб.

— Вземи си такъмите. Ще превърнем апартамента в крепост...

Той каза „добре“, после си разменихме още няколко незначителни фрази — главно относно укрепването на дома му. Имал проблеми с капаците на прозорците, но градината му вече била напълно готова за зимата.

— Хубаво е, че отново работиш — рече в заключение Дейл.

Благодарих му и прекъснах връзката, питайки се какво толкова му е хубавото. Ако наистина работата беше нещо добро, не би трябвало да изпитвам никакви съмнения относно предстоящата конфронтация със САС...

9.

В осем и четвърт се събрахме в хола и се нахвърлихме върху кутиите с току-що доставените пици. Йоси и Бриджит се настаниха на дивана, аз седнах до радиатора, а Дейл зае мястото до прозореца. Той е едър мъж с японска кръв, пет-шест сантиметра по-висок от мен и петнадесет килограма по-тежък, но тези килограми бяха изключително мускулна маса. Ако го срещнеш на тъмна улица, неволно започваш да си представяш разни мрачни неща. Но това е само маска: всъщност Дейл е един от най-меките и възпитани хора, които познавам. Прие смъртта на Рубин много по-тежко от нас, но вероятно именно затова успя да се възстанови по-бързо.

— Разкажи ни накратко за какво става въпрос — рече Йоси, когато всички приключихме с пицата.

Подчиних се, предлагайки всички възможни детайли за изясняване на ситуацията. Никой не хареса новината, че не съм наясно относно заплахата.

— Ще се опитат да отвлекат момичето, така ли? — сбърчи вежди Йоси.

— На това прилича.

— Но може и да е удар с цел елиминиране — подхвърли Дейл.

— Може, но лично аз се съмнявам.

— Дано да не е — въздъхна Йоси. — Ако момчетата от САС владеят нещо както трябва, то е умението да убиват. Изобщо няма да се колебаят да ни вкарат по някой куршум в главата, ако им препречим пътя към мишената.

— Ще я защитаваме по най-добрия начин — казах аз. — Както винаги сме го правили.

— Къде ще я държиш? — попита Бриджит.

— Тук.

— Сигурен ли си, че е разумно? Мур знае къде живееш и лесно би могъл да я пресрещне някъде наблизо.

— Ако местоположението се укрепи добре, те няма да стигнат до нея дори да разберат, че е тук — намеси се Йоси. — По-добре е да държиш клиента си на място, което познаваш.

Бриджит му хвърли един поглед, в който се бореха насмешка и тревога, после се обърна към мен и рязко попита:

— Искаш ли престрелка в апартамента си?

— Ако искат да я измъкнат, първо ще трябва да поразузнаят — отвърнах аз. — А ние можем да превърнем жилището в трудна за превземане крепост. Не забравяй, че сме четирима.

Дейл натисна копчето за задвижване на щорите, разнесе се остро писукане.

— Натали отказа ли ти?

— Не съм ѝ се обаждал.

Тримата едновременно извърнаха глави към мен. Дейл сбърчи нос, а Йоси поклати глава.

— Налага се да я потърсиш, инат такъв — въздъхна Бриджит. — Утре заминавам за Джърси с един от шефовете и няма да ме има цял ден...

— А ние ще се нуждаем от четирима охранители през цялото време — добави Йоси. — Единият задължително трябва да е жена, за да придружава момичето до тоалетната и разни други неща.

Това ми прозвуча доста снизходително. Понечих да отговоря нещо остро, но разумът надделя. Те продължаваха да ме гледат. Изведнъж проумях, че е абсолютно наложително да се сдобря с Натали.

— Довечера ще ѝ се обадя.

По лицата на другарите ми се появиха усмивки, а Бриджит се наведе и ме потупа по коляното.

— Така те искам, момчето ми.

— Бързо се учи — подхвърли Дейл.

— Чух, че бил доста умен — подкрепи го Йоси.

— Абе какво да го правиш — колежанче!

— Това вярно ли е?

— Че как не? Кеймбридж, Йейл, Харвард — всичките ги е изтръшкал.

— Стига, защото започва да се смущава — вдигна ръка Бриджит. Гледах ги с леко скована усмивка и мълчах.

— Какви ще бъдат позициите? — делово попита Дейл.

— Ако Натали приеме, тя ще бъде мой заместник — отвърнах аз.
— Ще се редуваме да покриваме Ерика от близко разстояние. Ти ще отговаряш за придвижването и маршрутите, а Йоси — за периметъра. Бриджит ще бъде свободна и ще помага там, където е необходимо.

— С колко коли ще разполагаме? — попита Йоси.

— Една — отвърнах. — Колата на Дейл.

— Трябва да са две — поклати глава Йоси. — Втората ще играе ролята на охрана.

— Правилно — подкрепи го Дейл.

— Да се нападне една кола е много лесно — възразих аз.

— Точно затова трябва да имаме две.

— Мразя колите!

— Жалко.

— Той мрази колите? — извърна се Йоси към Дейл.

Дейл само кимна с глава, а Йоси ме погледна въпросително.

— Просто не обичам коли — рекох.

— Можем да ползваме моята. Тя е служебна, много удобна за лека работа.

— Добре.

— Утре ще я докарам — рече Йоси.

— Добре — повторих аз.

Понечих да им кажа някои неща за авторитета на ръководителя на екипа, но замълчах. Просто усещах, че не става въпрос за неподчинение. По време на операция щеше да е различно, но технически погледнато ние все още не бяхме започнали.

През следващия час обсъждахме различни детайли, проверихме обезопасената стая и останалите помещения в апартамента. В десет всички с изключение на Бриджит си бяха тръгнали с обещание да се появят между седем и девет сутринта. Докато ги изпращах, Бриджит вдигна телефона. Казах довиждане на Йоси и Дейл, затръшнах вратата и за малко не се блъснах в Бриджит, която се беше изправила зад мен с палто в ръце.

— Излизаш ли?

— Ти излизаш — поклати глава тя. — Обадох се на Натали, очаква те.

— Ако не се върна до полунощ, значи ме е убила.

— Ако не се върнеш до полунощ, значи нещата са се оправили и ти пак си там, където си бил — поправи ме със сериозен тон тя.

— А ти тук ли ще бъдеш?

— Да.

Взех метрото до Осемдесет и шеста, а оттам поех пеша към апартамента ѝ на авеню Ийст Енд. Портиерът беше около седемдесетте, с два реда лъскави медни копчета на ливреята, които започваха от гърлото и свършваха малко под изпъкналото коремче. Можех спокойно да се огледам във всяко едно от тях. Спрях пред него и почтително го помолих да позвъни в апартамента на госпожица Трент.

Човекът кимна, пристъпи към телефона на стената и обяви, че чакам пред входа. Изчака пет секунди, остави слушалката и кимна с глава:

— Можете да се качите.

Прекосих фойето по посока на асансьорите и натиснах копчето за повикване. Под него на малка масичка с мраморен плот имаше ваза с розови цветя. Огледалото на стената ме отразяваше така, сякаш стисках цветята в ръце. Приличах на виновен годеник, дошъл да иска прошка.

Кабината пристигна. На седемнайсетия етаж коридорът беше спокоен и тих. Изправих се пред вратата ѝ и почуках два пъти. Тя отвори почти веднага, после се обърна и ме остави на прага.

Влязох и затворих след себе си.

Апартаментът на Натали е голям — прекалено голям, бих казал — за момиче на нейната възраст, което живее само в Манхатън. От вратата вляво се влиза в просторна дневна, от която започва коридорът за спалните и банята. Двата панорамни прозореца са огромни и от тях се разкрива великолепна гледка към града. Единият е снабден с плъзгаща се врата, от която се излизаше на тераса с високи метални парапети.

На фона на светлините от околните сгради прелитаха тъмни пеперуди — сигурна индикация, че беше завалял сняг. Натали отиде да изключи уредбата. До момента беше слушала някакъв тежък рок в изпълнение на гневна жена. После пристъпи към вратата за терасата —

може би заради гледката, може би заради снега, а може би за да гледа на спокойствие размазаното ми отражение в стъклото.

Върху паркета беше опънат голям персийски килим. Двата стенни шкафа с книги бяха разделени от изящен бюфет с витрина, в която бяха подредени малки фигурки — повечето от бронз, но и няколко от фин кристал. Сред заглавията в библиотеката имаше университетски класически издания, професионални наръчници за охрана, електроника и огнестрелни оръжия, романи и сборници с разкази. Върху един от столовете лежеше „Делото е приключено“ от Джералд Поснър, страницата беше отбелязана с яркочервено картонче. Беше я прочела до половината.

Зад стъклото на витрината на бюфета, грациозно подпряна на копие от миниатюра на Дега, стоеше снимка в рамка. Когато я видях за пръв път, реших, че е самата Натали, но после забелязах, че дрехите са демоде поне от двадесет години. При по-внимателно взирание се улавяше и известна разлика в чертите. Бавно осъзнах, че за пръв път в живота си виждам майката на Натали. От Рубин знаех, че е починала още по времето, когато Елиът Трент е служил в тайните служби, а Натали е била единадесет-дванадесетгодишна.

Домакинята не помръдваше. Над рамото ѝ виждах две или три шперплатови сандъчета, подредени в близост до парапета на терасата. Виждах и лицето ѝ в стъклото. Сякаш усетила погледа ми, тя рязко се обърна, скръсти ръце пред гърдите си и закова очи в лицето ми. Косата ѝ беше разпусната, облеклото ѝ се състоеше от дънки и бяла фланелка с дълъг ръкав. Стори ми се малко отслабнала след смъртта на Рубин.

— Благодаря, че ми позволи да дойда — рекох.

Натали отметна кичур червеникава коса зад дясното си ухо, после отново скръсти ръце. Проговори в момента, в който вече бях решил, че отново ще ме дари с пълно мълчание:

— Как можех да те спра?

Не беше въпрос, който ми хареса.

— Оценявам жеста — рекох.

— Може би не трябваше да те пускам вътре...

— Да, ама ме пусна и вече съм тук.

— Така е — кимна тя.

След кратка пауза се насочи към витрината. Отвори вратичката на шкафа под нея и извади кристална гарафа и малка чашка, която

напълни с някаква златиста течност. Разнесе се мелодичен звън от докосването на кристал в кристал, но той неясно защо ме потисна.

— Какво искаш? — попита тя.

— Имам нужда от помощта ти.

— Май си закъсал за пушечно месо, а? — изглежда ме тя. — И се нуждаеш от нов труп, за да скриееш грешките си?

Не успях да намеря отговор, който да не влоши нещата още повече.

— С какво искаш да ти помогна? — попита Натали, след като разбра, че няма да получи отговор.

— Приех оферта да охранявам петнадесетгодишно момиче. Към нея проявява интерес един „див“ взвод рейнджъри от САС.

— Глупости! — отсече тя.

— Казвам ти истината — кротко отвърнах аз.

— САС преследват някакво дете?

— Не всички, само един взвод — най-вероятно седем-осем души. Всичките са диви...

— Защо я преследват?

— Не знам.

На лицето ѝ се изписа отвращение.

— Кой те нае?

— Баща ѝ.

— И не ти каза?

— Не.

— Какво искат: да я отвлекат или да я неутрализират на място?

— Според мен да я отвлекат. Но и другото и възможно.

— Кой ти помага?

— Йоси, Дейл и Бриджит... Но утре Бриджит ще бъде извън града и затова ни липсва един човек.

— И с нея пак не ти стигат хората — поклати глава Натали. — Четири души не стигат, за да се справиш с цял взвод от САС...

— Но с пет бих могъл — подхвърлих аз.

— Нищо подобно.

— Какво искаш да ти кажа, Натали? — изгледах я продължително аз. — Тук съм защото ми трябва помощта ти.

Тя сведе очи към чашката в ръката си, после очевидно реши, че не ѝ се пие.

— Какво искаш от мен?

— Да работиш като мой заместник за близка охрана на Ерика. Искam някой да е до нея непрекъснато, а това ще бъде далеч по-леко, ако този някой е жена.

— Нямах никакво право да молиш за помощта ми — отсече тя.
— Не искам да имам нищо общо с теб!

— Веднъж вече предадох това момиче — рекох. — Не мога да го направя втори път, но без теб няма как да я охранявам.

— Значи бремето е на моите плещи, така ли? Ако не ти помогна, ти си прецакан!

— Така е — признах аз.

Натали внимателно остави чашката си, преодоля на три крачки разстоянието до мен и ми заби един юмрук в зъбите. Ударът беше толкова добре насочен, че погледът ми се замъгли за секунди. От устните ми бликна кръв, която побързах да изтрия с опакото на дланта си. Избърсах се в дънките и застанах нащрек. Натали стоеше точно пред мен, очевидно готова да замахне втори път.

— Ти си един мръсник! — изръмжа тя и гласът ѝ премина в лек фалцет. — Как смееш да ми внушаваш някаква вина, как изобщо дръзваш да се появяваш в дома ми?!

Попипах устната си и установих, че съвсем скоро ще започне да се подува.

— Заслужавах си го, нека ме боли — уверих я аз. — Но само този удар, да знаеш!

— Заслужаваш много повече! Заслужаваш шрапнел в задника!

— Това заради момичето ли го казваш или заради Рубин?

— Заради теб! Заради твоята опасна небрежност, довела до смъртта на хора от собствения ти екип!

— Не убиха Рубин заради мен — отвърнах аз, опитвайки се да запазя самообладание. — Това беше задача, която сам пожела да изпълни. Никой не го е карал насила, никой не го е изтикал пред другите от формацията.

— Той беше художник, за Бога! — проплака Натали. — Не беше бодигард и никога не е бил! Затова изобщо не би трябвало да бъде на мястото на престрелката!

— Беше точно там, където трябваше да бъде — поклатих глава аз. — И вършеше точно това, което трябваше да извърши. Той спаси

живота на клиента ни, Натали!

— Но ти си отговорен за това!

— Да, отговорен съм. Не го отричам. Адски ми е мъчно, че умря, непрекъснато се проклинам. Но това не ме прави виновен!

— Той умря заради теб!

— Какво ти става, Натали? Трябва да обвиниш някого, за да се примириш с нещастиято? Не можеш ли да обвиниш онзи, който е направил бомбата и е задействал детонатора?

— Ти отговаряше за операцията! — процеди тя.

— А ти беше мой заместник. Ако си видяла някакви пропуски, защо не ги посочи предварително? Защо — ако си била сигурна, че греша — не ме предупреди, че имаме проблем? Защо не каза, че той не би трябвало да командва екипа?

Устните ѝ се превърнаха в тънка линия и аз разбрах, че съм улучил. Очаквах всеки момент да замахне отново, но тя се обърна и тръгна към витрината. Помислих, че е решила да си вземе питието, но не познах. Главата ѝ се наведе надолу, сякаш беше изпуснала нещо. Ръката ѝ механично отметна непокорен кичур, главата ѝ се повдигна.

— Защото не съм мислила за тези неща — отговори Натали на отражението ми в стъклото.

— Никой не е мислил.

— А трябваше. Ти и аз — задължително трябваше да помислим за всичко!

— Работата на личния бодигард е да пази и защитава клиента си. Същността на това, с което си изкарваме хляба, се съдържа във факта, че ние водим екипа и винаги трябва да сме на точното място, когато нещо се обърка.

— Аз трябваше да съм начело...

— Ти защитаваше клиента с тялото си — точно това, което беше длъжна да правиш. Ако някой трябваше да е извън формацията, това бях аз. Защото един луд беше насочил пистолет в главата ми...

Някъде в помещението се долавяше монотонното почукване на часовник, от далечната улица идваше приглушен тътен. Часът трябваше да е около единадесет, но аз имах чувството, че е много по-късно — малко преди разсъмване.

— Утре е петък, знаеш ли? Едно време имахме навика да прекарваме петъчните вечери у вас...

— А вие двамата имахте навика да ме изритате навън, за да останете насаме — добавих аз.

— Така беше — кимна тя. Видях в стъклото как затваря очи, а дъхът ѝ прави малко замъглено кръгче. — Къде и кога?

— Ще я държим у дома, започваме от утре. Срокът е максимум две седмици. Йоси и Дейл ще дойдат около девет.

Тя кимна с глава.

— Благодаря ти, Натали.

— Ще ми благодариш по-късно — отвърна тя. — Ако някой не умре, разбира се...

10.

Натали и Йоси дойдоха едновременно, някъде около осем, малко преди да излезе Бриджит. Поздравихме се с добро утро, а тонът на Натали беше по-скоро учтив, отколкото искрен. Докато двете жени разговаряха на вратата, ние с Йоси пренесохме екипировката им в дневната. Не чух какво си говорят, но Йоси забеляза, че напрегам слух, и поклати глава:

— Престани, ако обичаш! — промърмори той. — Държиш се като ученичка!

— Ти на мое място нямаше ли да проявиш любопитство? — заядох го аз.

— Ученичка — повтори Йоси, докато измъкваше от някакъв сак четири комплекта радиостанции.

Бриджит ме извика и аз се втурнах към антрето, разминавайки се ребром с Натали, която се беше насочила навътре.

— Няма да се върна поне до осем вечерта — предупреди ме Бриджит. — Но след това можем да се видим, стига да искаш...

— С удоволствие — отвърнах. — Ако не си уморена, разбира се.

— В такъв случай ще ти звънна, когато се прибера...

Целунахме се за довиждане и аз затворих вратата след нея. Натали беше в кухнята, заета със зареждането на една карабина.

— Това къде ще го оставим? — попита тя.

— В стаята за гости.

— Заведи ме.

Едва сега си дадох сметка, че идва за пръв път в новото ми жилище. Заведох я в кабинета. Тя направи една обиколка и огледа навсякъде — включително това, което се виждаше през прозореца. Едва след като приключи, отиде да остави пушката в ъгъла зад вратата. После затвори, сложи всички резета и рязко блъсна с рамо. Вратата не помръдна. Натали погледна през шпионката и се отдалечи.

Мълчах и чаках. Питам се дали Рубин се е чувствал по същия начин в присъствието на критик, който оценява творбите му.

— Изглежда добре — промълви най-сетне тя.

— Монтирах я едва вчера — обясних аз.

Тя направи един последен професионален оглед, после се обърна към мен и сложи ръце на кръста си.

— Къде е допълнителният телефон?

Измъкнах клетъчния от скривалището му под футона.

— Те могат да го блокират — възрази тя.

— Нямах достатъчно време, за да поискам втори абонамент от телефонната централа. Това беше най-доброто, за което се сетих.

— Първата им работа ще бъде да прекъснат телефонните линии, а след това и електрозахранването — каза с въздишка Натали. — После ще взривят входната врата или ще пробият дупка в някоя от външните стени.

— Знам.

Точно това беше причината да купя мобилния телефон. По отношение на сигурността тази стая имаше двойно предназначение за по-ефективна защита. Първото беше да бъде лична стая на Ерика, където ще спи и ще държи вещите си, а второто — да е последно укрытие. Ако Мур и хората му проникнеха в апартамента, ние щяхме да се оттеглим именно тук с надеждата да задържим рубежа. Телефонът ни беше необходим само за да извикаме полиция, а след това да се молим да се появи навреме...

— Видимостта към улицата е добра — обади се Натали. — Ще можем да видим кавалерията още при нейната поява.

— Пасивно-агресивното поведение изобщо не ти отива — отбелязах аз.

Тя отметна глава, конската ѝ опашка се стрелна във въздуха като окървавен камшик.

— Искаш ли да ти бъда заместник или не?

— Искам, при това много. Но ако при появата на клиента продължаваш да бъдеш такъв песимист, препоръчвам ти да си държиш устата затворена. Говориш така, сякаш момичето вече е мъртво и погребано!

— Само соча евентуалните пропуски в сигурността.

— Аз пък ти казвам, че съм наясно с тях.

Стояхме един срещу друг и се гледахме с пламтящи очи. После в антрето се разнесе жуженето на домофона.

— Това са те — рекох, изтичах по коридора и натиснах копчето за говор. — Да?

— Тук сме — прозвуча металическият глас на полковника, променен от репродуктора.

— Качвайте се — извиках и натиснах копчето за отваряне на входната врата.

Чаках цели три минути преди на площадката да изплува фигурата на Ерика. Баща ѝ пуфтеше малко зад нея. Веднага си личеше, че катеренето бе изсмукало всичките му сили. Момичето изглеждаше сънено в джинсите и моята фланела.

— Добро утро! — поздравих аз.

Ерика не ми обърна внимание и се насочи право към дневната, помъкнала раницата и сака си. Чух как я поздравиха първо Йоси, а след това и Натали, но тя не ги удостои с отговор.

— По пътя се скарахме — довери ми полугласно Уат, после измъкна от джоба си дебел бял плик и ми го подаде.

— Не искам толкова много — рекох и направих опит да му го върна.

— Изобщо не знаеш какво има вътре, сержант — изглежда ме той. Беше чист и гладко избръснат, но в ъгълчетата на устата и по езика му все още имаше бял налеп, а дъхът му продължаваше да е противно сладникав.

— Това е прекалено много — държах на своето аз.

— Не е — поклати глава той и тръгна подир Ерика. Аз погледнах плика в ръката си, оставих го на кухненската маса и последвах полковника в хола.

Той тъкмо беше приключил с ръкостисканията, обърна гръб на Йоси и Натали и се втренчи в дъщеря си:

— Сега трябва да вървя, скъпа. Ще се видим след седмица или две. През това време ще слушаш Атикъс и приятелите му, нали?

Скръстила ръце пред гърдите си, Ерика местеше очи от баща си върху мен и обратно.

— Разбира се.

— Ще поддържахме връзка...

— Да.

Уат направи още една крачка към нея и сложи ръце на раменете ѝ. Отново ми се стори огромен, както го помнех. Ръцете му върху

крехките рамене на Ерика приличаха на огромни лапи. Наведе се и я целуна по косата, леко и с доста голямо неудобство.

Тя уви ръце около кръста му и се притисна в него с изненадваща сила. Пръстите ѝ едва-едва се докоснаха.

Миг по-късно Уат се отдръпна.

— Оставих телефона за връзка в плика — обърна се към мен той.
— Грижи се за нея, сержант.

— Ще се грижа.

— Много добре.

Заклучих вратата след него, отидох в кухнята и отворих плика. Вътре имаше лист хартия с телефонен номер с кода на Балтимор. По приблизителната ми преценка банкнотите бяха най-малко двадесет хиляди долара.

Прекалено много пари.

— Тя не е тук, нали? — обади се един глас зад гърба ми.

Ерика ме беше последвала в кухнята.

— Кой?

— Оная твоята...

— Бриджит ли?

— Да, кучката.

— Не я наричай така, Ерика.

Тя хлъцна иронично.

— Нима Атикъс е влюбен в момичето кучка? Нима нараних чувствата на Атикъс?

— Не я познаваш достатъчно, за да я наричаш с разни имена.

— Познавам я. Цял живот се сблъсквам с жени като нея. Опитва да се държи по-твърдо, отколкото ѝ приляга. Тя е една фасада, Атикъс...

Не изрекох на глас поговорката за хърбел и щърбел.

— Какво ще кажеш за рижата мацка? — попита тя. — Страхотно гадже!

— Да ти пренесем багажа в стаята — подхвърлих аз и тръгнах пръв обратно към дневната. Йоси беше седнал с гръб към стената, сакът пред него беше отворен и съдържанието му — внимателно подредено на пода. Шест резервни пълнителя, две кутии с патрони, два полуавтоматични пистолета, пет гранати — димни и нападателни, плюс една бойна карабина. Длъжността му в екипа беше отговорник за

периметъра, което означаваше, че трябва да е максимално бърз и да разполага с достатъчно огнева мощ за прикритие на евентуално оттегляне или отблъскване на нападение. По тази причина бе избрал гражданския модел на карабината М16, чийто модифициран вариант е на въоръжение в армията на Съединените щати.

— Мамка му! — зяпна Ерика.

Кимнах с глава. Ужасно много оръжие, което дори на мен ми направи потискащо впечатление. Йоси ни дари с широка усмивка и продължи работата си.

— На война ли си тръгнал? — попита го Ерика.

— Тръгнал съм срещу всеки, който направи опит да те нарани, ангелче — отвърна Йоси. — И можеш да си заложиш хубавото дупенце, че ще го направя на решето!

Хвърлих му един предупредителен поглед, а той сви рамене и продължи да зарежда пълнителите. Чаровник или не, не желаех да толерирам евентуалния му флирт с Ерика дори когато е достатъчно завоалиран.

— Това означава ли, че ще почнеш да гърмиш, ако някой ме оципе в метрото? — засмя се Ерика.

— Не, ще се задоволя да отвърна на щипането — поклати глава Йоси. — Но ако някой наистина се опита да ти причини зло... Той е мъртъв!

— Какво значи „наистина“?

— Например да насочи пистолет в теб — намеси се Натали. — И да постави живота ти под заплахата.

Ерика ни огледа един по един, после закова очи върху мен.

— Ти ще убиеш ли онзи, който насочи пистолет в мен?

— Всеки от нас ще го направи — кимнах аз. — Основната ни задача е да пазим живота ти.

Тя погледа още няколко секунди сръчните пръсти на Йоси, които вкарваха патрони в пълнителя, после поклати глава:

— Този е луд!

— Той е израелец — обясни Натали. — Свикнал е да не поема никакви рискове.

Ерика я огледа от горе на долу, после попита:

— А ти?

— Аз ще бъда с теб, когато Атикъс е зает с нещо друго.

— Така значи, а?

Натали кимна, по устните ѝ пробяга нещо като усмивка.

— А какво ще стане, ако не те харесам?

— В такъв случай ще бъда с теб, когато Атикъс е зает с нещо друго — повтори със спокоен глас Натали. — Но аз мисля, че ще ме харесаш.

— Тъй ли?

— Тъй.

— Откъде си толкова сигурна?

— И моят баща е досада като твоя...

— А майка ти?

— Нямам майка.

— Глупости. Всеки си има майка.

— Моята умря, когато бях на дванадесет.

— Лъжеш.

— Не лъжа.

Ерика помълча известно време, наблюдавайки как Йоси щрака патроните в пълнителя. После се обърна към мен и рече:

— Покажи ми моята стая.

Като преместихме саковете ѝ в кабинета, Ерика затвори вратата и опря гръб върху нея.

— И двамата са готини — заяви тя.

— Ще дойде още един член на екипа, казва се Дейл — предупредих я аз. — Служеше в Пентагона горе-долу по същото време, когато аз работех за баща ти.

Челото ѝ беше далеч от първите истински бръчки, но тя направи опит да го сбърчи:

— Не беше ли охрана на генерал Вогт? Един едър азиатец?

— Точно той.

— По онова време си беше пич на място — рече тя, после се втренчи в мен и попита: — Какво е станало с устата ти?

Механично опипах устната си, доста отекла след снощния удар на Натали, после признах с гримаса:

— Получих един в зъбите...

— Тъй ли? От кого?

— От Натали.

— Стига бе! Лъжеш!

Мълчаливо поклатих глава.

Очите ѝ се преместиха върху пушката.

— Това за мен ли е?

— Това няма да го пипаш — отсякох аз. — Заредена е, държим я тук за всеки случай. Ако ти пречи, по-добре кажи още сега.

— Мога да боравя с оръжие — изгледа ме тя. — Татко ме научи.

— Искам да ми обещаеш, че няма да я пипаш, Ерика! Не го ли направиш, ще бъда принуден да я преместя.

Тя тържествено се прекръсти и рече:

— Обещавам. Да пукна, ако те излъжа!

— Добре. Искаш ли да ти помогна с багажа?

— Не, ще се справя сама. Освен това, ако се забавиш прекалено много при мен, онези оттатък ще решат, че се чукаме или нещо подобно...

— Съмнявам се — поклатих глава аз.

— Ама ти хич не ме искаш, а?

— Хич.

Погледът ѝ мина покрай мен и се насочи към прозореца. Изражението ѝ остана неутрално. После изведнъж кимна с глава, грабна раницата и се насочи към футона.

— Няма да стоя затворена само тук, нали?

— Не. Целият апартамент е на твое разположение. Но ако искаш да излезеш, трябва да го обсъдим предварително.

— Казах на татко, че нямаш телевизор, а той отвърна, че дава достатъчно пари, за да купиш един...

— Ще пратя някого да свърши тая работа, но нека изчакаме Дейл — кимнах аз.

— И видео...

— Разбира се.

Ерика измъкна портативен компютър от раницата си и започна да се оглежда за електрически контакт. Посочих ѝ онзи, който беше зад бюрото. Тя се отпусна на колене и тикна щепсела вътре. За разлика от предишния път днес пълзеше по пода делово, без никакви сексуални намеци.

Изчаках я да се върне на футона и попитах:

— Да си виждала Мур или някой от приятелите му?

— Не. За последен път ги видях когато и ти беше у дома.

— Ще ми разкажеш ли какво всъщност се случи тогава?

— Нищо не се случи. Просто дойдоха и ме взеха.

— На гарата...

— Нали вече ти казах?

— Беше прекалено суха за дама, която е стояла на перона в такава буря.

— Изсъхнах от отоплението в колата им.

Седнах на футона до нея и разтърках очите си под очилата. Тя набра някаква команда на клавиатурата и на екрана се появиха картите на пасианса. От антрето се разнесе жуженето на домофона и Натали отиде да отговори. Вероятно беше Дейл, иначе тя със сигурност щеше да ме извика. Напрегнах слух, но не чух стъпките ѝ по коридора. Вместо това изтракаха резетата на външната врата. Наистина беше Дейл.

— Направиха ли ти нещо? — обърнах се отново към Ерика.

— Има ли значение? — бързо попита тя, без да отделя очи от екрана.

Забавих се една секунда, после отговорих:

— Разбира се, че има. Не само Йоси не желае да те види наранена...

— Тъй ли? А кой друг?

— Първо баща ти, а после и аз...

— Ти ли?

— Аз.

Устата ѝ се разкриви, сякаш бе захапала резенче лимон.

— Да бе, как не!

— Трябваше да съм до теб, но не успях — поклатих глава аз. — За което много съжалявам. Не се проявих като приятел. Мога да кажа само едно — допуснах грешка, а сега се опитвам да получа шанс да я поправя... И да възстановя изгубеното ти доверие.

Ерика изключи компютъра, затвори капака и се извъртя към мен.

— Не! — отсече тя.

— Моля те! — допрях длани аз.

Тя ме дари с уморена усмивка на възрастен и много тъжен човек.

— Раздавала съм купища втори шансове, Атикъс... Но какво от това? Никога нищо не съм получавала в замяна! Тогава ти се доверявах напълно, но на теб не ти пукаше. Когато се насити на мама, забрави и

за мен. Не драсна дори ред, не се обади по телефона. Не направи нито едно от нещата, които обеща да направиш. Ти имаше своя втори шанс, но го пропиля, Атикъс...

Беше се привела напред и говореше с тих и любезен глас, а усмивката продължаваше да играе по устните ѝ. Това беше дори по-лошо от поведението ѝ на верандата в дома ѝ просто защото беше спокойна. Беше ме обзело чувство за вина, което и двамата усещахме прекалено добре. Не бях напълно съгласен с мотивите за моето бягство, както ги беше описала, но това не променяше факта, че думите ѝ ме жегнаха.

Тогава аз бях на двадесет и четири, а тя — на единадесет. И беше напълно права: приемах я като по-малката си сестра, която обаче забравих в момента, в който Даяна ме изхвърли.

Ерика зарови пръсти в косата си и я раздърпа във всички посоки. После тръсна глава, сякаш за да прогони последиците от малката си реч. Облегна гръб на футона и насочи поглед навън, където снегът продължаваше да вали.

— Знаеш ли кое е най-гадното? — тихо прошепна тя. — Че всички така правят. Абсолютно всички! Дори мама, която би трябвало да ме обича, си тръгна и повече изобщо не се обади! После го направи и татко — прекрасният шибан полковник, който чукаше целия свят, но не и жена си. Местеше ме от едно училище в друго просто защото не знаеше какво, по дяволите, да прави с мен. На всичкото отгоре и двамата имаха нахалството да се карат за мен, като всеки твърдеше, че той е по-добрият родител... Когато всичко свърши и полковникът бе обявен за победител, той заяви, че страшно много ме иска у дома, при него. Отначало се зарадвах, но после разбрах защо го е казал — защото всеки момент ще пукне... Не е лесно, Атикъс. Човек не може просто да върне лентата назад...

— Знам това — рекох.

— Тогава не очаквай да бъда като теб, ясно? Защото не съм и не мога...

— Като мен ли?

— Ти се доверяваш на всички, включително и на мен. А не бива да го правиш. Доверяваш се на татко — нещо, което също не бива да правиш... Ама въобще!

— Толкова ли съм зле? — попитах.

— Няма да разбереш дори ако те измами най-добрият ти приятел! — разпалено продължи Ерика. — Просто защото изобщо няма да допуснеш, че той може да те предаде! Ще продължаваш да му вярваш сякаш, дори ако е най-гадното и най-лъжливото копеле на света!

— Между Рубин и мен нямаше тайни — поклатих глава аз. — Затова те моля да не говориш за него по този начин!

— Точно това имах предвид!

— Моля те, Ерика, престани! — повиших тон аз. — Достатъчно!

— Добре — кимна тя, остави компютъра върху писалището и излезе от стаята. Чух как Натали я представя на Дейл, а тя отвръща, че го помни. После завързаха безгрижен разговор като трима добри приятели и скоро към тях се присъедини и Йоси.

Поседях на футона още десетина минути, замислен върху това, което ми беше казала Ерика. После отидох в хола, за да не ме обявят за асоциален тип. Цял час обсъждахме процедурите в присъствието на Ерика, за да знае какво прави всеки от нас във всеки момент. А също така и какво трябва да правим, в случай че нещата се развият зле. Тя слушаше внимателно, но не реагира, когато споменах, че Мур и компания може би ще направят опит да я отвлекат. Наостри уши едва когато започнахме да обсъждаме начините за придвижване, очевидно възбудена от перспективата да излезе навън.

— Кога? — кратко попита тя.

— Може би утре — отвърнах. — Къде би искала да отидеш?

— Където и да е... — Очите й се спряха върху раницата на Йоси: — Може ли да посетим някое стрелбище?

— Започваш да ми харесваш — усмихна се Йоси.

— Може ли?

Натали замислено отметна кичур от челото си и ме погледна:

— „Райфъл енд Ган“ в Сити Хол?

Кимнах в съгласие.

— Едно от най-сигурните места в града.

Беше права. Всички стрелбища в Манхатън бяха охранявани добре, но клубът „Райфъл енд Ган“ беше с едни гърди напред.

— Умееш ли да стреляш? — попитах Ерика.

— Вече ти казах, че полковникът ме научи. След бягството на мама той направи опит да се сближи с мен. Водеше ме на стрелбището

винаги когато се връщах у дома.

— Ще трябва да слушаш и да се подчиняваш.

— Не съм глупачка! — обидено ме погледна Ерика. — Зная как се борава с оръжие. — Затвори очи и започна да изброява: — „Считай оръжието за заредено, докато не се убедиш лично в противното“, „Никога не насочвай оръжието към нещо, което не искаш да унищожиш“, „Дръж пръста си далеч от спусъка, докато не си готов за стрелба“, „Никога не стреляй във вода или срещу твърди повърхности, за да избегнеш евентуалните рикошети“... — Отвори очи едва когато чу ръкоплясканията, с които я възнаградиха Дейл и Йоси.

— Е, какво ще кажеш? — погледна ме въпросително Ерика. — Ще отидем ли да постреляме?

— Добре. Още утре.

Оставих я доволна в компанията на Дейл и Йоси, викнах Натали и започнах обичайната си обиколка на блока. Всеки от нас носеше радиостанция за контакт и личното си оръжие — аз обичайния „Хеклер и Кох“, а Нат беше предпочела един „Глок“. Не мислех, че сме изложени на някаква опасност — поне за момента, но след появата на Ерика бяхме длъжни да проявяваме максимална бдителност.

Започнахме от гаража нагоре. През цялото време мълчахме, просто нямаше какво да си кажем. Бриджит беше тръгнала с поршето и моето място за паркиране беше празно. Дейл, Натали и Йоси бяха оставили колите си на друго място, което също беше добре. Ако сградата е под наблюдение, значи се наблюдава и подземният гараж. А тук се влизаше и излизаше само от едно място. Мур и компания без затруднения щяха да засекат появата на всяка непозната кола. Ако вече ни наблюдаваха, те със сигурност регистрираха всяко влизане и излизане от сградата, изграждаха някаква система и преценяваха най-подходящото време за удар.

— Кои коли ще използваме утре? — попита Натали, докато проверявахме вратата на котелното. Тя беше заключена, както всички останали врати в приземието, но ние въпреки това ги проверявахме.

— Твоята оборудвана ли е със средства за мобилна комуникация?

— Да, а също и колата на Йоси — кимна тя. — С радиостанции и клетъчни телефони.

— Значи ще използваме тях. Неговата беше седан, нали? — Да.

— Тя ще бъде колата на клиента.

Йоси и Натали отдавна използваха колите си за служебни цели и по тази причина ги бяха подложили на редица модификации. Хората обикновено си представят защитената кола като някакво превозно средство от филмите за Джеймс Бонд — блиндирано срещу куршуми и специални контейнери със сълзотворен газ, скрити в багажника. В реалния живот се срещат и такива, но те са рядкост. Високата цена е само един от недостатъците им, които съвсем не са малко. Такива коли са много тежки и се управляват трудно, скоростта им е ниска, а шансовете нещо да се повреди — твърде големи. За работата си в „Сентинел Гардс“ Нат и Йоси се нуждаеха само от мигащи светлини и сирени, а може би и от подложки срещу спукване вътре в гумите. Реших, че ще е най-добре да придвижваме Ерика с колата на Йоси, зад волана на която щеше да бъде Дейл. Аз или Натали щяхме да я придружаваме, а свободният щеше да я следва с нейната кола. Там щеше да бъде и Йоси с пушка в ръце — в съвсем буквалния смисъл... Продължихме обиколката и скоро стигнахме до покрива, където внимателно огледахме битумното покритие и покривите на околните сгради. Температурата със сигурност беше паднала под нулата и на мен ми се искаше час по-скоро да се прибера на топло. Снежната покривка на покрива изглеждаше недокосната и аз го приех като добър знак — това доказваше, че никой не е дебнал над главата ми.

— Не виждам наблюдатели — отбеляза Натали.

Аз самият също не виждах нищо необичайно. По тротоара под нас се движеха само неколцина добре облечени минувачи. Един възрастен мъж се подхлъзна на ъгъла с Трето авеню, точно пред кръчмата на корейците. Млада жена забеляза това и протегна ръка да го подкрепи. Миг по-късно двамата продължиха по пътя си, без да разменят нито дума.

Уличното движение изглеждаше съвсем нормално. От двете страни на улицата бяха паркирани коли — някои покрити със сняг, други — вече почистени. Огледах за последен път съседните покриви, но пак не видях нищо, което да издава статично наблюдение. Движение липсваше.

— И аз — кимнах.

— Не харесвам покрива ти — добави Натали. — Много е лесен за достъп, най-вече от съседните сгради.

— Искаш да поставим пост?

— Не. Искам да монтираме аларма със сензорни датчици, като ония в хотелските стаи. Подходящо място е вътрешната страна на вратата към стълбището. По този начин ще чуем всеки, който реши да се прехвърли от съседните сгради.

— Добра идея.

Тя натика ръце в джобовете си, направи един последен кръг и най-сетне насочи вниманието си към мен:

— Каква е програмата за остатъка от деня?

— Да забавляваме Ерика. Ще изчакаме завръщането на Бриджит и ще решим кой ще почива през нощта.

— Бриджит иска ли да остане с Ерика?

— Не зная. Ти имаш ли някакви планове?

— А ти? — контрира Натали.

— Какво аз?

— Нямах ли планове за вечерта?

— Мисля да си остана тук — бавно отвърнах аз. — При клиентката си...

— Хубаво — кимна тя, продължавайки да ме гледа в очите. — Готов ли си да се връщаме?

— След теб.

Последвах я надолу по стълбите и се запитах дали наистина допуска, че ще пренебрегна дежурството си, за да бъде с Бриджит.

В два часа следобед дадох на Дейл петстотин долара от парите на полковника и го изпратих да купи храна, аларма със сензорен датчик, телевизор и видеокасетофон. Преди да излезе, той попита останалите дали искат нещо и на Ерика й хрумна, че може да ни пригответи за вечеря пилешка салата със сусам. Отскочи за една бърза проверка до кухнята, после продиктува на Дейл списък на нещата, които й трябваха. Дейл обеща да направи каквото може, а аз станах да го изпратя до входа. Очите ми механично пробягаха по двата тротоара и вече се готвех да се качвам, когато изведнъж забелязах нещо необичайно и се заковах на място.

Рейнджър Едуард Дени седеше във взето под наем синьо шеви, паркирано на седем коли вляво от мен.

Извадих радиостанцията, включих на предаване и я приближих до устните си:

— Имаме си наблюдател.

— Колко са? — моментално се включи Натали.

Огледах внимателно колите от двете страни на улицата и едва тогава отговорих:

— Изглежда само един.

— Какво мислиш да правиш?

Дени дъвчеше сандвич, очите му бяха насочени право в мен. След кратка пауза сви рамене в знак на извинение, после отхапа от сандвича си.

— Ще поговоря с него — отвърнах.

Натали се забави само за секунда.

— Искаш ли подкрепление?

— Не. Стойте по местата си. Ще се обадя.

Прибрах радиостанцията и прекосих улицата, слаломирайки между бавно пълзящите коли. Дени свали страничното стъкло, а когато се увери, че наистина съм се насочил към него, излезе от колата и ме изчака на тротоара.

— Добър ден, сержант Кодиак — поздрави той. Беше облечен в черни панталони от дебел док и анорак като на Мур, на ръцете си имаше черни кожени ръкавици. Направих се, че не виждам протегнатата му ръка.

— Какво правиш тук?

— Наблюдавам жилището ти — невинно отвърна Дени, сякаш очакваше одобрение. — Надявам се, че не преча.

— Виж какво, господин Дени...

— Можеш да ми викаш Ед. Всички ми викат Ед. С изключение на Тери, но той обича да ме дразни — знаеш, че има и такива хора.

— Виж какво, Ед — кимнах аз, — бих искал да си вдигнеш чуковете оттук!

Той потърка брадичката си, сякаш да провери дали се е избръснал както трябва. Но по мое мнение поне две години го деляха от тревогите, свързани с гъстата брада.

— Не мога — рече. — Съжалявам.

— Защо?

— Такава е заповедта.

— Защо си тук?

Той вдигна глава към блока и челюстите му се стегнаха. Дадох си сметка, че разиграва някакъв театър. Командването на САС се отнася

безмилостно към хората, които наема. Издържалите специалната подготовка със сигурност са силни и достатъчно решителни, за да се справят с всякакви ситуации.

— Тя е там горе, нали?

Въздъхнах и очите ми отново сканираха околните коли. Не видях нито Мур, нито Ноулс или Белята. Човекът насреща ми наистина беше сам. Когато отново го погледнах, на лицето му грееше познатата приятелска усмивка.

— Или ще се разкараш, или ще извикам полиция да свърши тая работа! — заплашително изръмжах аз.

— Не виждам как ще го направиш — спокойно отвърна той.

Заобиколих го и надникнах в колата му. На задната седалка имаше два сака — голям и малък. Преместих поглед към регистрационните табели.

— Защо не се прибереш у дома, сержант? — попита Дени. — Предполагам, че си имаш достатъчно работа.

— Мисля да направя нещо друго, Ед. Ще позвъня в полицията и ще съобщя, че тази кола е открадната. Те веднага ще се появят да те арестуват.

— Теб също — за подаване на фалшива информация.

— Няма — поклатих глава аз. — Защото в момента, в който те арестуват, ще открият пистолета, ножа и всичко останало, което вероятно съдържа багажът ти. Бас държа, че нито един от пистолетите ти не е регистриран!

Той се намръщи.

— В Манхатън незаконното притежание на огнестрелно оръжие се смята за углавно престъпление — осведомих го аз. — Ще те изпратят в затвора на остров Райкърс и ще останеш там до началото на съдебния процес. Мен ще ме призоват като свидетел и аз ще разкажа пред съда за сержант Мур, рейнджър Ноулс и онзи, на когото не му знам името, но няма да пропусна да спомена, че ми извади нож... Това със сигурност ще те отстрани от свободния живот за известно време.

Дени се почеса по брадичката, ритна купчинката сняг пред краката си и бавно се върна на шофьорското място. Изчаках го да запали мотора.

— Добре де, няма значение — промърмори той през сваленото стъкло. — Пак ти желая приятна вечер, сержант...

Усмихнах се и му махнах за сбогом. Изчаках го завие зад ъгъла и натиснах копчето на предавателя:

— Нат?

— Проблеми?!

— Никакви.

Дейл се забави около два часа. През цялото време Ерика играеше някаква компютърна игра, от лаптопа излитаха невероятни викове, стенания и пушечни изстрели. За известно време и Натали се включи в състезанието, а ние с Йоси дежурехме. После Йоси започна да играе, а дежурството му пое Натали. По едно време Ерика покани и мен, но се оказа, че не мога да задържа вниманието си върху ситуациите на екрана и нещо все ме тегли към прозореца и наблюдението на заснежената улица долу.

Дени не се върна, нямаше признаци и за смяната му с някой друг. Поне такава беше картината, която се разкриваше пред очите ми.

После Дейл звънна по домофона, горд от победата си над електрониката и хранителните продукти. Попита дали можем да отворим шибаната врата, тъй като ръцете му са заети с неща, които тежат страшно много. Натали се спусна до входното фоайе и след две минути двамата се появиха на площадката с кашон „Сони“ и две големи пазарски торби. Натали бръкна в едната и измъкна алармата. Огледа я за миг, после тръгна към тавана с очевидното намерение да я монтира веднага.

Аз останах с Ерика, която ентусиазирано се зае да превърне кухнята ми в лудница. Ръцете ѝ енергично режеха, чупеха и трошаха различните продукти. Оказа се, че Дейл е купил телевизор с вградено видео, който бе включен за броени минути. После се присъедини към нас с новината, че си е позволил да вземе под наем няколко филма от близката видеотека. Ерика каза, че с удоволствие ще ги изгледа след вечеря, след което понесохме купите си към хола. Йоси ни изчака да свършим и едва тогава започна да се храни. Когато всичко беше ометено, Ерика започна да ни разпитва един по един дали ни е харесало. Всички я уверихме, че е страхотна готвачка, което си беше истина. Дейл пусна някаква касета, аз отидох да измия съдовете, а Натали взе радиостанцията си и тръгна на обиколка.

Бриджит се обади в десет и пет.

— Съжалявам, че закъснях, но току-що се върнах...

— Вече се чудех какво става — рекох. — Докара ли колата?

— Не, паркирах я в един гараж до офиса.

— Как мина?

— Агенцията прие поръчката, а Донован назначи мен за началник на екипа. — Операцията ще продължи само един ден, но това означава, че и утре няма да съм на разположение... — Чух как лапа поредния бонбон и започва да го смуче: — Как вървят нещата при вас?

— Спокойно. Те гледат филм на новия ни телевизор и Ерика изглежда доволна. През целия ден се държа добре.

— Лъжеш.

— Не лъжа — рекох. — Обещах утре да я изведем и това промени нещата. Двете с Натали се разбират доста добре.

— А ти и Натали?

— Нормално.

— Значи добре, така ли?

Пренебрегнах уловката и попитах:

— Ще дойдеш ли?

— Надявах се ти да отскочиш дотук, оставяйки бебето на гледачките.

— Не мога.

— Мислех, че ще се видим тази вечер.

— И аз, но не мога да изляза.

Тя схруска бонбона.

— Имаш ли намерение да дадеш почивка на някого?

— Вероятно ще пусна Йоси да си спи у дома.

— Значи той ще почива, а ти ще бачкаш двайсет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата!

— Трябва да е свеж утре. Когато става въпрос за превозни средства, отговорникът за периметъра е под голямо напрежение.

— Но ако не е Йоси, ти ще изпратиш някой от другите да си почива, нали?

— Сигурно — вдигнах рамене аз.

— Виж какво, друже. И двамата знаем, че ако не почиваш, рано или късно ще прегориш.

— Вярно е. Но още ми е рано.

— Защо?

От хола долитаха репликите на героите от филма, а четиримата пред телевизора мълчаха. Или бяха потънали в динамиката, или слушаха мен.

Ако пазех някой друг, а не Ерика, с удоволствие бих си взел една нощ почивка. Щях просто да се включа в ротацията на дежурствата и да се възползвам от реда си. Точно това, което разрешавах на Йоси, Дейл и Натали. Тук не става въпрос за някаква любезност — в това отношение Бриджит беше съвсем права. Охранителят задължително трябва да върши и нещо друго, освен да охранява. Само по този начин мозъкът и тялото му могат да си починат от напрежението. Никой персонален бодигард не си позволява ротация без почивка, защото това носи повече вреда, отколкото полза. Именно по тази причина охраната е колективна дейност, осъществявана от екип.

Но Ерика вече беше обявила, че не ми вярва. Директно, право в очите. И аз знаех, че наистина мисли така. Ако я оставя в компанията на Дейл, Йоси и Натали, тя положително би била в безопасност, но това щеше да означава, че отново съм избягал от нея. А фактът, че отивам да прекарам нощта у Бриджит, щеше да засили чувството ѝ за обида.

След седмица може би щях да имам възможност за една нощ почивка. А може би не. Но днес, на първия ден от задачата, това беше напълно изключено.

— Заради нимфетката ли го правиш? — попита Бриджит.

— Отчасти.

Чух я как лапа още един бонбон и добавих:

— Не знам какво да ти кажа...

— Май и аз не знам — въздъхна тя. — Аз искам да те видя, но ти не можеш... Това май ще бъде сценарият до момента, в който загубеният ѝ баща реши да се прибере... Ще го преглътна, но трябва да знаеш, че никак не ми е приятно.

— На мен също.

— Но не правиш нищо, за да промениш нещата — отбеляза тя. — Преди две вечери започнахме нещо, което ми се иска да продължи...

— И на мен.

Тя замълча и аз се принудих да добавя:

— Просто нямам избор, Бриди... Трябва да действам по този начин.

Въздишката ѝ беше тежка.

— Знаеш къде съм. Ако имаш време, обади се.

Затвори още преди да успея да кажа нещо.

11.

Малко преди единадесет на следващата сутрин потеглихме с двете коли към центъра на града. Дейл седеше зад волана на синия сааб на Йоси, а отзад бяхме ние с Ерика. Натали караше собствената си кола непосредствено след нас — едно черно спортно купе марка „Лексус“. На седалката до нея седеше Йоси, пуснал обемиестия сак между краката си. Всички носехме личните си оръжия, а радиостанциите в автомобилите бяха включени на директна връзка. Освен пистолета, аз си бях взел и торбата с оборудването за далечно разстояние.

Внимателно проверихме улицата преди да изскочим навън, но от рейнджърите на САС нямаше дори следа. Естествено, това не означаваше абсолютно нищо, но допълнително ме изнерви. Ако нещата зависеха от мен, изобщо нямаше да излизаме, но Ерика съвсем ясно даде да разберем, че останем ли у дома, ще ни стъжни живота.

Вечерта след разговора с Бриджит пуснах Йоси да си върви у дома. Натали и Дейл останаха в апартамента, а Ерика прие ситуацията като скрита покана за купон. В резултат отиде да си легне чак около един, следвана по петите от мен и Дейл. Натали ме събуди точно в пет. Отидох да взема душ и да се избърсна, а когато излязох от банята, спеше в леглото ми, издърпала одеялото над брадичката си. Йоси се върна в осем и двамата с Дейл останаха на пост, докато аз направих обичайната обиколка. Не открих никакви промени, ако не броим далеч по-дебелото снежно покритие на покрива.

Когато се прибрах, Натали вземаше душ, а Дейл беше при Ерика. Влязох в кухнята и направих закуска за всички. Запазихме пълната тишина до момента, в който Ерика се събуди — някъде около десет. Тя бързо направи сутрешния си тоалет, отказа да закусва и обяви:

— Искам да тръгваме за стрелбището.

И тръгнахме.

Трафикът беше нормален за късното утро в Манхатън. През нощта снегът беше спрял, видимостта беше добра. Ерика седеше

кратко на мястото си, а аз се опитвах да не пропусна нито един детайл наоколо. Въпреки това изпитвах неприятното чувство, че изпускам повече, отколкото хващам. Не познавам персонален бодигард, който да не страда от параноя. По време на работа всеки от нас си има своите тревоги, които понякога са толкова дълбоки, че се превръщат в кошмари. За Натали например това са снайперистите. Тя прекрасно знае колко е трудно да спреш професионален стрелец с пушка в ръце. За други, например Йоси, най-големият кошмар са бомбите. Той непрекъснато си представя как някой лунатик насочва камионетка с двеста кила тротил право към някоя автобусна спирка. А Дейл ненавижда всякакъв вид тълпи.

Всеки гард си има свой собствен призрак.

Моят са колите. Или по-точно, страхът да не бъде атакуван, докато съм в кола. Не ги обичах и преди смъртта на Рубин, а след нея бях стопроцентово убеден, че съм прав да избягвам превозните средства от какъвто и да било вид. По мое мнение колата пречи на свободния избор на защитни средства, пречи на сливането с околната среда. От снайпериста се пазиш в укрытия, работиш в екип с още няколко души или просто не му позволяваш да хване целта на мушката си. Бомбаджията можеш да отклониш в погрешна посока, можеш да обезопасиш клиента си, можеш да предотвратиш експлозията или пък да я предизвикаш преждевременно. Сред тълпата имаш право на избор — на дистанция, на начин на наблюдение, на различни прикрития.

Докато начините да се елиминира една кола са прекалено много. С мина, с гранатомет, с пътна бариера или друга кола. Една верига с шипове през асфалта е достатъчна, за да ви пръсне гумите, един куршум нанася непоправими щети на двигателя, а автоматчик на мотор може да ви пръсне главата от непосредствена близост и да изчезне. Освен това на пътя има куп народ, всеки затворен в своята малка вселена, опитвайки се да стигне по най-бързия начин от точка А до точка Б, без да го е грижа за околните.

Но няма как да минете без кола, особено ако се наложи да местите клиента си. Охранителните мероприятия са невъзможни в автобус или такси. Колата изпълнява ролята на необходимото зло и това е още една причина да я ненавиждам.

Напрежението ми явно се беше предало и на Ерика, която мълчеше и напрегнато слушаше радиообмена между Дейл и Натали.

— Такси вляво от теб, доста криволичи — обади се Натали.

— Виждам го.

Вдигнах глава тъкмо навреме, за да видя как колата се стрелва покрай нас, прекосява две платна и с рязко натискане на спирачките се мушка в празното пространство зад някакво друго такси. На задната седалка седяха трима души, двама от които бяха откровено ужасени. Вероятно бяха туристи.

— Светва жълто — обади се Дейл. — Спирам.

— И аз, точно зад теб.

Сложих ръка върху рамото на Ерика, готов да я запратя на пода при първата опасност. Натали и Йоси ни прикриваха откъм гърба, но фланговете ни бяха абсолютно незащитени. Всяка от колите в съседство би могла да се превърне в заплаха. Единственият път за бягство бе напред, по посока на оживеното кръстовище, където шансовете да бъдем убити също не бяха малки.

Но не се случи нищо. Светлините се смениха.

— Минавам — промърмори Дейл.

— Отзад е чисто — обади се Натали.

— Спокойно — подхвърли Дейл и потърси очите ми в огледалцето. — Всичко е наред, след малко ще бъдем там.

Не му обърнах внимание, защото забелязах една камионетка мазда, която изскочи от пресечката зад нас. Беше на две коли зад Натали и криволичеше по платното. Или търсеше да се мушне някъде, или шофьорът беше пиян.

— Отзад има една червена мазда пикап — казах на Дейл. — Поведението ѝ не ми харесва.

— Чу ли това, Нат? — попита в микрофона Дейл.

— Потвърдено. Да скъся ли дистанцията?

— Не, запази я без промяна.

Чух смеха на Йоси в репродуктора, но не разбрах какво казва на Натали. Тя също се засмя, после подхвърли:

— Маздата си е наред. Според Йоси шофьорът се опитва да смени касетата.

— Значи няма от какво да се безпокоим — рече Дейл.

— Затваряй си устата и карай! — заповядах му аз.

— Добре, карам.

Спряхме пред входа на клуба на Чембърс стрийт. Натали закова на метър от нас и побърза да излезе. Йоси се прехвърли зад волана и подкара след Дейл. Щяха да паркират колите една до друга и да останат при тях през цялото време. На тръгване трябваше да ги повикаме по радиото.

Общинският стрелкови клуб „Райфъл енд Ган“ е незабележимо, но изключително сигурно място. Ню Йорк е известен с параноята си по отношение на огнестрелните оръжия, а клубът се охранява изключително добре. Достъпът се осъществява през остъклена блиндирана врата, която води към входен вестибюл и още една врата в дъното. Стъклото е изключително дебело, направено да издържи на масирана атака. Над вратата е окачена охранителна камера, която също е вкарана в кутия от специална стомана.

— Това ли е стрелбището? — нацупено попита Ерика, докато надничаме през вратата на фойето. — Не ми прилича на такова място!

— Това е — уверих я аз и натиснах копчето на звънеца.

Не се чу никакъв звук, но пет секунди по-късно зажука прекъсвач и аз бутнах вратата с рамо. Направих знак на Ерика и Натали и ги последвах. Спуснахме се няколко стъпала надолу и закрачихме по тесен коридор. Стените бяха голи, не се чуваше никакъв шум. Натали отвори следващата врата. Спуснахме се по други стълби — този път изключително стръмни и тесни. Ерика остана между Натали и мен.

Най-сетне се озовахме в някакво преддверие, очевидно под земята. Един глас зад нас отчетливо изрече:

— Трент, Кодиак. Водите си гостенка.

— Лони, това е Ерика — рече Натали.

Лони бе опрял лакти върху стъклената витрина с различни оръжия — висок метър и петдесет, с телосложение на варел за суров петрол и нито един косъм по главата. За да получи по-внушителна осанка, той обикновено използваше ниско столче, от което се надвесваше над плота на рецепцията. По време на работа винаги носеше на кръста си колт 45-и калибър с патрон в цевта. И той беше традиционалист като полковник Уат.

На стената зад него имаше три видеомонитора. Единият показваше пространството пред входната врата, другият —

стълбището на първия етаж, а третият — тесните стълби, по които бяхме стигнали дотук. Охраната беше организирана така, че именно тези стълби трябваше да изиграят ролята на фаталния капан за всеки, който е достатъчно луд да нападне подобно място.

— Ерика! — рече Лони и протегна ръка. Момичето я пое и се намръщи от здравето му стискане. — Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен.

Извърнах се и надникнах през плексигласовия прозорец. Направи ми впечатление, че нито едно от местата за стрелба не беше заето. Цялото стрелбище беше пусто.

— Ден за шоу — поясни Лони. — Колко мишени искате?

Натали ме погледна, но замълча.

— Една — отговорих по принуждение аз.

— Нали си навършила двајсет и една години, Ерика? — делово попита Лони.

— Навърших ги в края на септември — отвърна тя, без да ѝ мигне окото.

— И аз така си помислих — кимна Лони и ми хвърли многозначителен поглед.

— Тя е отговорно момиче — казах аз и измъкнах портфейла си. — Искаме два комплекта очи и уши плюс двајсет и пет книжни силуета.

Лони повдигна едната си вежда, изсумтя и ловко прибра парите. После се наведе под рафта. Ерика ни хвърли победоносен поглед и нетърпеливо изчака появата на голата глава над тезгяха. Лони ѝ подаде предпазните средства и тя учтиво му благодари.

— Избери си сам позицията — промърмори той и ми подаде книжните мишени.

Тръгнах към двойната врата, влязох в залата и се насочих към най-крайната позиция за стрелба, маркирана с номер 8. Ерика остана до стената и ме изчака да разопаковам предпазители за уши и очи, после се приближи да ми помогне при зареждането. Натали подготви своето оборудване и натисна бутона, който стърчеше от плота. Закачи първата мишена, изпрати я на разстояние десет метра и се дръпна встрани.

Аз извадих амунициите от пистолета си, проверих цевта и сложих един пълнител с евтини патрони. Положих оръжието върху

плота с цевта напред, спуснах наушниците и кимнах на Ерика:

— Давай!

Тя ме погледна, излезе на рубежа и внимателно взе оръжието.

— Няма петле — предупредих я аз. — Зарежда се с натискане на ръчката от вътрешната страна на ръкохватката. Дръж го надолу, докато се прицелиш, после натисни спусъка.

Тя кимна и вдигна пистолета, разнесе се леко металическо щракане. Стойката ѝ беше добра. Внимателно се прицели преди да произведе първия изстрел. Надникнах зад рамото ѝ едновременно с трясъка. Книжната мишена потрепна и в средната ѝ част се появи кръгла дупка.

— Добре.

Тя кимна, но без да поглежда встрани. Зареди и продължи да стреля до изпразването на пълнителя. Не улучи само при последния изстрел, защото прибърза. После остави празното оръжие на плота и се обърна да ме погледне.

— Различно е — рече. — И много приятно...

— Радвам се. Искаш ли да стреляш още?

Ерика се обърна към Натали.

— Може ли да изпробвам твоя?

— Разбира се.

Натали изчака да презаредя, след което провери своето оръжие. Подаде го на Ерика и застана зад нея, готова с кратките напътствия за стрелба с глок. Момичето започна да стреля по същия методичен начин, както и с моето оръжие. Когато изпразни пълнителя, остави го върху плота и се обърна да погледне Натали.

— Вече можете да се оттеглите.

— Ще те изчакаме да свършиш — поклатих глава аз.

— Може ли пак да стрелям с твоя? — подхвърли тя към Натали.

Натали кимна и ѝ подаде нов пълнител. Аз вдигнах празния и започнах да го зареждам с патрони, а през това време Ерика продължи да стреля. За около половин час изпразни шест пълнителя и надупчи още една книжна мишена, без нито веднъж да се разсее. Контролираше добре положението на дулото, личаха си ревностните уроци, които полковникът беше преподавал на своята дъщеря. В резултат тя наистина беше един добър и отговорен стрелец.

Когато опразни и последния пълнител, Ерика издърпа мишената и тримата се надвесихме над нея.

— Много добри групи — похвалих я аз.

— Наистина ли? Това го дължа на татко. Той ме научи как да търся десетката, а след това да я оградя с други попадения.

Едната вежда на Натали многозначително се повдигна.

— Имаш по-добро разположение на изстрелите от мен — казах аз.

— Сериозно?

— Да.

— Наистина е така — потвърди и Натали.

Ерика сведе поглед към мишената, после отново вдигна глава.

— Лъжете!

Натали само я погледна и поклати глава.

— В такъв случай направете по една серия, а след това ще сравняваме — предложи тя и се зае да поставя нова мишена.

Минута по-късно натисна копчето и рамката започна да се отдалечава. Спря я на около седем метра от рубежа. Мишената беше оборудвана със система за автоматичен подбор на дистанцията и предлагаше отстояние десет, двадесет и пет и петдесет метра от позицията за стрелба. Нашата работа обаче рядко изискваше такива дистанции и затова се упражнявахме основно на близка стрелба. Практиката сочеше, че най-често се стреля на разстояние от пет до седем метра, и ние се готвехме предимно за него.

Разбира се, аз отлично знаех, че ако се стигне до престрелка от толкова малка дистанция, едва ли ще имам време да извадя оръжието си...

С Натали се редувахме и изстреляхме някъде към двеста патрона за един час — обичайната ни норма по време на стрелкови упражнения. Започнахме с „двойки“ — максимално бързо изстреляни два куршума, след което преминахме на „вертикално проследяване“ — специфичен начин на стрелба с приближаване до мишената. Изпробвахме и двата варианта за бърз старт, наречен „позиция ниска готовност“ — с пистолет в кобура и в две ръце, после стрелба с удобната ръка, с неудобната ръка и постоянна промяна в позицията на мишената.

След края на всяко упражнение придърпвахме мишените до рубежа, предавахме ги на Ерика и я карахме да огражда с кръгче всяко попадение извън силуета. Тези мишени бяха идентични със силуетите, използвани от ФБР. Затъмнената им част покриваше централната нервна система на човешкото тяло и беше разделена на няколко секции, всяка от които носеше определени точки при попадение. При „вертикалното проследяване“ например целта е да се „изтегли“ една отвесна черта в корпуса от корема нагоре с надеждата, че в хода на този процес ще бъде елиминирана именно централната нервна система. Ако се получи, мишената пада и не се вдига повече. Край на проблема. Изстрелите в областта на слабините водят до вазомоторни попадения, които имат за цел да обездвижат жертвата. Попаденията в кардио-васкуларния апарат целят обезкръвяването на врага. Мишената остава в паднало положение петнадесет минути, понякога и повече, и отново се изправя. Това в нашата работа се случва изключително рядко.

За финал отдалечихме мишената на петдесет метра и я подложихме на снайперистки обстрел с бойни патрони. Когато изпразних пълнителя и понечих да придърпам рамката, Ерика ме докосна по рамото и попита:

— Може ли да опитам?

— Разбира се — кимнах аз, заредих нови патрони в пълнителя и отстъпих крачка назад.

Тя попипа наушниците си, сякаш да се увери, че са на място, прицели се и натисна спусъка. Веднага след изстрела се обърна към мен.

— Какво беше това?

— Други патрони. До този момент стреляше с евтина амуниция, която се използва по стрелбищата. Но този патрон беше боен, скоростта му е далеч по-голяма...

— И рита по-силно.

— Точно така.

Тя отново зае Стойка за стрелба и бързо довърши пълнителя. Поех пистолета от ръцете ѝ, сложих му предишния пълнител и го тикнах в кобура. През това време тя повика рамката обратно и нетърпеливо свали книжната мишена. После и тримата се заехме с

почистване. Събрахме гилзите от земята и ги пуснахме в оставените за целта кошчета, прибрахме и всички надупчени мишени.

Върнахме очите и ушите на Лони, а Ерика отново му благодари.

— Добре ли се забавлява? — попита я той.

— Страхотно!

— Можете да я водите когато си поискате — обърна се към нас Лони. — Тя е много добър стрелец!

Изчакахме появата на Дейл във входния вестибюл. Ерика направи кратък преглед на мишените, а ние с Натали просто стояхме в страни и се оглеждахме.

— Наистина съм групирала по-добре от вас — обяви минута по-късно момичето. — Но защо? Нали вие постоянно се упражнявате?

— Защото отделяш повече време на прицелването — отвърна Натали. — А ние стреляме бързо, надеждата ни е да улучим целта и нищо повече. Изобщо не мислим къде ще пласираме куршумите.

— Наблягаме на бързината — добавих аз.

— И не ви интересува къде улучвате, така ли? Просто стреляте по лошия, за да го свалите.

— Точно така — кимна Натали. — Искаме да го свалим по най-бързия начин. Ето защо когато Атикъс успее да му вкара два куршума и единият го улучи някъде в рамото, той пак ще падне и без него...

— Какво означава „без него“?

— Професионален термин, всички го използваме — измъкна се без конкретен отговор Натали. В следващата секунда радиостанцията ѝ изписука и ѝ спести подробностите.

— Готов съм — съобщи Дейл.

— Искам да пътувам с Натали — обърна се към мен Ерика.

— Сигурна ли си? — попитах. Промяната означаваше, че аз ще карам лексъса, тъй като ръцете на Йоси трябваше да бъдат свободни.

— Нищо лично — погледна ме съчувствено момичето. — Но ти си страшно изнервен.

— Той винаги е изнервен — подхвърли Натали. — Това е обичайното му състояние.

— Затова ми плащат — отвърнах аз.

— Е, сега можеш да се поотпуснеш — усмихна ми се Ерика.

САС ни удариха дванадесет минути по-късно.

12.

Нападението беше извършено като по учебник, с оценка пълно шест. Спасихме си задниците единствено защото те не знаеха, че използваме и втора кола.

Малко след оживената пресечка на Трето авеню и Двайсет и четвърта движението ставаше еднопосочно — на север. Те се задействаха точно в момента, в който стадото коли се опитваше да запълни новообразуваната празнина в трафика. Сивата кола се залепи за нас отляво, а черната — отдясно.

Аз улових движенията им в страничните огледала и натиснах бутона на предавателя:

— Отляво и отдясно.

— Разбрано — отвърна Дейл.

Сивата кола се стрелна напред. Страничното ѝ стъкло беше свалено. Плътено зад нея се движеше някакъв тъмносин пикап. Колата за отвличането, съобразих аз.

— Пикап — обявих в микрофона.

— Прието.

— Шибаният трафик е прекалено оживен — рече Йоси.

Стъклото е свалено, напомних си аз.

Двете коли вече задминаваха Дейл, а пикапът се изравни с мен. Започнах да извъртам глава към него, но в същия миг улових някакъв блясък с крайчеца на окото си. Бяха стоп-светлините на сивата кола — включени само за част от секундата. Двамата с Йоси разбрахме едновременно какво предстои да се случи, но вече беше късно. Единствената ни възможност беше да се хванем по-здраво и да натиснем спирачките.

Сивият и черният подминаха предницата на сааба, освобождавайки за пикапа мястото вляво от него. После, действайки в отличен синхрон, двете коли светкавично се стрелнаха една към друга, а шофьорите им скочиха на спирачките. Четирите платна изведнъж се оказаха блокирани — сякаш двама души бяха решили да заемат място

в едно и също платно по едно и също време. От радиостанцията долетя сподавената ругатня на Дейл, който също скочи на спирачката. Лексът поднесе съвсем леко, предпазният ми колан се стегна и изщрака, задържайки ме стабилно върху седалката. Саабът се хлъзна доста по-силно и започна да се завърта, но Дейл успя да го овладее. Предницата му спря на сантиметри от импровизираната пътна бариера пред него. Пикапът бе имал достатъчно време да спре и да заеме позиция паралелно със сааба.

— Това са шибаните... — започна Йоси, но млъкна и протегна ръка към сака в краката си.

— Добре сме, добре сме! — долетя от радиостанцията възбуденият глас на Дейл.

— Мамка му! — прекъсна го викът на Натали. — Това е засада! Две карабини МР5 са насочени в главите ни!

— Не правете никакви движения! — изкрещях аз в микрофона.

Видях как Натали блъска Ерика по очи върху седалката, после картината застина. Нито тя, нито Дейл дръзнаха да направят някакво допълнително движение. До мен Йоси изщрака със затвора на карабината, после започна да си пълни джобовете с резервни пълнители.

При удара сивата кола се беше извъртяла на деветдесет градуса и сега сваленото странично стъкло гледаше към муцуната на сааба. Шофьорът си беше на мястото, но оръжието му беше насочено право в главата на Дейл. Беше бял, с тъмна и къдрава коса. За съжаление нямаше как да видя лицето му.

От черната кола изскочи друг мъж — също бял, с прибрана на конска опашка кестенява коса. Той се втурна към дясната страна на сааба, насочил оръжието си в главата на Натали.

И двамата нападатели бяха въоръжени с автомати с достатъчно големи пълнители, за да превърнат сааба на решето, включително тримата пътници в него. Всичко щеше да свърши в момента, в който Дейл или Натали направеха опит да оказат съпротива.

Страничната врата на пикапа се плъзна назад. От радиостанцията долетя гласът на Ерика, която попита какво става. Натали сухо ѝ заповяда да мълчи.

От пикапа изскочи Белята, който побърза да намъкне на главата си някакъв противогаз. В ръцете му имаше цилиндър с навит на руло

тънък маркуч, а на гърба му беше праметната карабина МР5. Екипировката му завършваше с пистолет на кръста. Миг преди лицето му да се скрие зад гумената маска, успях да зърна злорадата усмивка, която разтегли чертите му.

Зад гърба му, почти невидим от моята позиция, се появи още един мъж, който беше приклепнал и държеше на мушка страничната врата на сааба. Доколкото можех да видя, оръжието му беше идентично с това, което държеше Йоси.

Настъпи миг на пълна тишина. За пръв път ми се удаде възможност да оценя отличната класа на лексъса, който работеше абсолютно безшумно и аз дори не бях сигурен дали моторът не е изгаснал.

Изтекоха десетина секунди преди да екнат първите клаксони. Зад нас бързо се трупаха коли, които нямаше как да преодолеят задръстването.

Белята очевидно имаше намерение да напълни купето на сааба със съдържанието на цилиндъра — вероятно сълзлив газ, а може би и лютив. Разликата нямаше да е голяма. В резултат Натали и Дейл щяха да бъдат неутрализирани и той спокойно щеше да грабне Ерика и да я пренесе в пикапа.

— Готвят ни обгазяване! — извика в микрофона Натали. — Готвят ни обгазяване!

Гласът ѝ прозвуча спокойно, което в нейния случай означаваше парализиращ страх.

— Чакам заповеди! — изграчи Дейл.

Ако мръднат, мъртви са, рекох си аз.

Йоси неспокойно се раздвижи на съседната седалка.

— Имаш ли димка? — попитах го аз, докато откопчавах предпазния колан. Това щеше да ми спести една-две секунди — време, за което по-късно със сигурност щях да съжалявам.

Йоси кимна с глава. С периферното си зрение видях как лявата му длан се разтваря и в нея се очертават ръбестите форми на гранатата.

— Знаеш какво да правиш, нали?

Извадих сгъваемия нож от джоба на якето си и натиснах копчето. Острието щракна и изскочи навън.

— То е единственото, което ни остана — отвърна Йоси.

Белята опипваше с пръст гуменото уплътнение на задната лява врата, очевидно търсейки удобно място за металния накрайник на маркуча.

— Чакам заповеди! — повтори Дейл.

Нападателят от сивата кола беше заел стабилна Стойка, а онзи от черната предпазливо се приближаваше към сааба. Дулото на пушката му беше наведено под ъгъл, готово да изстреля смъртоносния си товар към матиралите стъкла на купето.

Йоси издърпа щифта на гранатата и дрезгаво подхвърли:

— Ще се видим оттатък...

Белята насочи върха на ножа си към печата на цилиндъра.

Май всички ще умрем, помислих си аз и включих на първа. Докосването до лоста на скоростите ми донесе странно усещане, вероятно защото в същата ръка държах и ножа.

— За Бога, Атикъс, дай заповед?! — изкрещя по радиостанцията Натали.

— Сега! — кимнах на Йоси и той излетя навън. Гранатата описа къса парабола по посока на нападателите, пушката в другата му ръка също се насочи натам. Аз яко стъпих на газта и едва тогава отпуснах съединителя.

— Глави между коленете, очаквайте удар! — разпоредих се в микрофона.

Разстоянието до сааба покрих за четири секунди, но те ми се сториха цяла вечност. Докато течаха, успях да чуя изстрелите, сподавената ругатня на Натали и предупредителният вик на Дейл всички да се държат здраво. Някъде зад мен Йоси стреляше като бесен. Първите пет куршума бяха предназначени за „сивия“ нападател, който изненадано приклепна и направи крачка назад. Черния се гмурна в купето на колата си. Онзи в пикапа, който прикриваше Белята, произведе един изстрел с пушката си и едно от страничните стъкла на лексъса се пръсна на дребни късчета.

В главата ми се появи мисъл № 92 от „Личен списък с абсурди, възникващи в главата ми при рязко повишение на адреналина!": Дано Натали е застраховала колата си...

После се забих със страшна сила в задницата на сааба.

Разнесе се пронизително скърцане на метал. Понесено от инерцията, тялото ми рязко се стрелна напред. Въздушната

възглавница се отвори стотна от секундата преди главата ми да се заби в арматурното табло и рязко ме отхвърли назад. Лявото ми коляно се заби в кормилната кутия и звукът ми се стори по-силен от скърцането на смачкания метал, счупените стъкла и пушечните изстрели. Челното стъкло се пръсна на дребни късчета, които ме покриха със скърцащ саван. Главата ми бе пронизана от остра болка, вратът ми пареше, лявата ми ръка започна да пулсира дълбоко вътре, чак в костта. В продължение на една изпълнена с ужас секунда не знаех нито къде се намирам, нито какво трябва да правя.

В следващата секунда ме връхлетя сладникаво-задушливата миризма на газа. Гранатата на Йоси беше избухнала на сантиметри от сааба и го обвиваше в непрогледна пелена.

Благодарение на някаква невидима сила ножът беше останал в ръката ми. Забих острието му в долния край на въздушната възглавница и моментално усетих как балонът започна да спада. Натиснах копчето за сгъване на ножа и се изтърколих навън.

Сблъсъкът бе извъртял и двете коли на нападателите под ъгъл от 180 градуса. От задницата на сааба ме делиха по-малко от три метра. Колебанието ми продължи само миг, после се надигнах и хукнах натам. Зад гърба ми екнаха изстрели. При всяко стъпване с левия крак имах чувството, че коляното ми ще се пръсне на парчета. Вдясно зърнах проснатото тяло на нападателя от черната кола, от чиято глава течеше кръв. По всяка вероятност бе ранен в момента на сблъсъка. Дано да остане извън строя, беше единствената ми мисъл за него. На тротоара минувачите панически търсеха укритие. Повечето от тях любопитно обръщаха глави, явно за да уловят развоя на събитията.

Залегнах зад задната част на сааба, измъкнах пистолета си и го насочих към пикапа. Белята се беше гмурнал във вътрешността му, за да се спаси от втората серия на Йоси. Онзи с пушката отвърна на стрелбата колкото за прикритие и аз побързах да пусна няколко куршума в негова посока просто за да го разсея.

Получи се. Прикриващият се оттегли. Йоси пусна празния пълнител на земята и го смени с нов. После се наведе и с прибежки тръгна към мен. Аз изпразних пълнителя си в пикапа, отдръпнах се в прикритието на калника и презаредих. С неудоволствие установих, че ми е останал само един резервен пълнител.

В момента, в който Йоси прекосяваше позициите на Сивия и Черния, Прикриващия изскочи иззад пикапа и го засипа с дъжд от куршуми. Беше превключил на автоматична стрелба и смачканата каросерия на лексъса се разтърси от попаденията. Отговорих с две двойки старателно изстреляни куршуми и го видях да пада. Йоси също се свлече на земята. Бях сигурен, че и двамата са мъртви.

Но в следващия миг Йоси се изправи на крака и започна да стреля към пикапа. От челото му течеше кръв. Нещо изтропа вляво от мен и аз светкавично се обърнах. Натали беше отворила една от вратите на сааба и яростно махаше с ръце:

— Влизайте, копелета!

Изчаках Йоси да влезе пръв и го последвах. Озовах се в скута на Натали, обърнат с лице към задното стъкло. Това ми позволи да видя как Белята се измъква от пикапа и побутва с крак неподвижното тяло на Прикриващия. После Дейл даде газ, сцената се разтопи в облаците дим и изчезна.

Йоси дишаше тежко, полулегнал върху седалката. Ръцете му механично тикаха патрони в магазина на пушката. Кръвта се стичаше по лицето му, заобикаляше устните и брадичката и попиваше в яката на ризата му. Ерика се опитваше да подложи под главата му сакото на Дейл.

— Карай към моя апартамент! — извика Натали и избута Ерика по-далеч от ранения. Обърна се да потърси одобрението ми и аз мълчаливо кимнах с глава.

— Не — обади се Йоси.

— Станахме обект на нападение — обясни му Натали. — Значи не можем да се върнем на първоначалната локация.

— Ние познаваме неговия апартамент, а не твоя — държеше на своето Йоси. — Там най-добре ще защитим клиента и...

— Отиваме у Натали! — прекъснах го аз. — Как е раната му?

— Извадил е късмет — отвърна Натали. — Драскотина и нищо повече.

— Рикошет — поправи я Йоси.

— Ще се оправи ли? — попита с изтънял глас Ерика.

— Ще се оправя, ангелче — успокоително рече Йоси. — Нали ти казах, че ще гръмнем всеки, който се опита да те нарани?

Ерика премести върху мен уплашените си очи.

— Ще се оправи — уверих я аз.

— А ти добре ли си?

— Нищо ми няма. Малко отоци и охлузвания, това е всичко...

— Искаш ли първо да се отбием в някоя болница? — обади се Дейл.

— Първо осигуряваме безопасността на клиента — отсякох аз.

— А после аз ще закарам Йоси в болницата...

— Разбрано.

Обърнах се към Натали и продължих с инструктажа:

— Първата ти работа у вас е да потърсиш Бриджит. Разкажи й какво се случи и поискай помощта й.

— Ще се обадя и в службата — кимна Натали. — Вероятно ще хвана един-двама от екипа, които ще повикам на помощ.

— Добре.

Замълчахме. Дейл караше бързо, но внимателно. Бяхме се струпали четирима на задната седалка. Миришеше на кръв, пот и барут. Кръвотечението на Йоси почти спря. Дрехите ми бяха покрити със ситен бял прах, който приличаше на пясък, но явно беше нещо съвсем друго. Изтекоха няколко секунди преди да се сетя, че е резултат от действието на въздушната възглавница. Показалецът и средният пръст на лявата ми ръка бяха болезнено подути, най-вероятно счупени. Лявото коляно ме болеше така, сякаш бях пробил с него тухлена стена.

Усетих ръката на Ерика, която се прехвърли през рамото ми.

13.

— Не ми харесва, когато хората се стрелят посред бял ден на Трето авеню.

Детектив трета степен Елън Морган беше прехвърлила тридесетте, слаба и стегната за своите метър и седемдесет. Приличаше на хрътка. Косата ѝ беше подстригана късо, на носа ѝ висяха очила с диоптри, от които едва ли се нуждаеше. Кожата ѝ имаше наситения кафяв цвят на тъмна бира.

— Това предполага, че нямате нищо против да се случва посред нощ — подхвърлих аз.

— Моите почитания, но наистина ли намирате това за смешно?

— Извинете.

Морган седна на стола от другата страна на масата. Килията за разпити беше стандартна за полицейските участъци в Ню Йорк. Построена някъде през 40-те, тя миришеше на страх, цигарен дим и дезинфектанти. Огледалото в далечния ъгъл, точно зад гърба ѝ, беше мътно и зацапано. Чудех се кой ли ни гледа от другата страна. Без да вдига очи от бележника си, детектив Морган извади цигара и щракна капачето на никелираната си запалка „Дзипо“. Според моя часовник приближаваше осем вечерта. Двамата с Йоси бяхме арестувани преди три часа.

— Дойде ли адвокатът ми? — попитах аз.

— Още го няма — отвърна Морган, без да вдига поглед от бележките си. — Искате ли да спрем?

На по-ранен етап бях се отказал от правото си да мълча, за да не дразня Морган и партньора ѝ. По мое мнение действията ни бяха правилни и можеха да бъдат защитени, но това не променяше факта, че имаше престрелка в центъра на града и някой трябваше да отговаря за това.

Не подлежеше на съмнение и фактът, че макар и дяволски сигурен, аз бях адски нервен.

Морган вдигна глава да ме погледне.

— Искате ли да спрем? — отново попита тя.

— Не — поклатих глава. — Задавайте въпросите.

Успяхме да закараме Ерика до апартамента на Натали. Останах там, докато се уверих, че сигурността е на задоволително ниво. После Натали ме побутна и заяви, че е крайно време да закарам Йоси в шибаната болница. Подкарах надупчения от куршуми сааб към Ленъкс Хил и спрях пред входа на спешното отделение. Йоси беше в пълно съзнание, но си мълчеше.

Измина почти цял час преди да ни обърнат внимание. На мен — заради няколко дълбоки рани и двата счупени пръста, на Йоси — заради огнестрелната рана в главата. Отхвърлих предложението на доктора да ми гипсира ръката и той бе принуден да се задоволи с тънка метална шина. Подобна шина сложи и на коляното ми, което — макар и чудовищно подуто — се оказа здраво.

Йоси също не го улесни.

— Какво се е случило? — пожела да узнае докторът.

— Бях на служебен обяд с клиенти — отвърна Йоси. — Знаете ги богатите — ядат и пият до забрава, но най-вече пият... На излизане от ресторанта открихме, че стълбите са покрити със сняг и лед... К'во да ви кажа — паднах... — На лицето му изплува победоносна усмивка: — Предполагам, че прекалих с мартинито...

Докторът въздъхна, кимна с глава и довърши шевове на челото му. Тръгнахме си преди появата на полицията.

Когато се върнахме на паркинга, Йоси извади клетъчния си телефон и ми го подаде.

— Ти си шефът, значи честта се пада на теб.

Набрах тринайсети участък, изчаках да ме свържат с дежурния сержант и казах:

— Днес следобед аз и един приятел станахме участници в престрелката на Трето авеню и Двайсет и четвърта. Бихме желали да дадем показания по случая.

Дежурният сержант за малко не припадна от вълнение. Каза, че решението ни е прекрасно, после попита кога да ни очаква.

— След половин час — отговорих аз, прекъснах разговора и набрах домашния телефон на Натали.

Тя вдигна на второто позвъняване и аз й казах какво възнамеряваме да направим.

— Ще ви трябва адвокат — беше единственият ѝ коментар.

— Права си — рекох, след което ѝ продиктувах телефона на моята лична адвокатка. — Звънни ѝ и виж дали няма ангажименти за вечерта.

— Като че ли смяташ да я каниш на среща — отбеляза Натали.

— Ще ни задържат поне до сутринта — отвърнах. — Успя ли да събереш подкрепления?

— Херера от службата вече е тук, успях да говоря и с Бриджит. Ще дойде в осем, но не беше много щастлива.

— Тя рядко е щастлива.

— Това не знам. Кажи на Йоси, че ще му изпратя служебния адвокат. В тринайсети участък, нали?

Върнах телефона на Йоси, седнах зад волана на сааба и предпазливо поех към участъка. Карак бавно, придържайки се плътно вдясно. Ходовата част се държеше странно, явно беше сериозно повредена от удара.

— Ще трябва да я закараш на сервиз — промърморих.

Йоси внимателно опипваше марлята, която докторът бе залепил над шевовете му.

— Никакви ремонти — изръмжа той. — Дължиш ми една нова кола и толкоз!

По неизвестни причини и двамата решихме, че това е най-смешното изявление на света и избухнахме в смях. Успокоихме се едва след две минути. Чувахме колелата върху асфалта, чувахме боботенето на мотора, чувахме всички звуци на нормалния свят, който ни заобикаляше.

— Умрях от шубе — промърмори най-сетне Йоси.

— Ами да...

— Колко бяха?

— Видях четирима, но някой е карал пикапа. Значи са били петима.

— Един свалихме...

— Значи четирима.

— Ти ли беше или аз?

— Мисля, че беше ти.

Йоси затвори очи, по лицето му пробяга гримаса.

— Оня Мур беше ли между тях? Или другият, когото си видял...

— Дени — поясних аз, после добавих: — Не, не видях никого от двамата... — Направих опит да си припомня лицата и фигурите на нападателите. — Разпознах само онзи с газовия контейнер...

Йоси почеса челото си непосредствено до лепенката.

— Престани да се пипаш там! — строго рекох аз.

Той свали ръката си с виновна усмивка.

— Сърби ме... Значи са разделили взвода на две части. За удара са били определени петима.

— Така изглежда — кимнах аз.

— А къде са били другите трима? В резерв?

— Възможно е. Или са отговаряли за скривалището и евентуалния маршрут за бягство.

— САС-взводовете са от осем души, нали?

— Не е задължително — свих рамене аз. — Зависи от задачата.

Йоси въздъхна и огледа един датсън, който ни задминаваше. Управляваше го красива жена, която едва ли беше на повече от тридесет.

— Ако всички бяха взели участие в операцията, сега нямаше да сме живи — тихо рече той.

— Знам.

— Ценя високо това, което направи.

— Действахме като екип.

Той извърна глава да ме погледне.

— Ясно, че е така... Но нали знаеш, нещо ме тика отвътре и трябва да го кажа на глас...

Знаех. При това много добре. Останалата част от пътуването до участъка премина в мълчание. Там ни отнеха оръжията и ни арестуваха. Затвориха ни в една от стаите, където трябваше да изчакаме появата на детективския екип. Беше ни обяснено, че въпросният екип все още е на мястото на събитието на Трето авеню, но всеки момент ще се върне. Четвърт час по-късно пристигна адвокатът на Йоси и двамата бяха приети от единствения детектив в участъка, който трябваше да ги разпита. След нови двадесет минути се появи специалният екип за подпомагане на жертвите. Разпита щяха да проведат детективите Морган и Хауър.

— Къде са родителите й? — попита Елън Морган.

— Не знам къде е майка й — отвърнах. — А бащата на Ерика е на лечение в „Джон Хопкинс“ в Мериленд. Оставил ми е телефон за връзка.

Морган ми хвърли един поглед, в който се четеше търпение.

— У дома е — уточних аз.

Тя кимна и си записа нещо в бележника.

— А какво според вас искаха да й причинят тези хора от САС?

— Приличаше на опит за отвличане — свих рамене аз.

— Защо?

— Не знам.

— Баща й вече не е на активна военна служба, нали? Споменахте, че е излязъл в запаса.

— Точно така.

— Доста съм претоварена и вероятно нещо съм пропуснала — извинително се усмихна Морган и изтръска цигарата си направо на масата. Почукването на нокътя по филтъра приличаше на звука, който издава хлебарката, прекосявайки кухненския под. — Нали не сме в състояние на война със Зелената Приятна страна?

— Те са „дивни“, вече ви споменах това.

— Да, казахте нещо като „див взвод“...

— Така ми беше съобщено.

— От баща й?

— Да.

Морган дръпна от цигарата и я остави да виси в ъгъла на устата си. Огледа ме от краката до главата, затвори бележника си и тръгна към вратата.

— След малко се връщам — подхвърли тя през рамо.

Това „след малко“ се проточи петнадесет минути. Детектив Морган се върна заедно с адвокатката ми.

— Искam пет минути насаме с него, ако не възразявате — рече Миранда Глейсър.

Детектив Морган отвърна с широка усмивка и излезе.

— Какво си направил този път? — сбърчи вежди Миранда.

— Добър вечер и на теб — отвърнах.

Тя поклати глава и седна на стола, който допреди малко заемаше Морган. Размаха ръка да прогони тютюневия дим, който все още висеше над масата, после вдигна глава. Миранда беше малко над

тридесетте, слаба и стройна, с къса черна коса и умни кафяви очи, които днес бяха сини. Беше облечена в кремаво поло с висока яка и виненочервен панталон — възможно най-неофициалните дрехи, с които я бях виждал.

— Хубави контактни лещи. Синьото ти отива.

— Аз си ги харесвам.

— Къде беше?

— Имах среща.

— Облечена по този начин! — вдигнах глава аз. — Значи не е била важна.

— Хайде, Кодиак, започвай! — процеди Миранда и заби показалец по посока на гърдите ми.

Започнах, а тя слушаше с брадичка в шепата си, опряла лакти на масата. Имаше уникална памет и беше в състояние да цитира цели разговори, при това седмици след провеждането им. Това адски дразнеше опониращите ѝ адвокати. Харесвах Миранда, защото винаги бе правила всичко възможно за мен.

— Добре — кимна тя, след като свърших. — Позитивна защита. Действал си в рамките на правомощията си и на закона. Ей сега ще се върна...

Останах на масата, забих поглед в лявата си ръка и се опитах да размърдам наранените пръсти. Никелираната шина отрази светлината на лампата и аз веднага се опитах да я насоча към зацапаното огледало в ъгъла.

Този път останах сам едва шест минути, докато Миранда се върна в стаята за разпит, следвана от Морган и Хауър. Изправен до колегката си, детектив Хауър приличаше на някакъв гигантски албинос, чиято сламеноруса коса не беше в състояние да прикрие плешивината на темето му. Очите му бяха воднистосини. Беше поне с двадесет години по-възрастен от Морган, а килограмите му надвишаваха нейните най-малко с трийсет и пет.

— Ти и господин Села ще прекарате нощта в ареста — уведоми ме Миранда. — Току-що разговарях с неговия адвокат и присъстващите тук детективи, които приеха становището, че и двамата сте действали в рамките на правомощията си. По всяка вероятност същото становище ще изрази и областният прокурор, но това ще стане утре. Дотогава ще останете на разположение на полицията.

— А после? — попитах аз.

— Ще пледираш невинен, в случай че се стигне до разширен съдебен състав. След което делото ще бъде прекратено, тъй като разширеният съдебен състав няма да има основания за официално обвинение.

— Това звучи добре — кимнах.

— Не звучи, а наистина е добре — постанови с равен глас детектив Морган.

— Искам да проведе един телефонен разговор.

— Аз ще звънна на госпожица Трент — предложи Миранда. — Ти само ми дай номера.

Продиктувах ѝ го и тя излезе. Морган се върна на мястото си край масата, а Хауър остана прав, наслаждавайки се на физиономията си в стъклото.

— Обадохме се в „Джон Хопкинс“ — осведоми ме Морган, след като запали нова цигара. — Там не е регистрирано постъпването на пациент на име Дъглас Уат. А след това добавиха, че изобщо нямат специална програма за лечение на СПИН, а се борят с болестта по традиционните начини.

Гаден плъх, рекох си аз и свих рамене.

— Нали каза, че е разговорлив? — избоботи Хауър с плътния си бас, от който дори металната маса започна да вибрира. Воднистите му очи бяха заковани върху лицето на Морган.

— Така е, но ти го плашиш — отвърна тя с гримаса.

— Значи ме е излъгал — рекох. — Само това мога да ви кажа...

— Защо би го направил?

— Нямам представа.

— А изобщо имаш ли представа за нещо? — прогърмя Хауър.

— Имам — спокойно го погледнах аз. — Знам, че петима въоръжени мъже направиха опит да отвлекат непълнолетното момиче, което бях нает да охранявам. Знам, че се измъкнахме на косъм. Знам, че бяха произведени много изстрели.

— И един човек е бил убит — добави Морган след кратка справка с бележника си.

— Така изглежда — неохотно признах аз.

— Кой от двамата ви го направи?

— Не знам за какво говорите — свих рамене аз.

— На мястото има голямо количество кръв — обади се детектив Хауър и механично поглади плешивината си. — Но не и труп. Вероятно са го натоварили обратно в пикапа.

— А за колите какво открихте?

Морган с наслада дръпна от цигарата си, след което все пак реши да ме удостои с отговор:

— И двете са откраднати през последните двадесет и четири часа.

— Това не ме учудва. И сега какво ще правим?

— Адвокатката нали ти обясни? Отивате в ареста. — Хауър се облегна на стената и тикна юмруци в джобовете си. — Твоята дружка е истинска болка в задника!

— Йоси?

— Не се умори да обяснява, че във всяка друга страна инцидент като този на Трето авеню изобщо няма да бъде обект на разследване.

— Шегувал се е — рекох аз и наистина се надявах да е така.

Хауър изсумтя и продължи:

— Показа ми шевовете на главата си, обясни, че са от рикошет, и ме посъветва да оцена по достойнство факта, че е бил единственият професионалист там... Останах с впечатлението, че мистър Села е направил огромна услуга на гражданите на Ню Йорк, стреляйки със специалните си патрони марка „Благороден динамит“...

— „Динамит-Нобел“ — поправих го аз.

— Тъй да е, мамка им! — изръмжа русият гигант. — Вярно ли е, че са учебни?

— Да — кимнах аз.

— Значи трябва да му благодаря, че избива гражданите с учебни патрони?

— Става въпрос за патрони, които се използват в стрелбище — поясних аз. — Прелети ли повече от трийсет метра, куршумът почти няма поразяваща сила.

Хауър използва и двете си ръце, за да разтърка плешивото си теме. Сякаш го полираше.

— О, сега разбирам! — изръмжа той. — Избивал е само онези граждани, които са били в обсега от двайсет и четири метра, тъй като не е имал амуниции за другите, които са се намирали по-далеч!

— Нещо такова.

Миранда се върна и обяви, че всичко е готово.

По един или друг начин — най-вероятно защото бяхме поели отговорност за стрелбата, улеснявайки по този начин работата на ченгетата — ние с Йоси получихме сравнително добра килия в ареста на централното полицейско управление. Прибраха ни всички лични вещи, но кой знае защо ми оставиха обичите. Дадоха ни разписки и ни тикнаха в една мухлясала килия в дъното на шумния коридор, където цареше сибирски студ въпреки включеното докрай отопление.

— Тоя тип Хауър изобщо не може да оцени майсторското изпълнение — промърмори Йоси. — Никой не беше улучен от моите рикшети! — Пръстите му отлепиха марлята от челото, сгънаха я на топка заедно с лепенките и с рязко движение я запратиха към мен: — Дръж!

Реагирах навреме и улових мекото топче санитарни материали.

— Искаш ли да поиграем?

— Ти си един напълно луд индивид — изръмжах аз и хвърлих топчето обратно. — Нуждаеш се от професионална помощ.

Йоси се засмя и не каза нищо. Играхме, докато изключиха осветлението за нощна почивка.

На другата сутрин ни изправиха пред съда, и двамата в компанията на адвокатите си. Миранда беше в строг костюм и демонстрираше страхотна ефикасност. Прекараха ни през лабиринта на системата съвсем гладко и точно според плана. Съдията ни попита признаваме ли се за виновни, адвокатите ни издекламираха пледоариите си, а представителят на областната прокуратура заяви, че не ни считат опасни за себе си и за обществото. След като всичко това приключи, просто ни казаха да си вървим у дома.

— Ще ти се обадя преди заседанието на разширения съдебен състав — каза Миранда и се присъедини към адвоката на Йоси и прокурорката, вероятно за малък приятелски разговор.

Върнахме се в ареста на Централното управление, за да си приберем вещите. Проверихме ги внимателно и върнахме разписките. Нищо не липсваше. Но специалистите по балистика от Градското управление все още не бяха приключили с проверката на личните ни оръжия. Те щяха да останат в лабораторията, докато ги проверят за

евентуално участие в други престрелки, и чак тогава може би щяхме да си ги получим обратно.

Излязохме заедно навън. Денят беше студен, но ясен. Слънцето грееше ярко от небето с цвят на тъмносиньо кадифе. Чувствах се мръсен и скован, пръстите ми пулсираха в унисон със сърцето. Йоси също изглеждаше зле. Засъхналата кръв около шевовете на челото му придаваше зловещ вид.

— Отивам у дома, искам да се почистя — подхвърли той. — По-късно ще се видим у Натали.

Часовникът ми показваше десет и десет.

— Ще бъда там в два — отвърнах.

— Вземи един душ, защото вонииш — посъветва ме той с престорена загриженост.

— Добре че ти миришеш като букет свежи рози — не му останах длъжен аз.

Йоси се ухили, блъсна ме в рамото с тежката си лапа, слезе на платното и вдигна ръка пред някакво такси.

Обадих се у Натали от първата телефонна кабина. Отговори Дейл.

— Свободни сме — съобщих му аз. — Как е при вас?

— Заключено отвсякъде. Ерика току-що се събуди.

— Тя как е?

— Кротка — отвърна след кратка пауза Дейл. — Според мен вчера здравата се уплаши, но това е добре за нея.

— Мен също ме разтърси.

— Кога да те очакваме?

— Дайте ми три часа. Искam да се прибера у дома, да се преоблека в чисти дрехи и да хапна нещо. Йоси вече си тръгна със същия дневен ред.

— Ще те чакаме.

Душът беше прекрасен, чистите дрехи — още по-приятни, да не говорим за кифлата и кафето в кръчмата, които бяха направо божествени. Прибрах се у дома с намерението да закуся на спокойствие, а след това потърсих листчето с телефона, който ми беше оставил Уат. Набрах цифрите и зачаках.

Насреща вдигнаха на второто позвъняване.

— „Хардиз“, добър ден — обади се приятен мъжки глас. — С какво мога да ви помогна?

Мръсен плъх, рекох си аз. Мръсен гаден плъх!

— Ало? Има ли някой насреща?

— Да — изръмжах аз. — Там ли е Дъг Уат?

— Ще отида да проверя, почакайте...

Почаках. Точно една минута по-късно гласът отново прозвуча в слушалката:

— Съжалявам, няма го.

— Продиктувайте ми адреса си, ако обичате — рекох аз.

— Намираме се на магистралата И-695, веднага след Белеър Роуд. Излезте през изход 32.

Изчаках го да затвори и набрах номера още веднъж. Искях да бъда сигурен, че Уат ми е дал верния номер. Проверката е майка на доверието, нали знаете...

Познатият глас вдигна още след първото позвъняване, но аз натиснах вилката преди да ме попита с какво може да ми помогне.

Полковникът е бил наясно, че кодът на Балтимор ще привлече вниманието ми. По тази причина си беше направил труда да ми даде истински номер, вместо някакво менте.

Което повдигаше поредния въпрос. Защо? Започвах да се ядосвам, че не мога да отговоря с обичайното „защото“...

Отидох да си взема резервния хеклер от спалнята. Заредих го и го тикнах в кобура, а в джоба на якето си пуснах два резервни пълнителя. После потеглих за апартамента на Натали. Дебелият портиер ме позна и ми махна да влизам.

Когато почуках на вратата, часовникът ми показваше дванайсет без четвърт.

Никой не отвори.

Почуках втори път, по-силно.

Отново никакъв отговор.

Напрегнах слух, но отатък вратата цареше пълна тишина.

Въздухът миришеше на дим.

Опитах топката на бравата. Вратата се отвори.

Стомахът ми се сви на топка. Оставих вратата да се отвори докрай и измъкнах пистолета. От всички поводи за тревога този беше най-лошият...

Вратата в никакъв случай не биваше да остава незаключена.

Натали никога не би оставила вратата си незаключена.

Ослушвах се още половин минута, после си поех дъх и се втурнах в коридора.

Чух как вятъра блъска стъклените врати. Във въздуха бавно се разтваряха облачета дим. Миризма на изгоряло ме блъсна в ноздрите и бързо проникна надолу в гърлото ми. Мирише на бекон, рекох си.

— Натали?

Холът беше пуст и спокоен. Вратата към верандата беше затворена. На масата за хранене до входа на кухнята бяха подредени подложки за храна, чаши и прибори. Димът идваше от вътрешността на кухнята.

Зад гърба ми се разнесе тропот на бягащи нозе. Обърнах се и вдигнах пистолета. Единственото, което си помислих, беше, че не искам да стрелям повече, че оръжията станаха прекалено много.

Натали изскочи първа, следвана по петите от Дейл и един мъж, когото познавах от „Сентинел“, очевидно Херера...

Сам не знам как се удържах да не натисна спусъка.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Тя избяга — кратко отвърна Натали.

14.

— Пожела да ни направи закуска — започна да ми обяснява Натали. — Реших, че през това време ще мога да взема един душ. Кори подреди масата, а Дейл беше в кухнята с нея.

— Яйцата — обади се Дейл. — Разбивах яйцата...

— А тя пържеше бекона — продължи Натали. — Или стана случайно, или тя го е направила, но резултатът беше един истински пожар с пламналата мазнина...

И четиримата се намирахме в основното помещение. Натали седеше на дивана, Дейл се беше изправил до вратата на верандата, а Кори Херера бе заел креслото за четене. Херера беше нисък красавец с черна коса и пъргав поглед, облечен в черни дънки и кафяв пуловер. Бръчките по лицето му издаваха готовност за смях и веселие.

— Направи го нарочно — намеси се Дейл. — Изкрещя при вида на пламъците, после започна да ги гаси. Грабна чашата с вода, която току-що си беше наляла, и изля половината в огъня, преди да успее да я спра. По това време се появи и Кори, който я изведе от кухнята, а след това се върна за мен. Угасихме пламъците точно за една минута и Кори отиде да доведе Ерика, но нея вече я нямаше...

— Вратата беше широко отворена — тихо заговори Херера. — Вероятно е избягала в момента, в който я оставих сама и се върнах в кухнята. Хукнала е надолу по стълбите и по всяка вероятност е минала през задния двор...

Стиснала устни, Натали не сваляше очи от мен. По бузите и шията ѝ бяха полепнали мокри къдрици. Натезали от влагата, те бяха по-скоро кафяви, отколкото червени.

— Проверихме блока от горе до долу, но от нея няма следа — обади се Дейл. — Портриерът не е видял нищо.

— Би могла да е навсякъде — добави с въздишка Кори.

Кимнах с глава и продължих да гледам Натали. Очаквах нейното обяснение. Мълчанието ни заливаше като лепкав сироп.

Тя стисна юмруци и ги удари в бедрата си.

— Аз се издъних!
Кимнах, без да кажа нищо.
— Какво смяташ да правим? — попита Дейл.
— Трябва да я открием. Нещо почти невъзможно в този град...
— Бихме могли да поискаме помощ от полицията...
— Ей сега ще звънна на Морган и Хауър, те положително ще бъдат много доволни! — отвърнах язвително. — Нещо случи ли се, докато ме нямаше?
— Като какво например?
— Спор, кавга... Някой казва нещо и тя се разстройва...
— Мисля, че вчерашната престрелка достатъчно разстрои всички ни! — враждебно изстреля Натали.
— Предполагам, че това означава „не“.
— Точно така.
— Включително и по времето, когато Бриджит е била тук?
— Е, размениха си по няколко реплики — подхвърли Дейл.
— Например?
— Ерика направи коментар на връзката ѝ с теб, а Бриджит веднага ѝ го върна.
— Как?
Настъпи кратка пауза, в която се долавяше нерешителност. В крайна сметка отговори Кори.
— Логън каза, че вместо да мята цици, Ерика трябва да се опита да мисли...
— Тя ни изненада, Атикъс — въздъхна Дейл. — Нямаше как да я спрем, а и изобщо не бяхме го предвидили...
Кори Херера се наведе напред и напрегнато попита:
— Имаш ли идея къде може да е отишла? Може би у дома си?
— Не — поклатих глава аз. — Няма да отиде там, защото знае, че е опасно.
— Трябва да се свържем с баща ѝ — обади се Натали.
— Не можем. Не зная къде е.
— Нали ти даде телефон за контакт?
— Менте. Номерът е на някаква кръчма в Балтимор. Полицията се опита да го открие в „Джон Хопкинс“, но и там го няма.
— Защо, по дяволите, го прави? — вдигна вежди Дейл.

— Не знам, но за момента това не е важно. Важното е да открием Ерика. В един град с повече от осем милиона население и екип на САС, който ѝ диша във врата...

— Може би е напуснала града — подхвърли Кори. — Родителите ѝ са разведени, нали? Може би е тръгнала да търси мама.

— Възможно е — признах аз. — Проверете си джобовете и вижте дали ви липсват пари.

Дейл и Кори скочиха към връхните си дрехи на закачалката до вратата, а Натали тръгна към спалнята си. Усетих напрежението ѝ, което сякаш всеки момент щеше да изригне като вулкан. Тя не обичаше да я правят на глупачка, особено пък в мое присъствие.

— Мамка му! — изруга Дейл.

— Обрала ли те е?

— До шушка! Почти сто и петдесет долара! Бяха ми останали след пазаруването. Но не ми е пипала картите и документите.

— Със сто и петдесет може да хване влак, автобус, а дори и самолет на къса дестинация — отбеляза Кори.

— В града е! — отсече с нервен глас Натали. — И едва ли ще напусне!

— Откъде знаеш? — попитах аз.

— Няма да напусне града — повтори Натали, обърна се и тръгна към закачалката. — Ще започна проверка на околността — паркове, сладкарници. Дейл и Кори могат да проверят спирките и гарите... — Очите ѝ гледаха мен, въпреки че беше споменала имената на колегите.

— Започнете с Гранд Централ — рекох. — Може да греша и тя наистина да е тръгнала за Гарисън.

След минута бяхме готови за действие и напуснахме апартамента. Натали заключи и мълчаливо ни поведе надолу по стълбите. На улицата се разделихме.

— Пазете си гърбовете — посъветвах ги аз.

След два неуспешни опита най-сетне открих работещ уличен телефон. Успях да хвана детектив Морган и да я запозная с развоя на събитията.

— Исусе Христе! — рече тя. — Ще изпратя екипи да претърсят района. Налага се да съобщим и в кварталния полицейски участък...

— Ще ви бъда благодарен.

— Избяга, така ли? Не са я отвлекли?

— Избяга.

— Защо?

— Проклет да съм, ако знам.

— Ще ви уведоим, ако я намерим — увери ме Морган и прекъсна връзката.

Пуснах още една монета от четвърт долар и хванах Йоси на вратата. Той мълчаливо ме изслуша, изпусна една тежка въздишка и каза, че ще се присъедини към Натали.

— Бас държа, че е бясна — подхвърли.

— Може и така да се каже.

— А ти как си?

— Зле.

— Ерика ще се оправи. Тя е умно дете.

Открих Бриджит в службата ѝ.

— Здравсти, аз съм...

— Ти ли си?! Къде изчезна бе, човек? От часове чакам да ми се обадиш, започнаха да ми минават дори еротични мисли! Какво става?

— Ерика избяга.

— Стига бе!

— Малко преди пладне — уточних аз и ѝ обясних накратко.

— Умна маневра — рече Бриджит, след като свърших. — Мислех, че няма акъл за подобно нещо.

— Да, вече чух за това с акъла.

Тя моментално долови укора в гласа ми.

— О, я стига! Не можеш да ме обвиняваш за бягството ѝ!

— Не мога и не искам, но конфронтацията едва ли е била най-удачната ти форма на поведение!

— Какво?!

Буквално я видях как стиска телефонната слушалка и изправя гръб.

— Тази нимфетка има маниери на разглезена котка. Тя първа си показва ноктите, аз само ѝ отговорих!

— Тя е на петнадесет, Бриджит.

— Още по-зле! Би трябвало да проявява уважение към по-възрастните! А ти не се нахвърляй върху мен само защото ти е избягала!

— Аз или целият екип?

— Както предпочиташ.

Напълних гърдите си с въздух и се обърнах с лице към трафика. Спорът не водеше доникъде, освен това нямах никакво намерение да се карам с Бриджит. Единственото ми желание беше да открия Ерика, да я открия бързо. Но повече от всичко исках да се стопи тежката буца в стомаха ми.

— Екипът е навън и я търси — рекох в слушалката. — Натали, Дейл и Кори Херера действат, а Йоси всеки момент ще се присъедини към тях. Аз също започвам да душа, но работата е там, че няма откъде да започна.

— Клубът — моментално подхвърли Бриджит.

— Нима мислиш, че ще отиде там?

— За Бога, Атикъс, успокой се и мисли! Хлапетото не познава града кой знае колко и вероятно ще отиде в някой клуб, където я познават и където ще се чувства в безопасност.

— Това е само предположение — отбелязах.

— Което обаче правят и онези от САС, най-вече копелето с ножа... — Замълча за момент, явно лапна нещо, най-вероятно бонбон. — На твое място бих надникнала там.

— „Презрамката“ значи — промърморих аз. — Ще ми удариш ли едно рамо?

Тя смукна захаросаната си слюнка и едва след това отговори:

— Чакай ме там в десет.

— Надявах се на по-ранен час.

— Не мога по-рано, защото съм на работа.

— Добре, тогава нека бъде в десет.

— Успех!

Окачих слушалката. Измина известно време преди да осъзная, че всъщност съм ядосан на Бриджит. Времето се измерваше в часове безплодно дирене и усиляваща се паника дълбоко в гърдите ми.

Но не бях сигурен защо...

15.

Същата вечер, някъде към девет без четвърт, се озовах пред входа на „Презрамката“. Издирвателните ни екипи се събраха в апартамента на Натали около седем и докладваха резултатите. Всичките бяха едни и същи: нищо. Дейл и Кори решиха да отидат с колата до Гарисън, за да сме сигурни, че Ерика не се е прибрала у дома. Малко след като тръгнаха, на Натали ѝ хрумна да провери студентските общежития. Йоси тръгна с нея. Разбрахме се да се чуем сутринта.

Аз се отбих у дома да хапна и да облека по-топли дрехи. Още преди залез-слънце синьото небе изчезна в плътната пелена на облаците, а температурата бързо падна. Забърках си купичка овесени ядки, която изобщо не докоснах, после препасах колана с кобура, облякох палтото си и излязох. Навън валеше сняг.

Когато се появих пред клуба, ролята на портиер изпълняваше Джейкб, който по неизвестни причини бе напуснал бара.

— О, не! — рече той и поклати глава: — Имам заповед да не те пускам вътре, Атикъс! Издадена е лично от Бъртън.

— Тогава ще си платя като всеки клиент — отвърнах аз.

Лицето му застина, личеше си, че му причинявам болка. Искаше да ме пусне, но искаше и да си запази работата. Второто натежа. В крайна сметка аз вече бях уволнен, а и на него можеше да му се случи същото.

— Съжалявам, няма да стане — поклати глава той.

— Бъртън тук ли е?

— Горе е, в студиото. Зарежда лентите със записи.

— Искам да говоря с него.

Това беше далеч по-приемливо за Джейкб, който помоли един от разпоредителите на входа да се качи горе и да повика Бъртън. Аз се отместих встрани, застанах до вратата и сложих длан над очилата си, за да ги предпазя от връхлитащите снежинки. Пред клуба вече имаше малка опашка от желаещи да влязат, повечето бяха облечени в

подходящи дрехи. Сред тях забелязах позната двойка — бях ги виждал на няколко пъти да заемат все едно и също място в ъгъла. Една изключително красива жена с латино-черти, малка халка в ъгъла на долната устна и плътно прилепнали кожени панталони ми хвърли изпитателен поглед, последван от сладка усмивка. На раменете ѝ имаше дебело оранжево скиорско яке, ръцете ѝ бяха натикани дълбоко в джобовете му. Направих опит да си спомня дали я познавам, но той завърши без успех.

Главата на Бъртън надникна от процепа на вратата.

— К'во? — попита той.

— Трябва да вляза — казах му аз.

Той се изпъчи и скръсти ръце пред гърдите си — един незабележим тип, облечен като гимназист от Кънектикът. Трудно можеше да се допусне, че хората плащат стотици долари за удоволствието да бъдат овързани и бити от двете му ръце. Въпреки това Бъртън бе склонен да се съгласи с оценката, че клубът му е на ръба на фалита и лесно може да изчезне.

Очите му бавно обходиха лицето и тялото ми, отделяйки специално внимание на разбитата устна и шинираните пръсти.

— В никакъв случай, Атикъс! — отсече той.

— А ще ме изслушаш ли?

Главата му кимна.

— Днес следобед избяга едно младо момиче, което охранявах. Казва се Ерика. Същата, на която миналата седмица ѝ посегнаха с нож. Тогава ти ме уволни... Та това момиче е преследвано от много опасни типове, сред които е и онзи, който извади ножа...

— И мислиш, че тя се крие тук? — объркано ме погледна Бъртън.

— Не, но според Бриджит се крие в подобно заведение. Възможно е някой от твоите клиенти да я познава, а дори и да знае къде се намира в момента. Искам да вляза и да задам няколко въпроса. Обещавам ти, че ще бъда кротък.

Бъртън се замисли, лапна десния си палец и започна да чегърта с нокът един от кътниците си. Някой от опашката го поздрави и той кимна с усмивка. Беше същата латино-хубавица, която ме подложи на обстоен оглед преди малко. Бъртън се дръпна от вратата, за да не пречи на посетителите.

— Поставяш ме в неудобно положение — промърмори той, приближавайки се до мен. — Вярвам на това, което казваш, но не мога да те пусна, разбираш ли?

— Защо?

Той опря дланите си една в друга, сякаш искаше да отправи молитва до Всевишния. Пръстите се насочиха към гърдите ми.

— Защото миналата седмица тук стана бой. Защото един човек заплаши с нож мой служител и моя клиентка. Това място е деликатно, нали знаеш. Онази вечер тук беше пълно с хора, които видяха какво става. Как ще се почувстват, ако пак те допусна вътре? Те знаят, че си уволнен, знаят и защо си уволнен. Ако те пусна, ще изглежда, че съм отстъпил от думата си, че съм се отказал да закрилям клиентите си...

— Хвърляш вината за боя изцяло върху мен, което не заслужавам — казах аз, стараяйки се да запазя спокойствие.

— Така е — призна той. — Знам, че не започна пръв, но в заведението ми беше изваден и размахан нож — а това вече е нещо сериозно. Ако това може да те успокои, ще добавя, че нито момичето, нито онзи с ножа са вътре тази вечер... Те също имат забрана да посещават клуба. — Гледаше ме внимателно, надявайки се, че го разбирам: — Съжалявам. Нищо лично...

— Знам — кимнах аз и се обърнах да си вървя. — А ще пуснеш ли вътре Бриди?

Усмихнат, Бъртън много приличаше на благ проповедник.

— Да — кимна той. — Бриджит ще я пусна...

Когато тя най-сетне пристигна, часът наближаваше десет и половина. Беше облечена подходящо за случая — с черни джинси, черни ботуши и кожено яке. Блузката под него също беше черна, но процепът на деколтето беше покрит с нещо като тънък воал. Дрехата нямаше нищо общо с евтините дантелени блузки. Беше скъпа дизайнерска изработка, през която плътта прозираше само когато светлината попадеше под ъгъл върху нея. Косата ѝ беше прибрана назад, кабарчетата по ушите ѝ липсваха. На тяхно място се поклащаха халки от неръждаема хирургическа стомана. Червилото ѝ беше огненочервено.

— Страхотно! — промърморих аз и усетих как гневът ми се завръща.

— Костюм за ролята, нещо повече — отвърна тя. — Не искам да се различавам от останалата публика.

— Не ти ли е студено?

— Вътре ще е топло.

— Ще те чакам тук, защото Бъртън не ме пуска — поясних аз.

— Къде точно?

— Ей там, при аварийния изход. Не искам да преча на бизнеса и затова ще се дръпна по-настрана.

— Можеш да се прибереш у дома.

— Не, предпочитам да чакам тук.

— Може да се забавя...

— Ще чакам.

Бриджит лапна един червен бонбон и прибра опаковката в джоба си.

— Както искаш. Ще се видим по-късно.

— Успех!

Тя мина покрай мен и се насочи към челото на опашката. Джейкъб я пропусна да влезе с такава бързина, че никой не успя да протестира. Фигурата ѝ изчезна зад черната завеса, покриваща входната врата отвътре.

Насочих се към ъгъла на сградата, отвъд който се намираше аварийният изход. Край контейнера за смет бяха оставени няколко кашона, два от които все още не бяха измокрени от снега. В продължение на няколко минути експериментирах с огъването им, но в крайна сметка успях да изградя нещо като пейка, което да издържи тежестта ми. Седнах и облегнах гръб на тухлената стена.

Снегът валеше по-бавно, но на едри парцали, които се носеха във въздуха като птичи пера. Мократа земя и асфалтираната алея бързо започнаха да побеляват. До сутринта чистото покритие щеше да бъде утъпкано до мръснокафява полузамръзнала субстанция. Температурата продължаваше да пада и май слезе под нулата.

Стената потръпваше от тътена на музиката във вътрешността на клуба. Не бях в състояние да определя парчето, може би защото шумът около мен беше прекалено силен — оживен трафик, викове и хора, които непрекъснато сновяха напред-назад. В дъното на алеята имаше гараж за таксито, от който непрекъснато влизаха и излизаха жълти коли. Отвътре долиташе шума на работещи четки, въпреки че на

улицата колите щяха да се запазят чисти за не повече от трийсет секунди.

Тази зима ще е тежка, рекох си.

Малко преди единадесет от аварийния изход изскочи група хора — петима на брой, мъже и жени, по-вероятно зяпачи, отколкото участници в програмата. Без да ми обръщат внимание, те се понесоха към Десето авеню, шумно обсъждайки следващото заведение, в което искаха да се отбият. Придвижваха се в пакет, като играчи на ръгби. Един от тях предложи да му отидат на гости и това постави началото на шумен и оживен спор. Не успях да чуя какво решение взеха.

Около четиридесет минути по-късно се появи някакъв бездомник. Дадох му пет долара, а той поиска и кашоните ми. Когато му отстъпих и тях, той пусна една доволна усмивка и се отдалечи.

Такъв съм си аз, Атикъс Кодиак — вестителят на любезността и светлината...

Бриджит излезе в един часа и седем минути, увила ръка около кръста на латино-мадамата, която вече бях видял на опашката. Двете се заливаха в смях и за момент си помислих, че са пияни. Разбира се, това беше невъзможно. Содата на Бъртън е силна, но не чак толкова...

— Атикъс, това е Елана — представи мадамата Бриджит.

— О, за този ли става въпрос? — усмихна се жената и протегна лявата си ръка, тъй като дясната беше увита около кръста на Бриджит: — Елана Корес.

Стиснах пръстите ѝ и поздравих. Корес наистина беше привлекателна жена, горе-долу моя възраст — най-вероятно на двадесет и девет. Косата ѝ беше дълга и черна, стегната в плътна конска опашка, която стигаше почти до кръста ѝ. Оранжевото ѝ яке беше разкопчано и разкриваше черна кожена жилетка, която очевидно вървеше в комплект с кожените панталони. Беше възкъса, показвайки както добре оформените ѝ гърди отгоре, така и голия пъп отдолу, украсен с метална халка. Дали вече е научила, че и Бриджит носи халка, зачудих се аз.

Елана Корес пусна ръката ми, бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади дълга и тънка пурета. Бриджит се отдръпна, за да не пречи на движенията ѝ. От същия джоб се появи двуостро

приспособление за рязане, с което мадамата започна да обработва крайчеца на пуретата.

— Елана познава Ерика — подхвърли Бриджит.

— Наистина ли?

Жената не отклони поглед от заниманието си.

— Бегло — рече тя. — Добро момиче. Не мога да повярвам, че е само на петнайсет...

— Откъде я познавате?

— Елана е журналистка — отговори вместо нея Бриджит и се облегна на стената. — Пише за доста вестници и списания, нали така?

— Да — отвърна латино-мадамата и изпусна облаче дим от токущо запалената пурета. — Отразявам клубните новини за Фри Прес и други парцали от този сорт...

Ножчето за пури изчезна обратно във вътрешния ѝ джоб.

— Включително Войс — подхвърли Бриджит.

— Включително Войс — кимна Елана и завъртя пурата над огънчето, за да се разгори по-добре. — Запознах се с Ерика преди месец, после редовно я срещах из различни клубове — „Падълс“, „Волт“, „Спанкърс“... Една вечер си поговорихме и аз останах възхитена от нея. Умно момиче! И много хубаво.

— Поканихте ли я в дома си? — попитах аз и в същия момент ме прониза ревност.

Елана изпусна дим през ноздрите, засмя се и прибра запалката. Бриджит ми хвърли предупредителен поглед.

— Не — рече Елана. — Не проявих интерес. Но тя се опита...

— Имаш ли още една от тези? — попита Бриджит.

Елана ѝ протегна пуретата.

— Разбира се, скъпа.

Бриджит дръпна веднъж, изпусна дима и подхвърли:

— Има още. Разкажи му.

Елана извади втора пурета и ми я подаде. Отказах с поклащане на глава и тя се зае да я обработва по същия начин, както предишната.

— Бриди спомена, че търсиш и някакви мъже, може би такива, които обикалят клубовете и търсят... — Извърна се към Бриджит и попита: — Как я нарече преди малко?

— Лолита — отвърна Бриджит през облаче дим.

— Да не би да си чела Набоков?

— А ти?

— Кучка!

— Курва!

Двете жени избухнаха в смях, а аз се размърдах в снега. Краката ми бързо изстиваха.

— Та така — проточи Елана, хвърли ми един кос поглед и отново стана сериозна. — Не съм виждала всички тези мъже, но за един съм сигурна... Британец, около метър и седемдесет и пет, чернокос, надхвърлил тридесетте...

Описанието отговаряше на Беята.

— Преди две седмици го засякох в „Спанкърс“, разпитваше за Лолита. Предлагаше пари срещу информация, но го изхвърлиха...

— Виждала ли сте го след това?

Тя захапа пурата и кимна:

— Преди два дни го засякох в един ъндърграунд клуб в Харлем, където се отбивам понякога. Изглежда носът му беше счупен. Беше променил подхода си, но веднага усетих, че продължава да търси малката ви приятелка...

— Друго?

— Не, това е всичко — поклати глава Елана.

— Ще повторите ли пред полицията всичко това? — попитах аз. — Не казвам, че е задължително, но може би ще се наложи...

— Разбира се — кимна тя, запали пуретата и хвърли кос поглед към Бриджит. — Роуз знае къде да ме намери...

Сетих се за червеното цвете на лявото бедро на Бриджит, но не казах нищо, само я погледнах. Тя изведнъж придоби нещастен вид и очите ѝ престанаха да ни виждат, съсредоточени върху нещо в дъното на алеята. Измина доста време преди отново да се концентрира върху нас и да се втренчи в Елана:

— Благодаря.

— Няма защо. Надявам се, че ще я откриете. Вече ви казах, че е умно хлапе и ми харесва... — Елана погледна часовника си и отново ми подаде ръка: — За съжаление трябва да вървя... Радвам се, че се запознахме, Атикъс.

— Благодаря за помощта — леко се поклоних аз.

Тя се усмихна, обърна се към Бриджит и я целуна по бузата. Ръката ѝ с пуретата съобразително бе протегната встрани.

— Ще се видим, скъпа. Отбивай се...

— Да, разбира се.

Останахме да гледаме след Елана, която спокойно се отдалечаваше по посока на Десето авеню. Бриджит я изчака да завие зад ъгъла, въздъхна и сведе поглед към пуретата в ръката си. След миг колебание я захвърли в снега и я размаза с токчето на ботуша си. Миризмата на мокрия тютюн беше силна и доста неприятна.

— Едно време излизахме заедно — неохотно проговори тя.

— И аз така си помислих.

— Защото ме нарече „Роуз“, нали?

— Плюс факта, че те нарече и Бриди...

— Престанахме да се срещаме през май — поясни тя.

— Колко време „излизахте“?

— Осем месеца.

— Сериозно?

— Бях влюбена в нея — троснато отвърна Бриджит и дръпна ципа на якето си. — Искаш ли да пием по нещо?

— Мислех да се прибирам...

Тя моментално усети напрежението в гласа ми.

— Това притеснява ли те?

— Не ми пука, че си имала връзка с жена — ако това питаш... Но все пак бих предпочел по друг начин да науча, че си би...

— Тъй ли? Как? Като направим тройка? Може би ти, аз и Елана...

Изчаках облачето пара от устата ми да се разсее във въздуха и едва тогава отговорих:

— Би могла да го споделиш с мен...

— Никога не си ме питал, Атикъс.

— Тя ли е последната персона, с която... хм... си била близка?

— Да. От нея преминах на теб... В момента улучих десетката, нали?

— Какво?! — погледнах я с недоумение.

— Нищо. Няма значение... Значи мислиш, че е трябвало да ти разкажа за нея, така ли?

Кимнах с ясното съзнание, че дори този скромен жест е грешка.

— Добре, ясно. Съжалявам. Не разбрах, че трябва да правим аутопсия на предишните си връзки, за да можем да спим заедно. А и ти

беше дяволски открит по отношение на миналото си!

Продължавах да мълча.

— Прибирам се у дома — тръсна глава Бриджит. — Знаеш къде да ме намериш.

Очите ѝ се задържаха върху лицето ми една секунда повече от нормалното, но аз продължавах да мълча. Секундата изтече, тя се обърна и се отдалечи.

Улиците бяха пуси, доколкото това изобщо може да се каже за Манхатън. Редките минувачи бяха навън главно за да се наслаждават на снеговалежа. Нощта беше прекрасна. Островът грееше със светлините си, отразени от ниските облаци и танцуващите снежинки. В такива нощи човек иска да отвори уста и да погълне всичко, което може — разбира се, ако може. Една прекрасна нощ за децата и влюбените.

Аз обаче изобщо не вдигнах глава.

Когато Бриджит ми представи Елана, бях склонен да мисля, че ми връща за скандала преди две вечери, а също така и за начина, по който я посрещнах при появата ѝ пред „Презрамката“. Приех го като невинно отмъщение, като нещо, което и двамата щяхме да преодолеем без особени затруднения. Но стана точно обратното. В момента, в който ги зърнах да излизат прегърнати от клуба, дълбоко в гърдите ми се включи алармен сигнал. Все пак не можех да преценя дали наистина ревнувам от Елана. На въпроса на Бриджит отговорих напълно искрено. Елана ми беше напълно безразлична, все едно че е обикновена дървена фигурка за украса в жилището ѝ. За мен любовта винаги е била любов. Никакви полови, расови или религиозни убеждения не можеха да ѝ повлияят.

Въпреки това в душата ми цареше смут и някакво неясно напрежение. Разбрах причината едва когато поех надолу по Двадесет и осма улица. Нямаше нищо общо с премълчаването на връзката с Елана, а по-скоро с умишленото спестяване на тази информация.

И тогава ме връхлетя чувство за вина. Защото и аз правех абсолютно същото.

Когато най-сетне се добрах до блока и отключих входната врата, пръстите на краката ми бяха мокри, а ръцете — студени като гол

мрамор. Изкачих се нагоре по стълбите, заслушан в жвакането на мокрите си обувки. Гаден звук, рекох си.

Стигнах до последния четвърти етаж. Откъм вратата ми се разнесе някакъв шум, сякаш в тъмното дебнеше човек. Отскочих назад, убеден че ме чакат хората от САС. Какъв идиот си, Атикъс! — обвиних се аз. Мислиш за разни глупости и забравяш в каква ситуация се намираш! И сега ще си платиш, спипаха те по бели гащи!

Пистолетът ми беше почти изваден от кобура, когато осъзнах, че насреща ми стои жена. Замръзнах на място, сърцето ми биеше в гърлото.

— Атикъс?

Стълбищното осветление се включи. Жената срещу мен не беше Бриджит.

Не беше и Ерика.

Този път беше онази, истинската. Стомахът ми отново се превърна в болезнена топка, но този път болката беше друга, съвсем различна. Болка на нервите...

— Надявам се, че не е прекалено късно да ме поканиш на чаша кафе — рече Даяна Уат. — Цяла вечер чакам да се прибереш...

16.

Изглеждаше чудесно. Малко поостаряла може би, но това я правеше още по-привлекателна. Годиците ѝ бяха станали четиридесет и една и това си личеше от по-дълбоките бръчки около очите и устата. Но с това приключваха всички промени. Лицето, гласът и тялото ѝ си бяха останали същите. Достатъчно беше да я зърна, за да изгубя дар слово, при това за доста време.

Или се дължеше изцяло на изненадата.

Но каквато и да беше причината, аз стоях като истукан. Ръката ми лежеше върху разкопчания кобур, а ченето ми почти се откачи от зяпването.

Даяна ме погледа известно време, после се усмихна и уви ръце около врата ми. Косата ѝ миришеше както преди, а заедно с аромата се върнаха и спомените. Почти я чух как казва: „Хубаво е да те видя пак. Господи, колко много ми липсваше!“...

— Даяна — промълвих с усилие.

Тя вдигна глава и ме дари с прекрасната си усмивка. Ръцете ѝ останаха около врата ми.

— Атикъс...

Изрече името ми по същия начин, както изричаше когато бяхме сами, без полковника и Ерика. Когато се чувствахме изключително добре...

След това обикновено се целувахме. Още докато си го помислих, ръката ѝ увеличи натиска върху врата ми и бавно ме принуди да наведе глава. Докоснах бузата ѝ с устни, долових аромата на парфюма ѝ. Даяна прие промяната и извърна уста, позволявайки на целувката да попадне там, за където беше предназначена.

— Винаги ли се прибираш толкова късно? — попита тя, докато се отдръпваше. — Часът е почти два и половина!

— Отдавна ли чакаш тук?

— Два часа. Би трябвало първо да се обадя, но реших да те изненадам.

— И наистина успя.

Тя се засмя и ме последва през входната врата, която току-що бях отключил. Поведох я направо към кухнята, където лампичката на телефонния секретар напрегнато мигаше. Апартаментът беше тих и всичко изглеждаше наред. Навън снегът продължаваше да вали.

— Наистина ли искаш кафе? — попитах.

— Нека бъде питие — отвърна Даяна.

— Имам само бира и някакъв концентрат.

— Скоч?

— Имам и скоч.

— Тогава чисто, ако обичаш...

Сипах ѝ два пръста уиски, тя каза „мерси“ и тръгна да обикаля апартамента. Налях и на себе си, тръгнах след нея и се сепнах. Натиснах бутона на телефонния секретар, изпълнен с надежда за добри новини.

Беше Бриджит.

Здрасти. Предполагам, че още не си се прибрал. Исках да поговорим... Ще... Ще се опитам да те хвана по-късно. Може би утре.

Машината изпусна предупредителен сигнал и се изключи. Изчака няколко секунди и автоматично изтри записа.

Съблякох якето и свалих пистолета си, после взех чашата и тръгнах по стъпките на Даяна. Намерих я в хола, изправена пред картината на Рубин.

— Тъжна е — прошепна тя.

— Предполагам...

— Ще подържиш ли за малко? — попита тя и без да чака отговор, тикна чашата си в ръцете ми.

Съблече палтото си и внимателно го преметна върху облегалката на близкия стол. Беше тъмносиньо на цвят, изработено от фина агнешка вълна. Под него носеше раирано поло в убитозелен цвят и сиви вълнени панталони. Коланчето около кръста ѝ беше от фина черна кожа, идентична с тази, от която бяха направени елегантните ѝ черни ботушки до глезените.

Седна на дивана, пое чашата от ръцете ми и попита:

— Изненадан ли си?

— Смаян съм — признах си.

— Но приятно, нали?

Кимнах в съгласие.

— Пристигнах тази вечер — продължи Даяна. — Някой ми беше казал, че си в Ню Йорк. Отворих телефонния указател и те намерих. Колко време не сме се виждали — пет години?

— Четири.

— Пак е много — тръсна глава тя, отпи малка глътка и проследи погледа ми, насочен към лявата ѝ ръка. На устните ѝ се появи усмивка, пръстите ѝ се разпериха пред лицето ми: — Най-после съм свободна!

— Забелязах.

— Вече две години — въздъхна тя. — Старият козел направи всичко възможно да ми вгорчи всеки ден от тях! Намери си добър адвокат, лиши ме от всичко и ме остави без пукната пара. Добре че все пак успях да запазя правото да виждам детето си... — Докато говореше за полковника, очите ѝ видимо потъмняха. — Което не му пречи да я крие от мен!

Кимнах мълчаливо. Все още не можех да повярвам, че това наистина е тя. Стомахът ми започна да се успокоява, но тревогата и вълнението останаха. Беше ми много трудно да определя какво точно чувствам.

Седнах на дивана. В стаята се възцари тишина.

— Нямаш ли какво да ми кажеш? — попита най-сетне Даяна.

— Опитвам се — смотолевих. — Наистина се опитвам!

— Ако искаш, продължавай да ме зяпаш. Не ми пука...

Засмях се и отместих очи по посока на прозореца.

— Как е Рубин? — попита тя. — Вие двамата свързахте ли се изобщо след уволнението от армията?

— Да, свързахме се — отвърнах. — Той умря преди три месеца.

Тя се изненада от новината и мълча няколко секунди. Когато най-сетне отвори уста, от нея се отрони баналното „съжалявам“.

Кимнах и смених темата:

— Какво те води в Ню Йорк?

— Във всеки случай не времето...

— Това е ясно.

— Дъг има СПИН — рече тя.

— Знам.

— Виждал ли си го?

— Да, един-два пъти.

— Направих си пълни изследвания, чиста съм — побърза да каже тя.

— Радвам се да го чуя.

— Не че съм имала големи шансове да го пипна от него — рече.

— Когато се любихме за последен път, Рейгън тъкмо започваше първия си мандат... — Горчивината в гласа ѝ се долавяше съвсем ясно:

— Но мръсникът си го заслужава! Колко му остава според теб?

— Не знам. Но не е добре. Може би шест месеца...

— И тогава най-после ще си прибера момиченцето! — усмихна се Даяна.

— Затова ли си тук?

Тя погледна изненадано, после се овладя.

— Излъгах те — рече. — Преди два дни Ерика ми звънна и каза, че се е преместила при теб...

— Звънна ли ти? — учудих се аз. — А на мен каза, че не знае как да се свърже с теб. Не те била чувала от развода...

— Значи и тя е излъгала. Дъг ѝ беше забранил да говори с мен, а ти знаеш какъв е, като побеснее... Веднъж Ерика ми се обади от дома му — използвала, че го няма или че спи, — вече не си спомням добре. Но той разбрал по сметката и скочил да я бие. Оттогава насам ми звъни само от улични телефони. Всъщност тя тук ли е?

— Не — поклатих глава.

— В Гарисън ли се върна?

— Какво ти каза, когато ти се обади? — контрирах аз.

Даяна изчакваше моя отговор, но аз запазих мълчание. В крайна сметка реши тя да отговори, вероятно защото мълчанието ставаше твърде неудобно.

— Каза, че ще се премести при теб, защото Дъг трябвало да пътува, и че всичко било наред. Още като затворих телефона реших, че трябва да взема самолета и да изненадам и двама ви... От известно време живея в Чикаго. Най-накрая се разкри шанс да прекарам известно време в компанията на дъщеря си, а може би и да изясня отношенията си с теб. Лоша ли се оказа тази идея?

— Изпусна я — отвърнах аз с твърдото убеждение, че някой пак лъже.

През последните три дни Ерика едва ли беше разполагала с достатъчно време, за да провежда каквито и да било телефонни разговори — независимо дали са междуградски или не. Би могла да използва мобилния, който държах в стаята ѝ, но се съмнявах, че го е направила. Все някой от нас щеше да я чуе. Разбира се, имаше известен шанс да е потърсила майка си веднага след бягството от апартамента на Натали. Всъщност доста голям шанс, особено след като е осъзнала, че няма къде да отиде. Даяна по всяка вероятност е скочила в първия самолет, за да помогне на дъщеря си, но защо в такъв случай беше тук?

Изглеждаше ми прекалено нагласено тя да пристигне тук точно когато Ерика е избягала, без да знае за това...

— Дъг ли я прибра?

— Кога точно ти се обади?

Даяна само ме погледна, очевидно настоявайки да чуе първо моя отговор. Но аз отново проявих повече търпение.

— Снощи — отвърна в крайна сметка тя. — А аз взех самолета днес, веднага след работа. Кажи ми, Атикъс, пак ли се е върнала при баща си?

— Тя е при една приятелка.

— Телефон не ти ли остави? Бих искала да я видя преди Дъг да направи всичко възможно да ми попречи!

— Сега ще ти го донеса — отвърнах аз, отидох в кухнята и надрасках някакъв случаен номер върху лист хартия. Не беше кой знае колко оригинално, но щеше да ми спечели малко време за размисъл. Часовникът на кафеварката показваше три и дванадесет минути. Съмнявах се, че Даяна ще вземе да звъни посред нощ.

Тя ме последва, носеше палтото си. Остави празната чаша в умивалника, пое листчето от ръката ми и старателно го прибра в джоба си.

— Утре ще ѝ се обадя. Можем да измислим нещо, в което да участваме и тримата...

— Би било чудесно.

— Несъмнено — кимна Даяна. — Време за лягане, нали?

— Имам нужда от малко сън.

— Изглеждаш уморен — съчувствено ме изгледа тя. — Какво е станало с ръката ти?

— Малка катастрофа.

Даяна докосна бузата ми, после бавно плъзна ръка надолу, към шията. Дланта ѝ беше топла.

— Мога да остана — рече простичко.

— Мисля, че не бива.

— Сексът с теб ми липсва...

Поклатих глава и замълчах. Секунда по-късно тя отдръпна ръката си и облече палтото.

— Ще ти се обадя утре...

— Добре — рекох. — Обади се.

17.

Заспах около четири сутринта, а станах в седем.

Навън продължаваше да вали сняг.

Приключих с обиколката и позвъних последователно на Натали, Йоси и Дейл. Съдържанието на разговорите беше почти еднакво: „не, не съм я намерил“, „да, продължаваме издирването“... Натали и Йоси отиваха в района на Таймс Скуеър, а Дейл и Кори мислеха да си опитат късмета с пристанищните власти. Обещаха да се обадят следобед, когато се надяваха да приключат задачите си.

На добър час, рекох си аз, като прекрасно знаех, че няма да открием Ерика на никое от тези места.

Излязох и тръгнах към кръчмата на ъгъла с намерението да закуся. Бях убеден, че Даяна ще се обади доста преди десет, за да ме попита какви номера ѝ въртя и къде, по дяволите, е дъщеря ѝ. Но все още не знаех какво ще ѝ отговоря. „Божичко, Ди, адски се радвам да те чуя! Между другото, до вчера следобед охранявах дъщеря ти от един див взвод на САС, който иска да я отвлече. Но после тя избяга и нямам никаква представа къде е. Да, много ще се радвам да те видя!“...

Взех един брой на Таймс, поръчах си купичка овесена каша и се заех със закуската. Не знам кога и как се привързах към този вид храна — като дете адски я мразех. Вероятно има нещо общо с промяната във времето, но през последните няколко дни буквално си мечтаех за нея.

Звънецът над входната врата издрънча и ме накара да се обърна. В заведението се появиха Мур, Дени и Ноулс и започнаха да смъкват ръкавиците и скиорските си шапки. Ако не се брои черният цвят на споменатите атрибути, бяха облечени със същите дрехи, с които ме изпратиха до влака преди шест дни. Хвърлиха ми по един поглед, после Мур каза нещо и другите двама заеха ъгловото сепаре, откъдето можеха да наблюдават и мен, и вратата. Самият Мур се запъти към масата ми с широка усмивка на уста. Насилих се да му отговоря със същото, но не пропуснах да хвърля едно око през стъклото навън.

Трафикът си беше съвсем нормален, останалата част от взвода не се виждаше никъде. Което, естествено, не означаваше абсолютно нищо...

— Винаги с гръб към стената, а? — подхвърли Мур, плъзгайки се на виниловата седалка срещу мен. Махна с ръка да привлече вниманието на келнера и заповяда: — Кафе!

— Какво искате? — попитах го аз.

— Мислех си за една хубава закуска. Кое е най-доброто тук?

— Аз си падам по овесената каша.

— Давай една овесена каша! — добави към келнера той. Момчето изпъшка и се отдалечи.

Мур натика шапката и ръкавиците в джоба на анорака си и дръпна ципа. Успях да зърна ръкохватката на пистолета, щръкнала от кобура. И едновременно с това си дадох сметка, че отдавна щях да съм труп, ако бяха дошли тук, за да ме застрелят. Разположили се удобно в сепарето, Дени и Ноулс се бяха задълбочили в менюто.

— Какво искате, сержант? — повторих аз.

— Снощи да си имал посещение от страна на госпожа Уат?

— А ти още ли държиш апартамента ми под наблюдение?

— Беше ли у вас?

— Къде е Ерика?

— Не е ли при теб? — усмихна се жизнерадостно и същевременно снизходително Мур.

— При теб ли е или не?

— Не е при мен.

— Май не ти вярвам, сержант.

— Робърт — поправи ме той. — Трябва да ми вярваш. Какво ти каза Даяна, приятел?

Пренебрегнах въпроса му и разгърнах вестника на спортната страница.

— Каквото и да ти е казала, Атикъс, било е лъжа! — отсече Мур.

— Знам, че между вас имаше нещо, но много ще сбъркаш, ако се довериш на тази жена. Тя избяга от съпруга и детето си.

— Тя избяга от един нещастен брак — поправих го аз. — Полковник Уат беше отвратителен съпруг и аз бях първият, който се увери в това!

— Но всяко дете има нужда от майка.

— Защо не се кандидатираш на следващите избори? — погледнах го аз. — Заради милениума и други шумотевици хората позабравиха за семейните ценности.

— Не споделям мнението за упадъка на западния морал — поклати глава Мур. — Искam само да зная какво ти каза тя и къде се намира...

— Защо не я проследихте, като си тръгна?

— Да речем, че имахме лош късмет и я изпуснахме...

— Това ми звучи смешно, Робърт. Съжалявам да го чуя.

— Трафикът в този град е истински ужас.

Отместих вестника и се втренчих в него:

— Вие ли отвлякохте Ерика?

— Не.

Келнерът донесе купа с овесена каша и чаша с кафе.

— На същата сметка ли да ги пиша?

— Разбира се — кимнах аз.

— Харесваш ми, Атикъс — ухили се Мур, след като момчето се отдалечи. — Не ми вярваш, не ме харесваш дори, но въпреки това си готов да ме черпиш една закуска.

— Ти плащаш — хладно уточних аз и отново вдигнах вестника.

Той се засмя и разбърка захарта в кафето си. Лъжичката му изтрака.

— Знаеш ли какво най-много харесвам у теб?

— Способността ми да стрелям три пъти в минута независимо от атмосферните условия?

Това предизвика откровения му смях, който разтнесе цялото заведение. Дени и Ноулс извърнаха глави към нас, срещнаха погледа ми и вдигнаха ръце за поздрав. Махнах им в отговор. Бяхме си една много любезна компания от убийци, а Мур очевидно не се тревожеше, че могат да го видят с мен.

— Не — поклати глава той и подхвърли с лекотата, с която човек обикновено отговаря на собствените си въпроси: — По-скоро фактът, че си професионалист като мен. Все още носиш бремето на чин и пагон, на честта и чувството за лоялност...

Очите му бяха заковани в моите, а когато се усмихнеше, бръчиците около тях се разгъваха като тънка паяжина. За да ме приема

за толкова честен и лоялен, значи не знае подробности от историята ми с Даяна, рекох си аз. Да не говорим за Бриджит...

— Но твоята лоялност не е насочена към когото трябва — продължи той. — Госпожа Даяна изобщо не я заслужава. Хайде, сподели с мен какво ти каза снощи!

— Защо по петите на Ерика Уат върви цял взвод от САС?

— Това не е вярно, Атикъс — отвърна с въздишка Мур. — Никакъв взвод от САС не преследва Ерика и ти наистина трябва да ми повярваш. Лично аз не искам да причиня зло на малката. При мен тя е в безопасност, каквото и да означава това. Нямам никакъв интерес към нея, всъщност съм загрижен за майка й...

— Щом нямаш никакъв интерес към Ерика, защо само преди два дни изпрати хората си да я отмъкнат от мен?

— Не съм пращал никого.

— Изпрати, Робърт. Знам го със сигурност, защото бях там. Мога да го докажа с два счупени пръста и шина на коляното...

Гледахме се втренчено петнадесет секунди, после той извърна глава към прозореца и се загледа в падащия сняг. Дени и Ноулс закусваха яко, мятайки храната в устата си с гладна съсредоточеност.

— Нямам желание да се конфронтирам с теб — промълви Робърт Мур. — Мога да те разбия и това е толкова сигурно, колкото изгрева на слънцето. Но няма да стане лесно, вероятно и двамата ще понесем доста загуби. Мисля, че ние с теб не трябва да враждуваме, а да разрешим различията си по приятелски начин.

— Доскоро и аз мислех същото — въздъхнах аз. — Но желанието ми се изпари в момента, в който петима от твоите хора започнаха да стрелят срещу мен и колегите ми...

— А ако тези стрелци изобщо не са мои хора? — присви очи той. — Ако Ерика изобщо не е заплашена от мен и се намира на сигурно място?

— В такъв случай искам да знам кои са те и къде е тя!

— Какво ти каза лейди Ди?

— Държиш ли Ерика?

— Ще ти отговоря само след като ми кажеш къде е Даяна Уат и какви обяснения ти е предложила — отсече Мур.

— Не — поклатих глава аз. — Аз искам Ерика. Това е всичко, което искам. Да зная къде е, добре ли е, в безопасност ли е... Ако си я

отвлякъл, трябва да ми я върнеш. Ако не ми я върнеш, аз ще намеря начин да си я прибера и сам. Няма да ти кажа нито дума повече, докато момичето не се върне при мен!

— Атикъс...

— Не съм свършил — вдигнах ръка. — В случай че ти или твоите хора я нараните по някакъв начин, ще те убия!

— Чуваш ли се какво говориш?

— Чувам се, при това прекрасно. И си давам сметка на кого го говоря.

— Не трябваше да става така — поклати глава Мур.

Сгънах вестника и му го подадох.

— Благодаря за закуската — рекох. — Ако имаш време, хвърли едно око на страница 12-А. Там има статия за участието на специалните части във войната в Корея.

— Не прави това, Атикъс.

— Желая ти приятен ден, Робърт.

Чух телефона в кухнята още преди да отключа входната врата. Затворих след себе си и се втурнах натам, но включването на телефонния секретар ме изпревари. В същия миг линията прекъсна. Сигналната лампичка продължаваше да мига и аз натиснах бутона за възпроизвеждане. Посланията бяха четири, всичките от Даяна. Телефонът иззвъня пак в мига, в който записът свърши.

— Дал си ми грешен номер — гневно рече Даяна, без да си прави труда да поздрави.

— Добро утро, Даяна — отвърнах аз. — Знам това.

— Къде е Ерика? Искам да говоря с дъщеря си!

— Трябва да се видим.

— Снощи ме излъга, нали? — все така гневно извика тя. — Защо го направи?

— Дълга история. Ще ти я разкажа, като се видим.

— Отседнала съм в „Бонавентур“. Записана съм под името Даяна Борн. Ела!

— Фалшиво име? — вдигнах вежди аз.

— Моминско.

— Ще ми отнеме поне час, може би и повече — предупредих я аз.

— Не ме интересува! Искам да дойдеш тук и да кажеш къде е дъщеря ми!

Хотел „Бонавентур“ се намира на една пряка от Авеню Двете Америки, съвсем близо до площад Рокфелер. От апартамента ми дотам пътят е максимум тридесет минути пеша. Но в случая успях да се добера дотам чак след два часа, тъй като използвах обиколен маршрут. Вървях пеш, возих се на такси, метро и автобус. Насочих се към хотела едва когато бях стопроцентово убеден, че никой от екипа на Мур не върви подире ми. Нямах представа защо Мур иска Даяна толкова много, но за пръв път от началото на тая история имах предимство — в смисъл че знаех нещо, което той не знаеше — и нямах никакво намерение да го изпускам.

Оказа се, че това е голяма грешка.

Беше пладне, когато най-сетне влязох във фоайето на хотела, вдигнах вътрешния телефон и поисках да ме свържат с Даяна Борн.

— Какво те забави толкова дълго, по дяволите? — изръмжа тя.

— Искях да се уверя, че не ме следят. Да се кача ли?

— Стая единадесет трийсет и три.

— Идвам.

Докато се добера до асансьорите, станах вир-вода, тъй като снегът по дрехите и косата ми започна да се топи. Бинтът около шината ми беше мокър, а счупените пръсти адски ме боляха от студа. Коляното ми също се обади, раздразнено от натоварването, на което го бях подложил. Вътре разкопчах якето си и свалих шала. Излязох на единадесетия етаж и се насочих към стая 1133. Краката ми потъваха в дебелината тъмнозелена пътека, с която беше покрит коридорът.

Почуках.

— Атикъс? — обади се отвътре гласът на Даяна.

— Аз съм.

— Влизай.

Стаята беше добра, особено по хотелските стандарти. Доста широка, с хубава гледка към небостъргачите на запад, между които проблясваше тънката сребърна лента на река Хъдзън. Банята беше вляво от входа, гардеробът — вдясно. Вратите им бяха затворени. Даяна стоеше до леглото, облечена в черен пуловер и морскосини вълнени панталони. По лицето ѝ нямаше грим.

Затворих след себе си и тръгнах към нея. Щом подминах банята, оттам изскочи Белята и ми нанесе силен удар в корема. Не успях да реагирам, тъй като въздухът напусна гърдите ми със силно свистене. В следващия миг нов силен удар дойде отстрани. Получих го от онзи с къдравата черна коса, който беше шофирал сивата кола. Кожата от едната страна на врата му беше протрита и безцветна, сякаш му бяха махнали някакъв тумор. Той изчака Белята да ме изправи и ме тресна още веднъж, този път в ченето.

Изгубих ориентация, болката беше парализираща. Усетих ръце по тялото си и чух Даяна да казва, че било достатъчно и да ме оставят на мира. После някой ме хвана за яката и ми помогна да се изправя на крака.

Белята беше взел пистолета ми и изхвърляше патроните от пълнителя върху килима. Свърши бързо и подхвърли празното оръжие на Даяна.

— Дръж го у теб.

Тя го улови във въздуха и го затъкна в колана на панталона си, после дръпна красивия си пуловер отгоре.

— Дръж го внимателно, Глен — добави Белята. — Способен е да ти забие някой лакът и да те извади от строя!

Глен ме придърпа още малко нагоре, а пръстите му се стегнаха около гърлото ми. Закуската ми се сгърчи и направи опит да излезе навън, но някак си успях да я задържа. По някакво чудо очилата ми си бяха на мястото.

Даяна ни наблюдаваше с мрачно лице и скръстени пред гърдите ръце.

— Казвай къде е момичето! — просъска Белята.

Не отговорих, главно защото няхах достатъчно въздух за тази цел.

— Длъжник съм ти за това тук — добави онзи и докосна носа си. — И за ножа, който загубих благодарение на теб. Всичко това никак не ми харесва, да не говорим за едно от момчетата, което също пострада заради теб... Затова казвай къде е момичето!

Надявах се, че ще изрека „върви на майната си“ смело и мъжествено, но не стана така. Прозвуча по-скоро като уморено скимтене.

Белята погледна Глен и той блъсна главата ми в стената. Адски ме заболя.

— Особено приятно ще ми бъде да те пребия — изръмжа Белята. Умно момче, рекох си.

— Достатъчно, Марк! — обади се Даяна.

Белята се обърна да я погледне.

— Той знае къде е детето ти!

— Нека аз да поговоря с него.

— Веднъж вече те излъга! — възрази онзи.

— Тогава не знаеше какво го чака — отвърна Даяна. — Пусни го, Глен, искам да поговоря с него.

Нямаше как да видя реакцията на Глен, но Марк — тоест Белята — кимна с глава и прекрати натиска върху сънната ми артерия. Направих безуспешен опит да се задържа на крака, рухнах на пода, закашлях се и овесената каша плисна на килима в краката на мъчителя ми.

— Хич те няма — заяви Марк. — И късмет нямаш...

Много умно, рекох си.

— Хайде, излезте — настоя Даяна. — Оставете ме да си поговоря с него.

Марк се прокашля, изплю се върху темето ми и тръгна към вратата.

— Хайде!

Глен мълчаливо го последва.

Дишането ми бавно се възстановяваше, а заедно с него и ориентацията. Даяна ми подаде ръка и ми помогна да седна на ръба на широкото легло. Градът отвъд прозореца имаше цвят на олово, а снегът се сипеше като захар от развален шейкър. Продължавах да изпитвам чувството, че пръстите на Глен стягат гърлото ми. Даяна отиде в банята, до ушите ми достигна шуртене на вода. Наместих очилата си, изправих гръб и поех чашата, която ми донесе.

— Съжалявам — промърмори тя, върна се при масичката с телевизора и извади пистолета ми от колана си. Поколеба се известно време, после го остави на масата до кофичката с лед.

Изпих водата и я погледнах. Горчивият вкус в устата ми намаля, но гърлото продължаваше да ме боли. Оставих чашата на нощното

шкафче, върху което имаше и дигитален будилник. На шкафчето от другата страна на леглото имаше телефон.

— Те работят за мен — поясни Даяна. — Наех ги да отвлекат Ерика от баща ѝ. Предполагам, че той пък те е наел, за да ми попречиш.

— Сигурно — свих рамене аз.

— Той ѝ проми мозъка, Атикъс. Накара собствената ми дъщеря да ме намрази. Нямах друг избор.

— Глупости!

— Те са доста грубички...

— Така ли? — изиграх изненада аз. — Не забелязах...

Стомахът ми се раздвижи от водата, но не направи опит да се освободи от нея.

— Адски са ти ядосани. Стерит твърди, че си убил един от партньорите му. Марк е най-грубият от всички — добави тя, сякаш това обясняваше побоя и болката, на които бях подложен.

— Знаеш ли кои са? — попитах.

Даяна кимна.

— Знаеш ли, че са САС?

— Бивши — спокойно отвърна тя, сякаш не правеше разлика между специалните части и пощенските раздавачи.

— Това са лоши хора, Ди. Много лоши. Такива хора не бива да се доближават до дъщеря ти.

— Нямах друг избор.

На това изявление отвърнах с въздишка и поклащане на глава.

— Не ми харесва да ползвам услугите им — намръщи се Даяна. — И ако имах избор, изобщо нямаше да прибегвам до тях. Но Дъг ме лиши от избор. Настрои дъщеря ми срещу мен, накара я да ме мрази. Не мога да се доближа до нея, а той очевидно възнамерява да я държи при себе си, докато пукне. Това е изтезание, Атикъс! Мрази ме толкова дълбоко, че е готов да изтезава Ерика! И това беше единственият начин да си я върна...

Ако имах малко повече доверие на стомаха си, със сигурност щях да избухна в смях.

— И как върви?

— Ами зле. Дъг те е наел да пазиш Ерика, нали?

Кимнах утвърдително.

— Разбрал е — въздъхна тя. — Не знам как, но е разбрал, че съм наела Стерит и екипа му... И в отговор е наел теб, за да пазиш Ерика... Нали виждаш какво става? Успял е да ни настрои един срещу друг — теб и мен... И ние се сражаваме.

— Може би е така — отвърнах. — С колко души разполага Стерит?

— С трима. Бяха четирима, но ти уби единия... — Даяна вдигна куфарчето си от пода и го отвори върху бюрото. Беше черно и елегантно куфарче, пълно с пари. Тя извади една пачка и ми я показа.

— Десет хиляди долара. В употребявани банкноти, освободени от данъци, суха пара... — Пачката падна обратно, но куфарчето остана отворено — явно за да виждам парите.

— Много мангизи — поклатих глава аз.

— Вътре има двеста хиляди долара — поясни тя. — Към тях мога да прибавя още триста хиляди в скъпоценни камъни — главно диаманти и изумруди. Можеш да ги имаш, ако ме заведеш при дъщеря ми.

— Откъде взе толкова пари?

— Няма значение.

Погледнах към вратата. Стерит и Глен положително слухтяха от другата страна, а в хотела сто на сто действаха още двама души. Това бяха специално обучени наемници. И положително струваха скъпо. Много скъпо...

— Предлагам ти петстотин хиляди долара, Атикъс — продължи Даяна. — Срещу нищо. Не си длъжен с нищо на Дъг, защото именно той ни раздели. Не можеше да понесе факта, че Ерика, ти и аз си живеем добре, и ни раздели. По същия начин разби и брака ни...

— А какво ще стане, ако откажа? — попитах. — Ще ме предадеш в ръцете на Стерит и ще му заповядаш да ме довърши?

— Ще те изтезават...

— А ти ще им позволиш.

— Искam си дъщерята!

Разтърках врата си и докоснах с пръсти болезнено подутата си адамова ябълка.

И тогава си признах:

— Не знам къде е...

Даяна рязко изпусна въздух през носа си.

— Не започвай пак с лъжите! Снощи вече го направи. Нямам време за губене.

— Не знам къде е, Ди — повторих аз и я погледнах в очите. — Мога да се закълна пред Бога. Вчера следобед избяга от моите хора...

— Не ти вярвам!

— В такъв случай имам проблем, защото и те няма да ми повярват — махнах с ръка към вратата аз. — А никак не съм очарован от перспективата да ме изтезават...

Даяна бръкна в куфарчето, но този път вместо пари в ръката ѝ се оказа пистолет. Малък — от тези, които наричаме дамски, особено подходящ да лежи в компанията на пачки.

Дулото бавно се насочи в главата ми.

— Не го прави — рекох. Приличаше на берета, модел „Джетфайър“.

Тя издърпа ударника.

Усетих как счупените ми пръсти започват да пулсират.

— Ще ме застреляш ли?

— Кажи къде криеш дъщеря ми, Атикъс!

Хвана оръжието с две ръце и го стисна здраво. Обхванато от пръстите ѝ, то изглеждаше смешно малко.

— Наистина ли ще ме застреляш, Ди?

— Майната ти, Атикъс! Веднага ми кажи къде е!

— Не знам.

— Престани с шибаните си лъжи! — изкрещя тя. — Ще те гръмна, разбираш ли?! Ей сега ще те светна, копеле мръсно! Не ми ли кажеш къде е, ще натисна шибания спусък!

— Не знам! — изкрещях в отговор аз. — Питай Мур! Може би той я държи някъде...

Това я накара да се осъзнае.

— Тя избяга от нас, Ди — бавно и отчетливо изрекох аз. — Може да е навсякъде.

— Мур ли?

Дулото се наведе надолу, но все още сочеше в мен и при евентуален изстрел със сигурност щях да бъда улучен.

— Сержант Робърт Мур, двадесет и втори полк САС. Приятелчето Марк не ти ли е споменавало за него? Доколкото съм осведомен, те всички са колеги...

— Проследиха ли те дотук? — рязко попита тя, а кръвта се оттече от лицето ѝ.

— Откъде да знам — свих рамене аз. — Но мисля, че не са...

— Не знаеш?

— На закуска бях притиснат от Мур и двама негови хора. Питаха къде си...

— Марк! — извика Даяна.

Вратата отлетя на пантите си. Стерит нахлу в стаята, следван по петите от Глен. В ръцете им имаше тежки браунинги.

— Мур е тук! — съобщи им Даяна. — С екип...

— Знам — промърмори Стерит и ми хвърли един кръвнишки поглед. — Ноулс и някакво ново копеле... Търсят ни.

— Знаеш?! — стреснато го изглежда тя.

— Тръгнали са след като са получили нужната информация — кимна Стерит. — Но не се безпокой, още са далеч оттук...

— Идиот! — извика Даяна. — Днес сутринта Мур е закусвал с него! — Дулото на пистолета ме посочи. — И може би го е проследил...

Това очевидно не им хареса.

— Трябва веднага да се махаме! — просъска Стерит. — Извикай момчетата!

Глен излезе да вика момчетата.

— Готов ли е багажът ти? — обърна се към Даяна къдравият.

— Да.

— Убий го.

— Какво?

— Трябва да го убиеш. Направил е връзката. Кажете ли на Мур или федералните, всичко свършва.

— Можем да го вземем със себе си.

— Не можем — ухили се Стерит. — Прекалено опасно е. Ще го оставим тук.

Даяна започна да клати глава.

— Ако не искаш, ще се наложи аз да му видя сметката! — изръмжа Стерит и започна да вдига браунинга.

Аз пък прецених, че ако ще мра, по-добре да го направя със забити в черепа му нокти. Но едва бях помръднал, когато тресна изстрел и краката ми изведнъж изчезнаха — сякаш някой ги беше

отрязал. Горната част на тялото ми падна на леглото и остави върху покривката бързо разширяващо се алено петно, а миг по-късно коленете ми удариха в пода. Бях глътнал огън, който оживя във вътрешностите на тялото ми и заплаши да ме погълне. Люшнах се назад и паднах по гръб, по главата ми се поръсиха леденостудени парчета стъкло от прозореца.

И двамата ме гледаха. Марк Стерит бе отпуснал пистолета до тялото си, на устата му грееше широка усмивка.

Даяна продължаваше да ме държи на мушка.

Понечих да кажа нещо, но не успях. Сякаш Глен отново ме беше стиснал за гърлото. Направих опит да се раздвижа, но краката не ме слушаха. Даяна направи три крачки и се изправи над мен. Кракът ѝ се повдигна и ме бутна с изненадваща сила. Тялото ми се преобърна и падна на пода между леглото и прозореца. Доста странен гроб, рекох си.

— Много добре — разнесе се гласът на Стерит. — А сега му вкарай и един в главата, за да сме сигурни...

Тя се надвеси над мен, празните ѝ очи сякаш гледаха някъде много надалеч. Над челото ѝ беше паднал кичур коса — светлокестеняв с жълтеникави ивици. Той също ѝ придаваше отнесен вид. Вдигна пистолета с две ръце и го насочи в главата ми.

— Недей — рекох.

Пръстът ѝ натисна спусъка.

18.

Чаках и това беше най-трудното нещо, което бях правил през живота си. Не зная колко време изгубих, не зная дали болката ме караше да губя съзнание или обратно — изостряше сетивата ми и ме караше да се събудя.

Вече са си отишли, значи е време да ставам, рекох си аз. Да се надигна и да изгрея като утринно слънце.

Напълних дробовете си с въздух и опитах да седна, но светът се завъртя пред очите ми и гравитацията надделя. От огъня в корема ми изригна буен пламък, тялото ми се люшна и падна по гръб. Съумях да се извъртя на една страна преди да започна да повръщам. Напъните бяха сухи и болезнени, след всеки от тях болката във вътрешностите ми ставаше все по-силна. Когато пристъпът най-сетне отмина, се озовах в нещо като странична зародишна поза, притиснал корема си с две ръце. Потърсих пораженията на последния изстрел.

Дупката в килима беше малка, с идеално кръгла форма. Пораженията от подобна дупчица не би трябвало да са сериозни. Никак дори...

Разбира се, ако Даяна беше направила тази дупчица в главата ми, изобщо нямаше да мога да ѝ се чудя...

Очите ми се напълниха със сълзи. Направих опит да ги избърша и видях, че целите ми ръце са в кръв. Ризата и джинсите ми също бяха подгизнали, а след още малко време осъзнах, че всъщност лежа в локва кръв и това е моята кръв...

Все пак беше ме улучила веднъж — в корема.

Краката ме боляха толкова силно, сякаш мускулите ми бяха възпалени. В корема ми зееше огромна рана и аз останах извърнат на една страна, опитвайки се да запазя самообладание. Треперех яко, до слуха ми достигаше тих, но пронизителен вой. Надявах се, че не излиза от мен, а го причинява зимният вятър.

Молах се на Бога да е вятърът.

Бях сигурен, че чувам как ми изтича кръвта.

Все пак изстрелите не бяха малко, все някой ги е чул. Хотелите никога не предлагат онази изолация, на която човек се надява.

Кръвта ми изтичаше. Умирах.

Мур сигурно вече пътува насам. Той ще ме открие. Той и усмихнатият млад рейнджър Дени, и ветеранът Ноулс... Те ще ме открият...

Мъртъв.

Много професионално от моя страна. Много храбро, безкрайно лоялно. Да, аз съм един шибан доблестен боец и нищо повече. Върша това, за което цял живот са ме подготвяли: умирам...

Нощното шкафче беше точно над главата ми. Тъмно дърво с лъскава ръкохватка, върху което свети прекалено ярка лампа. Протегнах ръка, коремните ми мускули сякаш се разкъсаха, ръката ми падна...

Къде е телефонът? На кое нощно шкафче? На това или на другото?

На другото. От другата страна на леглото. Или в Таити, все едно...

Кръвта ми изтича, рекох си.

Коремните рани са най-опасни. Умираш бавно и мъчително, умираш с перфорирани черва, нечистотиите попадат в кръвта ти и я заразяват. Защо не ме застреля като хората, за Бога?! След като е решила да ме гръмне, проклетата кучка можеше да се прицели по-добре! В окото например...

Точно така.

Мамка му! Исусе, говоря съвсем като Бриди!

Осъзнах, че говоря прекалено високо, почти викам. Това е добре. Това означава, че все още съм в съзнание.

Някакъв мускул в корема ми се сгърчи в болезнен спазъм. Прибрах коленете си максимално нагоре, обгърнах ги с ръце и стиснах зъби, за да не тракат. Спазмите отминаха, мускулите се успокоиха, дробовете отново потърсиха кислорода във въздуха.

Мъжкар.

Тъп и лайнян мъжкар.

Започвай да крещиш, глупако! Все някой ще те чуе.

Някой ще те чуе и ще дойде.

Мисля, че започнах да викам за помощ.

Мисля, че времето си течеше, а никой не идваше.

Стори ми се, че до горната част на леглото има сто, сто и петдесет метра. Кувертюрата беше светлосиня, на зелени квадратчета. Шарките дразнеха очите ми. Хванах я с лявата ръка, за да се изтегля до седнало положение.

Не се получи.

Опитах отново.

Този път с две ръце и с краката — доколкото можех да разчитам на тях. В крайна сметка успях да се изтегля върху матрака въпреки ужасната болка в счупените пръсти, която обаче изобщо не можеше да се сравнява с болката, която пронизваше корема ми. Наместих се така, че максимално да предпазя раната. От очите ми бликнаха сълзи, които зацапаха очилата и силно влошиха видимостта ми.

Давай!

Давай, мамка ти! Поне не умирай на шибаното легло! Представяш ли си как ще изглеждаш върху него?!

После Дейл ще каже на Бриди за Даяна, а тя ще си помисли, че съм я пренебрегнал, за да изчукам Даяна. Ще си рече, че не съм изпитвал нищо към нея, че не съм ѝ се доверявал и затова съм умрял...

Опитай да стигнеш телефона, нещастнико! Не е чак толкова далеч!

Хубав матрак. Твърд. Удобен.

Кръвта ми цапа кувертюрата.

Това няма да се разчуе. Те ще изпратят сметката на Ди, Марк и Глен. Ще се наложи да им я изпратят, а те ще им платят с диаманти и изумруди.

Давай, не спирай! Не почивай, давай напред!

Всъщност това легло е доста хубаво.

Не, не е...

Престани да се отпускат, тъпако! Примъкни се до нощното шкафче и вдигни шибаната слушалка. Хайде, пълзи към нея!

Пълзях.

Слушалката се изплъзна от пръстите ми. Би трябвало да се чуе някакъв звук, тъй като тя се удари в рамката на леглото и падна на пода. Но аз не чух нищо.

Хоп!

Пак я изпуснах.

За момента забрави за слушалката, заповядах си аз. Не посягай към нея, не разтягай мускулите си. Защото ти предстои да набереш цифрите. Първо ги набери, а след това ще вземеш слушалката. Първо набиране, после слушане...

Давай, глупако!

Натисни нулата. Последният ред, в средата. Нулата...

Добре.

А сега се смъкни от леглото. Просто се търкулни на една страна, докато паднеш на пода.

Точно така.

Атикъс, запознай се с гравитацията. Гравитация, това е Атикъс...

Атикъс, запознай се с пода.

Давай!

Хвани слушалката!

Давай!

Кажи: „Стреляха по мен, но не искам да умирам. Моля ви, не искам да умирам!“

Стоп.

19.

Отворих очи и първите хора, които видях, бяха детективите Морган и Хауър. Тя направи една крачка и се наведе над мен. Чертите ѝ бяха приятно омекотени. Миг по-късно протегна ръка и ми постави очилата. Така получих възможност да се уверя, че нито са омекотени, нито са приятни.

— Ах ти, малко гадно лайно! — просъска вместо поздрав детектив Морган и се извърна към партньора си: — Бен, той дойде в съзнание.

Хауър се наведе над мен и размаха ръка:

— Здравсти, каубой! Как се чувстваш?

Изграчих нещо неразбрано и поклатих глава. Гърлото ми гореше, стомахът ми сякаш беше пълен с натрошени стъкла. Иначе всичките ми пръсти си бяха на мястото — дори и счупените.

Май още съм жив, мамка му!

— Сигурно иска вода — рече Хауър. — Всички, които излизат от упойка, са жадни.

— Така ли? — любопитно го погледна Морган.

— Абсолютно. Освен загубата на кръв, този човек очевидно се е разсъхнал. По тази причина са му сложени две системи...

— Разсъхнал... Тази дума ми харесва.

— Не е лоша. Сутринта я видях в календара си...

Двамата ме гледаха още известно време, после Хауър се обади:

— Може би трябва да му предложиш чаша вода или нещо такова...

— Това не е моя работа — отсече жената. — Освен това пет пари не давам дали ще се разсъхне или не.

— Да, ама ако искаш да говори, ще трябва да му дадеш нещо за смазване на гласните струни...

— Съмнявам се, че има какво да ни каже.

— Но трябва да го попиташ, нали?

Морган замислено навлажни устните си, после се наведе директно над лицето ми.

— Имаш ли какво да ни кажеш?

Гласът ѝ ми се стори прекалено пронизителен и аз неволно се намръщих.

— Ето, виждаш ли? — подхвърли Хауър. — Дай малко вода на бедното каубойче...

— Ти му дай. Не искам дори да го докосвам.

Хауър поглади полуголото си теме, после пристъпи към подвижната масичка до леглото и напълни една пластмасова чаша от каната, поставена върху нея. И чашата, и каната бяха грозно кафяви, но това изобщо не смути детектива. Той пхна ръка зад гърба ми, помогна ми да се надигна до седнало положение и тикна чашата в ръцете ми. Маркучите на системите бяха прикрепени с лепенки към ръцете ми, старата шина на пръстите ми беше подменена с новичко и лъскаво парче желязо, което превръщаше лявата ми ръка в нещо почти безполезно. Наложих се да хвана чашата отдолу. В корема си също усещах някакво стягане, сякаш вътрешностите ми бяха обхванати от странно възпаление. Направих опит да преглътна и усетих как застоялата вода се плъзга около голяма топка в гърлото ми. Голяма колкото грейпфрут.

— Така е по-добре, нали? — попита Хауър.

Отново се намръщих.

— Нали каза, че ще прояви желание да говори с нас? — обади се Морган. — До момента само прави гримаси, което едва ли може да се нарече вербална комуникация...

— Ти го каза — подхвърли колегата ѝ.

— Добре де, какво толкова? Хайде да ме изправиш до стената!

Изпих водата и грейпфрутят се сви до размерите на портокал. Хауър взе чашата от ръката ми, а аз отново легнах.

— Дай му малко време, Елън — рече мъжът.

Елън Морган погледна часовника си, прехвърли погледа си върху мен и процеди:

— Хайде, започвай!

— Майната ти!

Преди да излети от устата ми под формата на звуци, гласът ми сякаш бе минал през едър гласпапир.

— Ще го убия това копеле! — извика детектив Морган. — Ще го убия на място!

— Малко е раздразнителен — подхвърли Хауър. — Все пак е бил прострелян...

— О, вярно бе! Бил е прострелян, пък аз забравих! Странно как се е стигнало дотам, след като той и приятелите му гърмят по улиците на моя град и след тях остават трупове без имена и документи!

Бях започнал да се унасям още в началото на тирадата й, но последната част от нея ме накара да се ококоря.

— Трупове ли? — изграчих.

— Само един — успокои ме Хауър. — Оня Джон Смит, дето го открихме в задната част на един надупчен като решето микробус близо до Ривърсайд Паркуей. Така поне го описаха вестниците: „надупчен като решето“... Човекът е убит от приятеля ти с онези уж учебни патрони.

— Това ли е всичко? — попитах аз, без да скривам нетърпението си.

— Може да има и още — проточи Морган. — Чакат да бъдат открити...

Не се споменава Ерика. Нито Даяна или полковника...

Затворих очи.

— Ей, къде тръгна? — грубо подвижна Морган.

— Уморен е. Остави го да спи...

— Къде съм? — попитах със затворени очи.

— В „Рузвелт“ — отвърна Хауър. — Преди четири часа те изкараха от операционната.

— Как...

— Какво как?

— Искате да разбере как е стигнал дотук — подхвърли Морган. — Нали така, мой човек?

Кимнах с глава. Или си помислих, че съм кимнал.

— Май лично си се свързал с рецепцията на „Бонавентур“ и си ги помолил да извикат линейка...

Не си спомнях подобно нещо.

— Коя е Даяна Борн? — попита Морган.

— Майка й — отвърнах.

Наложи се да повторя, тъй като първият ми опит прозвуча като нещо, което е доста далеч от английския.

— Майката на Ерика?

— Да.

— Кой те простреля, Атикъс? — попита Хауър.

— Майка й.

— Майката на Ерика? Майката на момичето?

— Д-да... Мисля, че беше тя...

— Можеш ли да я опишеш?

Отпадах прекалено бързо. Наложи се да ме питат три пъти за цвета на косата й, после някой ми свали очилата и до слуха ми долетя дрезгавият глас на Морган:

— За нищо не ставаш, мамка му! Хайде, оправяй се... Утре пак ще се видим.

Така и не разбрах кога са напуснали стаята.

Когато отново отворих очи, навън беше светло. Аналоговият часовник над вратата показваше десет и нещо, или единадесет и нещо. Без очила не бях в състояние да видя точното място на малката стрелка. Направих опит да се претърколя до странично положение, за да стигна до нощното шкафче, но ме спря гласът на Бриджит.

— Какво правиш?

Беше седнала в далечния ъгъл на помещението. Леко извит гръб в елегантния жакет, небрежно кръстосани дълги нозе. Оттласна се от страничните ръчки на креслото и се изправи.

— Аз ще ти дам... Нали искаш вода?

— Очилата — прошепнах.

Бриджит ми ги подаде, после плъзна пръсти по ръката ми и леко я стисна. Макар и едва доловимо, докосването изглежда я притесни. Докато си слагах очилата, тя скочи и тръгна към вратата.

— Ще повикам сестрата — рече.

— Мисля, че съм добре — отвърнах аз.

— Страхотен си, но въпреки това ще повикам сестрата — държеше на своето тя.

Вратата изскърца и се затвори, а аз легнах по гръб и се опитах да направя някаква рекапитулация. Системата на лявата ми ръка беше свалена, а кожата под лепенката адски ме сърбеше. Запитах се дали ще

мога да я почеша. Едва сега разбрах какво е изпитвал Йоси със своите шевове. В главата ми цареше много по-голяма яснота. Не виждах нищо лошо да си лежа и да наблюдавам акустичните панели на тавана, изобщо не ми се мърдаше.

Бриджит се върна след дванадесет минути, водейки със себе си стройна петдесетгодишна жена в бяла престилка, която приличаше на баба ми. Сестрата се задълбочи в картоната ми, а Бриджит се върна на стола в ъгъла и хвърли в устата си поредния бонбон.

— Господин Кодиак, аз съм Рене. Как се чувствате?

— Възпален.

Рене кимна с глава.

— Доктор Волат вече започна визитацията си и скоро ще бъде тук — рече тя. — Разкажете му подробно какво чувствате. Как е главата ви?

— Възпалена.

Сестрата отново кимна, очевидно напълно доволна от отговора. Отметна завивката и провери шевове на корема ми, а аз получих първи шанс да видя раната си. Всъщност видях само едно — конците бяха черни. Рене ми измери кръвното, надникна в очите ми, провери пулса и дишането ми, а накрая и ориентацията. Когато й казах коя година сме и името на президента, тя успокоително ме потупа по ръката.

— Всичко е наред. Почивайте. — Обърна се към Бриджит и добави: — Не го уморявайте...

— Разбира се — кимна приятелката ми, едва изчака вратата да се затвори зад сестрата и се обърна към мен: — Ти си един невероятен тъпак!

Опипах с ръка чаршафите под главата си, открих ръчката за регулиране на леглото и избрах позиция, от която можех да я наблюдавам. Беше станала от стола и в момента дърпаше завесите от прозореца. Цветът им беше бледосин. От мястото си не можех да видя каква е гледката навън.

— Не зная как да се извиня, че ме простреляха — отвърнах. — Не беше нещо, на което държах...

— Морган и Хауър отказаха да ми дадат каквато и да било информация — каза с равен глас Бриджит, но аз я познавах достатъчно

добре, за да усетя, че е бясна: — Попитах Нат и Дейл, но и те не знаеха нищо. Чакали те да се появиш вчера следобед, но това не станало...

— Бях възпрепятстван.

— Е, това вече е смешно, много смешно! — обърна се да ме изгледа тя. — Онези шибанияци от САС ли те подредиха така?

— Не. Мисля, че не са те...

Тя чакаше обяснението ми.

— Искам да ми направиш една услуга — рекох.

— Кой те простреля?

— Майката на Ерика. Даяна...

— Кога се вписа в картинката тая Даяна?

— Чакаше ме пред вратата... Онази вечер, когато се видяхме пред „Презрамката“. Вчера ме извика в хотела си и там започна всичко...

— Гръмна те, така ли?

— Да.

— А ти какво си мислеше, да те вземат мътните? Защо не взе подкрепление? Дейл, Натали, а да не дава Господ — дори и мен?!

— Не помислих за това.

Тя презрително изсумтя.

Посегнах да разтъркам очите си и металната шина се блъсна в очилата ми. Дадох си сметка, че лявата ми ръка просто не става за тази работа, и се отказах.

— По всичко личи, че в града действат два екипа от САС — рекох. — Единият работи за Даяна, която им е платила да отмъкнат Ерика от полковника. Тя твърди, че Уат е промил мозъка на момичето и го е накарал да я намрази. Това бил единственият ѝ начин да спаси дъщеря си. Каза още, че би било изтезание, ако остави Ерика да живее с полковника до смъртта му...

— А наемането на убийци да я отвлекат не е изтезание, така ли?

— Не беше в състояние да разсъждава рационално.

— Без майтап? — вдигна вежди Бриджит. — Кажи нещо повече за двата екипа...

— Според мен единият се командва от Мур, а другият от Марк Стерит — човекът, който ми извади нож в „Презрамката“. Той работи за Даяна...

— Те са наемници, така ли? Тази жена е използвала наемници, за да отвлече собственото си дете?!

— Разполага с много пари. Не знам откъде ги е докопала, но явно има желание да ги похарчи. Предложи ми половин милион, за да я заведа при Ерика...

Бриджит се приближи и седна на края на леглото. Личеше, че се пази да не ме докосне.

— Полковник „Лошо отношение“ знае ли това?

— Мисля, че затова ме нае — отвърнах.

— Тая фамилия заслужава да я изправят до стената и да я разстрелят! — просъска тя.

— Без Ерика — рекох.

— Прав си. На Лолита ѝ трябва една хубава терапия. Която да продължи поне две десетилетия...

— Тя е добро дете, но е объркана от това лашкане насам-натам... Бъди по-милостива към нея.

Бриджит понечи да каже нещо, после се отказа и бръкна в джоба си за пликчето с бонбони. Лапна един червен, замисли се за момент, после извади още един — зелен, свали опаковката и ми го подаде.

— Искам да ми направиш една услуга — повторих аз.

— Да намеря Лолита?

— Да.

— Предположих, че това ще е следващият ход...

— Събери Натали, Дейл и останалите, поискай помощ. Мур каза, че не иска Ерика и няма да ѝ причини зло. Дори ако това е истина, остава опасността от Стерит и Даяна. Ако я пипнат първи, вероятно никога повече няма да я видим. Затова час по-скоро трябва да я открием.

Бриджит праметна червения бонбон и очертанията му за миг издуха бузата ѝ.

— Добре, но имай предвид, че и те са ти доста ядосани. Най-вече Натали, която направо побесня.

— Вероятно защото не е успяла да го направи вместо мен — рекох.

— Забрави! — тръсна глава Бриджит. — Започваме още тази вечер, иначе никога няма да я открием.

— Обади се на твоята Елана, може и тя да помогне — предложих аз.

— Може би — кимна Бриджит и се изправи.

— Приятни забавления.

Тя ми хвърли гневен поглед, сякаш забележката ми беше докоснала оголен нерв. Излетя от стаята още преди да се накая да ѝ се извиня.

Спах някъде до средата на следобеда. Събуди ме появата на доктор Волат. Беше мъж на моята възраст с акуратно поддържана черна брадичка, която не го правеше нито по-стар, нито по-авторитетен. Той хвърли едно око на картоната на таблата на леглото, опипа корема ми, прослуша гърдите ми и с доволна въздишка обяви, че съм най-големият късметлия в Манхатън.

— Правите упражнения, нали? — попита. — Лицеви опори, може би и тичате?

— Да.

— Това ви е спасило живота — кимна той. — Прострелян сте с куршум двайсет и пети калибър, който не е успял да пробие коремните ви мускули. Ако беше стигнал до пикочния мехур, сега нямаше да сте с нас. А дори и да ви бяхме спасили, трябваше да ви оперираме за имплантация на изкуствен мехур...

Не пожелах да използвам пълния капацитет на фантазията си, за да си представя какво означава това.

— Кога ще бъда изписан? — попитах.

— Бихме желали да останете тук още един-два дни, като минимум. След това ще можете да се приберете у дома и да се отдадете на почивка. Известно време ще изпитвате парене и болка в мускулите, но ако не се напрягате, бързо ще отмине...

— Може ли да си тръгна утре?

— Два дни — поклати глава доктор Волат. — Не ви съветвам да търсите начини за по-скорошно измъкване, защото това със сигурност ще доведе до усложнения. Има опасност да разкъсате пикочния мехур и ще си причините незабавен и тежък сепсис.

Обещах да бъда примерен пациент и доктор Волат се усмихна. Каза, че лъжа, тъй като от пръв поглед можел да познае кой е примерен

пациент, а аз съм бил далеч от подобна дефиниция. После си тръгна, като ме предупреди, че утре по някое време щял отново да ме прегледа.

Малко след като се мръкна в стаята ми отново се появиха Морган и Хауър, които ме накараха да им разкажа версията си още веднъж и ме запознаха с последния развой на събитията. Всъщност развой почти нямаше. Не бяха открили никакви следи от Ерика, майка ѝ или мъжете, които ме бяха обработили. Отнесоха яда и притесненията със себе си, а на мен оставиха страха...

Направих опит да се обадя на Дейл, след това на Натали и Йоси, а накрая и на Бриджит. Никой не вдигна. Оставих им послания, но никой не ми се обади.

Налегнаха ме черни мисли. Отново бях предал Ерика и тя беше изчезнала — сама или с майка си. Цяла нощ гледах дупчиците в акустичните панели на тавана. Времето сякаш беше спряло.

Ерика отново беше изчезнала...

20.

Нито Рене, нито доктор Волат останаха очаровани от факта, че съм решил да се изпиша.

— Знаех, че ще го направите — заяви Волат и подръпна брадичката си, очевидно доволен от гадателските си способности.

— Не исках да ви разочаровам.

— Трябва да внимавате. Никакво натоварване, за да не се отвори раната.

— Отивам си у дома и лягам — уверих го аз.

— Лъжец! — заключи той, докато Рене ми поднасяше цяла купчина документи за подпис. Изчака ме да приключа, след което добави: — Ако усетите парене или някакво възпаление, моментално тук! Пронто... разбирате ли?

— Пронто, ами как! — повторих аз. Сега той ми напомняше за баба.

Рене донесе останките от дрехите ми. Панталонът ми беше чист и изгладен, очевидно преминал през болничната пералня. Якето ми беше далеч по-зле, цялото в кървави петна, а от ризата ми нямаше дори следа. Вероятно я бяха срязали още при появата ми в спешното отделение...

Най-трудно ми беше да си обуя обувките. Отделих им доста време, навеждайки се с безкрайно внимание. Коремът ми беше стегнат и ме болеше. Имах проблеми и с връзките, главно заради шината около счупените си пръсти. След окото двадесет минути бях напълно готов. Бриджит се появи точно когато дърпах ципа на якето си. Миришеше като пепелник, напълнен с бира. Очите ѝ бяха подпухнали, косата ѝ бе доста разрошена. Беше бледа и безкрайно уморена. Носеше тениска и кожени панталони — и двете в традиционния черен цвят, а якето си държеше в ръка.

— Ще те закарам — съобщи тя, завъртя се на токетата и напусна стаята. След минута се появи отново, тикайки пред себе си стол на колела.

Отпуснах се на седалката с изключително внимание. Бриджит хвана ръчките и започна да ме тика по коридора. Докато чакахме пристигането на товарния асансьор, тя свали опаковката от един ментов бонбон и го хвърли в устата си. Вместо разговор, до влизането в кабината тя лапна още два такива бонбона.

Спуснахме се в подземния гараж. Бриджит дотика количката до страничната врата на поршето, извади ключовете и алармата тихо изписка. Опитах да се изправя на крака, опирайки се на поршето. Успях, макар и с цената на доста силни болки. Тя върна инвалидния стол в нишата до асансьора и отвори шофьорската врата.

— Успя ли да поспиш? — попитах аз.

— Не — отвърна кратко, изчака ме да се пхна в купето и едва тогава седна зад волана.

Настаняването върху седалката едва ли можеше да се нарече най-ловката ми маневра, но движенията ми донесоха по-малко болки, отколкото очаквах.

Бриджит щракна колана, завъртя стартерния ключ и потегли към изхода. Навън отново валеше сняг, уличните платна бяха покрити с луга и мръсна вода.

— Как я караш? — попитах.

— Цяла нощ обикалях да търся своята малка Лолита — отговори тя, без да ме гледа. — Главно из места, където хич не обичат въпросите... Десет клуба за дванадесет часа, пробивайки си път сред пушек, пот и драма. И за какво? За да дойда тук и да установя, че ти се готвиш да напуснеш болницата. Как да отговоря на въпроса ти? С дни не съм се прибирала, не съм спала като хората, чувствам се отвратително и мириша на долна кръчма!

— Съжалявам.

— Не ми трябва проклетите ти съжаления! Поне не за това...

Кракът ѝ рязко натисна газта, поршето се стрелна напред и ловко заобиколи товарния микробус, паркиран на ъгъла на Четиридесет и втора улица. Задницата поднесе, изпод колелата излетяха пръски кал.

— Елана помогна ли ти? — попитах.

— Елана знае как изглежда Ерика. Нали не си забравил, че не разполагаме с нейна снимка? Разбира се, че ми помогна!

— Как вървят нейните неща?

Бриджит рязко спря на червен светофар.

— Както обикновено. Веднага ще ти кажа, че за интимните отношения помежду ни можеш да бъдеш спокоен — ние скъсахме.

— Вече ми каза — кимнах аз.

Светофарът светна зелено и тя рязко подаде газ. Поршето се стрелна покрай една патрулна кола, потегляща от дясното платно. Не ѝ личеше да се страхува от евентуална глоба за превишена скорост.

— Тя ме мамеше!

Това здравата ме жегна.

— Излизахме осем месеца — продължи Бриджит. — Мислех, че отношенията ни са сериозни, а открих, че ме е мамила поне през три от тези осем месеца, може би и по-дълго. Това стана непосредствено след смъртта на татко и го понесох доста тежко...

— Съжалявам, Бриджит — промълвих аз.

— Престани с проклетите си съжаления! Аз трудно се привързвам, разбираш ли? Каквото и да е ставало между нас, колкото и зле да сме се държали един към друг, аз вече съм се свързала с теб и нямам никакво намерение да се измъквам!

Коремът ме заболя, но това не се дължеше на шевовете. Държах си устата затворена до момента, в който поршето влезе в подземния гараж на блока и моторът утихна. Гледах как Бриджит завърта ключа, издърпва връзката и ѝ я стиска в дланта си.

— Вчера беше права — рекох. — Наистина бях пълен идиот!

— Напоследък често си такъв...

— Имах връзка с нея още докато бях на редовна служба в армията. Мъжът ѝ ми беше началник...

Тя използва огледалцето, за да види лицето ми. Очите ѝ бяха много сини и в тях се четеше очакване.

— Уат я мамеше и целият Пентагон знаеше. Това е една от причините да си остане полковник. Армията обича офицерите със здрави семейства, а той дори не се опитваше да се крие...

— И ти реши, че няма нищо нередно да се качиш на тоя влак, така ли?

— Той постоянно беше навън и гонеше кучките. Опитвах се да го прикривам, но това беше невъзможно. Казах му какво мисля, а той рече да го оставя на мира и да не му преча на забавленията. Така се озовах в дома му, охранявайки Даяна и Ерика. За останалото можеш да се досетиш...

Тя запази мълчание, очите ѝ си останаха студени.

— Бях на двадесет и три-четири години — продължих аз. — Искрено вярвах, че съм влюбен. Шест месеца по-късно Уат разбра и ме премести на друга служба — отначало в чужбина, а после в Отдела за вътрешно разузнаване.

— Виждал ли си я оттогава?

— Преди четири дни я видях за пръв път.

Тя отмести очи от огледалцето, подхвърли връзката ключове в ръката си и промърмори:

— Любов.

— Тогава мислех така.

— А онази вечер, когато те запознах с Елана, ти покани ли я да влезе?

— Да.

— Спа ли с нея?

— Не.

Очите ѝ се сведоха към ключовете, които продължаваше да подхвърля в дланта си.

— Така значи...

— Така...

Бриджит отвори вратата и излезе. След известно време и аз сторих същото. Тя заобиколи предницата и се облегна на купето.

— Трябваше да ти кажа по-рано за Даяна — рекох. — Още когато се появи Ерика...

— Може би — тихо рече тя. — И аз не ти казах за Елана...

— Не е същото.

— Същото е, разбира се. И двамата сме си имали тайни. Споделянето им при всички случаи е въпрос на доверие... — Тялото на Бриджит се откъсна от купето: — Хайде сега да те качваме горе, за да можеш да си легнеш. Още ти е рано да стоиш прав...

— Трябва да открием Ерика.

— Това може да стане чак като се мръкне. Сега всички клубове са затворени.

— Приключихме ли с недоразуменията? — погледнах я право в очите.

Бриджит помълча, въздухът излетя от гърдите ѝ с тихо свистене.

— А ти искаш ли да сме приключили?

— Да.

— Тогава да ги забравим — тръсна глава тя. — А сега ме целуни! И аз я целунах.

Проспахме почти целия ден, плътно притиснати един до друг, за да се топлим. На два пъти се будих за малко. Първия път останах изненадан от факта, че Бриджит все още е до мен, а втория — от страха за Ерика. Вероятно я бях сънувал. Надигнах се до седнало положение и си сложих очилата. Да, наистина я бях сънувал. Лош сън, защото тя умираше...

Станах, включих отоплението и отидох в кухнята да правя чай. По едно време Бриджит се появи откъм спалнята, боса и по бельо. Едновременно с това зажука домофонът. Тя натисна копчето за връзка, просто защото беше по-близо.

От репродуктора се разнесе строгият глас на полковника, който ни заповяда да го пуснем в сградата.

— Предполагаше се, че вардиш дъщеря ми, а не че чукаш курвата си! — изръмжа полковник Уат, отмести ме встрани и се втурна във вътрешността на апартамента. И добре направи, тъй като — СПИН-озен или не — ако беше останал на мястото си, със сигурност щях да му тресна един в зъбите.

Затворих и залостих входната врата и го последвах в кухнята. Изправена пред плота, Бриджит си запарваше чай. Беше успяла да намъкне кожените си панталони. Полковникът се настани на масата, огледа я от горе до долу и подхвърли:

— И аз ще пия една чаша, сладурче...

Тя пусна крива усмивка и се зае да запарва втория чай.

— Къде беше, по дяволите?! — гневно попитах аз.

Полковник Уат започна да развива шала от врата си.

— В Чикаго, в Балтимор. — Шалът се превърна в безформена купчина плат върху масата, очите му отново се извърнаха към Бриджит: — Винаги съм казвал, че имаш вкус, сержант...

— Има предвид теб — поясних на Бриджит.

— Не беше трудно да се досетя — отвърна тя, поднесе ми чая и се обърна към Уат: — С нетърпение очаквам деня, в който най-сетне ще пукнеш! — Каза го спокойно, с все същата крива усмивка.

Уат изненадано понечи да отговори нещо, не успя и прибегна до обичайната за подобни случаи реакция.

— Майната ти!

Бриджит изду устнички като капризно дете, после му се изсмя в лицето.

Уат се обърна към мен и смени темата:

— Значи кучката те гръмна, а?

Гласът му беше по-писклив, отколкото го помнех — вероятно влажното време се отразяваше зле на здравето му.

— Ако имаш предвид Даяна, — да — отвърнах аз.

— Той шибаше жена ми — изръмжа Уат, обръщайки се към Бриджит. — Знаеш ли това?

Бриджит спокойно кимна с глава.

Потвърждението го изненада и разочарова. Трябваше му цяла минута, за да редактира следващата си реплика:

— Внимавай, защото и теб ще те заебе...

— Защо не ми каза къде отиваш? — попитах аз, след като изчаках достатъчно за евентуална реакция от страна на Бриджит.

— Защото търсех Даяна, тъпако. Като те гледам, май си се отървал...

— Извадих късмет.

— Да бе! — отвратено рече той.

— Ерика избяга — информирах го аз.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Ти наистина си малоумник, сержант! Тя е при Мур и е добре...

— Мур за теб ли работи? — обади се Бриджит.

— Със мен — натърти полковникът. — Но си има свой дневен ред...

— Трябваше да ми обясниш какво става — рекох аз.

— Да бе, как не! Щеше ли да ми повярваш, ако ти бях казал, че бившата ми съпруга и твоя бивша чукалка е платила на наемници да отвлекат дъщеря ми?! Ти си бил влюбен в двуличната кучка до момента, в който те е гръмнала! — Закашля се, наведе глава към пода и покри устата си с длан.

Стрелнах с поглед Бриджит. Тя гледаше темето на Уат с презрително стиснати устни.

Пристъпът най-сетне отмина, полковникът избърса длани в шала си и замълча.

— Чакам обяснение — твърдо го изгледах аз.

— По кой въпрос, сержант?

— Даяна не би трябвало да плаща на наемници, полковник. Тя не би трябвало да знае къде да ги намери, нито пък да си ги позволи финансово... В града върлува взвод на САС и по всичко личи, че вие двамата с Даяна сте обект на техния интерес. Ще ми кажеш ли какво става?

— Какво те кара да мислиш, че знам? — дрезгаво отвърна той и направи опит да напълни дробовете си с въздух.

— Господи, какъв задник! — изсмя се Бриджит.

Уат заби показалец към нея и гневно изръмжа:

— Не е нужно тя да чува всичко това!

— Напротив, нужно е — поклатих глава.

Бриджит се облегна на плота, на лицето ѝ се изписа доволство.

Полковникът се почеса по брадичката, помълча малко, после рече:

— Около пет години преди да дойдеш на служба в Пентагона аз проведох една разузнавателна операция с няколко момчета от САС. Между тях беше и Мур. Това беше малко след като ме назначиха за СПВТ...

— Какво е СПВТ? — попита Бриджит.

— Съветник на президента по въпросите на тероризма — изстрелях по военному аз в абсолютен синхрон с Уат.

— Аха...

— Може ли да продължа? — изгледа я иронично полковникът.

— Моля, стига да имаш достатъчно въздух — сви рамене тя.

Полковникът я дари с хладен поглед и презрително сумтене.

— Задачата беше събиране на информация за терористичните групировки в Далечния изток. Знаеш как става това — най-често когато предложиш достатъчно пари на някой „герой“ и той изпява цялата си група... Мур и екипът му отговаряха за вербуването и предлагането на големи суми пари на евентуалните предатели, а на един по-късен етап ги изведоха оттам и ги поставиха под наблюдение.

Единственото, което се искаше от наемниците, беше достоверна информация...

Уат е бил СПВТ няколко години преди назначението ми в Пентагона, където поех личната му охрана. Приблизителното време е някъде в началото на осемдесетте, малко след като специалното подразделение на „Делта“ не успя да освободи заложниците в Иран. Една от последиците на този провал беше създаването на специални военни части, действащи в рамките на армията. — В благоприятната среда за действие на Оливър Норт военните осъществяваха операции, за които нито обществеността, нито Конгресът имаха и най-малка представа.

— Супер законспирираните — подхвърлих аз.

— Точно така. Не фигурират никъде, никой не ги оторизира. Без надзорни комитети, без разписки и архиви.

— Незаконно?

Той вдигна дясната си ръка и я разклати като везна.

— Всичко ставаше без документация. Просто работехме в интерес на родината...

— Как, по дяволите, е ставало това, след като горката ни родина не е имала никакъв хабер? — вдигна вежди Бриджит.

Той я стрелна с поглед, от който ясно личеше какво мисли: жените трябва да бъдат забелязвани, но без да им се дава думата.

— Ти нищо не разбираш!

— Действително не разбирам подобна арогантност — кимна тя. — Което означава, че не разбирам и теб...

— Тая ще млъкне ли най-сетне? — раздразнено ме изгледа Уат.

— Кой ви финансираше? — попитах аз.

— Източниците не ги знам — бяха различни. Но средствата се събираха в един секретен фонд. Нали знаеш — от тези, които действат на принципа на черната каса. Това беше скъпа операция — харчехме някъде между шест и седем милиона долара годишно, при това не само в пари. Част от копелдаците искаха дрога, оръжия, коли и Бог знае още какво... Следваш ли мисълта ми?

— Исусе! — простена с отвращение Бриджит.

— Следвам я — рекох. И на мен започваше да ми прилошава при представата докъде води този път.

— Разбира се, всичко се уреждаше в Щатите — продължи полковникът. — Нямахме как да държим парите и дрогата в чужди банки, освен това ни трябваха обезопасени квартири за разпитите... В началото САС не желаеха да работят с никого, освен със свои доверени хора. И те като нас искаха нещата да са покрити и се пазеха отдалеч да не стане гаф... Но само аз знаех, че гаф не може да стане...

Изпитах чувството, че отново съм прострелян, а Бриджит подскочи в буквалния смисъл на думата:

— Използвал си жена си?!

Полковникът се ухили и това ни даде възможност да огледаме свободно бялата слуз, покрила зъбите и езика му.

— Я помислете малко и ще видите, че това беше гениален ход — рече той. — Нямахме начин да не направя впечатление, като скачам от самолет в самолет, пазарувам на лизинг и подписвам договори под фалшиво име... Това не се връзваше с имиджа на армейския офицер. Но при Даяна нещата не стояха така.

— Използвал си жена си, за да проведеш една свръхсекретна разузнавателна операция, така ли? — пожелах да се уверя аз.

— Да — кимна той. Не знаех на какво се радва повече — на някогашната си брилянтна идея, или на нашите реакции в момента. Вероятно и на двете. — Тя беше свободна да пътува където пожелае, при това без да ѝ се задават излишни въпроси. Ерика беше съвсем малка. Даяна трябваше да я повери в ръцете на съответната гледачка и да хване първия самолет за Швейцария, нищо повече. Разбира се, някои неща трябваше да бъдат направени и ние с Мур не си губихме времето. В резултат тя се превърна в една много добра шпионка. Използвахме я като куриер и организатор на секретни квартири. Такива имахме по цялото Източно крайбрежие. Особено ме впечатли една в Провидънс, буквално на брега на морето... Жените са много изобретателни!

Бриджит промърмори нещо, което не успях да чуя, но усмивката на Уат се разшири още повече.

— Тя ли ти пазеше парите? — попитах.

— Имахме си едно местенце в Балтимор — кимна Уат. — Част от хай-тек операциите, при които складовете непрекъснато се местят...

— А Даяна знаеше къде са тайните ви фондове, така ли? — попита Бриджит.

Полковникът потвърди с кимане на глава.

— Значи затова си ходил в Балтимор — рекох. — Да провериш мангизите...

Полковникът отново кимна.

— И?

— Нека караме поред. Работата е там, че по времето когато ти се появи на борда, операцията течеше изключително гладко. Бяхме престанали да използваме Даяна. Отрязвахме я, защото вече не ни трябваше.

Представих си Даяна в голямата къща в Гейтърсбърг. Съвсем сама. Единадесетгодишната Ерика е на училище, а съпругът ѝ по цял ден е в Пентагона. Как ли се е чувствала при мисълта, че той е завел поредната кучка в апартамента, нает лично от нея? С убеждението, че тя е била едно удобно оръдие и нищо повече.

— После се смениха президентите — продължи Уат. — Нова администрация, нови приоритети. Наложих се да затворим дюкяна...

— Но ти задържа парите — подхвърли Бриджит. Каза го достатъчно отчетливо, за да се усети презрението ѝ.

— Какво, по дяволите, трябваше да направя? — вдигна вежди полковникът. — Да ги върна? Никой не подозираше за тях. Реших да ги задържа. А когато се разболях, с част от парите купих къщата. С другите исках да осигуря образование и добър старт в живота за Ерика — нещо, което тя напълно заслужава.

Най-сетне всичко ми стана ясно. Лъжите падаха една по една и под тях блесна тъничката, но твърда като стомана истина.

— Колко е прибрала тя? — попитах.

— Два милиона в брой — отвърна полковникът. — Други четири милиона — в злато и платина. Не е пипала дрогата и оръжието.

— А някакви скъпоценни камъни?

— Не — поклати глава той. — Губи се при обръщането, затова предпочитяхме да работим само с метали.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен! Нали мангизите бяха мои?! Никога не сме използвали камъни. Защо питаш?

— От любопитство — отвърнах. Тя ми беше предложила скъпоценни камъни, показа ми и куфарче с пари. Това означаваше две неща: или ме е излъгала, или е обръщала метала заради транспорта.

Дори при цена от около четиристотин долара за унция четири милиона долара в злато пак ще бъде количество, което се транспортира трудно и бавно. — Мур знае ли за тези пари?

— На Мур не му пука. Той не е тук за пари. Той преследва Стерит и останалите мръсници от бандата му. Едно време са били членове на един и същи взвод, а Мур е бил пряк командир на Стерит...

— И оттам го познава Даяна...

— Точно така.

— Значи Стерит знае за шестте милиона.

— Вероятно.

— А ти защо не ги премести на друго място? — попита Бриджит.

Уат понечи да отговори, но получи нов пристъп на кашлица. А аз си спомних, че Даяна ме попита дали знам колко пари е оставил съпругът ѝ.

— Защо не опразни скривалището, след като жена ти си тръгна? Защо не премести парите на друго място?

— Допуснах грешка — призна най-сетне полковникът. — Изобщо не прецених, че ще се насочи натам. Убеждавах се, че отдавна е забравила за участието си в тайните операции...

Бриджит ми хвърли изразителен поглед, очевидно отвратена от арогантността на полковника.

— Ама тя здравата ме захапа...

Замълчахме. Аз се замислих за начина, по който Уат беше унищожил Даяна, а тя от своя страна бе открила начин да си набави средства за отмъщението. В апартамента отдолу се включи телевизор, долетяха приглушени гласове.

— Защо ми казваш всичко това? — попитах.

— Искам ти и хората ти да поемете протекцията на дъщеря ми — отвърна полковникът. — По този начин ще освободя Мур и ще му дам възможност да възобнови преследването.

— А жена ти?

— Изобщо не ми пука за жена ми!

Лъжец, рекох си аз.

— А обясни ли на Ерика как стоят нещата? Каза ли ѝ, че майка ѝ е платила на наемници да я отвлечат?

— Не.

— Нищо, така ли?

— Мур ѝ обясни положението.

— Исусе! — отвратих се искрено аз.

— Ти ще го направиш ли? — погледна ме полковникът.

Дълбоко в мен се размърда нещо грозно.

— През цялото това време ти нито веднъж не помисли за дъщеря си, нали? — изгледах го аз. — Нито веднъж! Дори за миг не си представи какво ѝ причиняваш!

Уат отвори уста да каже нещо, но кашлицата го задави. Лицето му стана бяло като вар. Скочи на крака и се втурна към умивалника. Бриджит се отмести, без да сваля очи от него.

— Спомням си какво беше в Гейтърсбърг — подхвърлих. — Ти и Даяна се опитвахте да си избодете очите, като всеки използваше Ерика вместо нож!

— Вече не е така — поклати глава полковникът. — Аз се промених. Нямам никакъв пръст в това, което се опитва да направи Ди...

— Глупости! — рекох.

Той се втренчи в мен, сякаш да се увери, че го гледам в очите.

— Признавам, че бях скапан баща, сержант. Но се промених... Времето ми изтича. Нима не разбираш, че го правя заради Ерика? Парите винаги са били определени за нея, затова не мога да я пусна при майка ѝ...

— Забравяш, че си пътник, тъпако! — подхвърли с презрение Бриджит. — Какво ще стане, след като хвърлиш топа? Какво ще прави дъщеря ти? Нима можеш да ѝ попречиш да се върне при майка си, ако наистина го желае?

— Сама ще реши, а аз се надявам да направи правилен избор — горчиво отвърна полковникът. — Онази кучка просто трябваше да почака. Година, не повече. Тогава щеше да получи Ерика на тепсия, тихо и спокойно, без никой да ѝ пречи... Но вместо това събира наемници и ми обявява война! Е, аз пък нямам никакво намерение да се предавам без бой!

Войната за Ерика. В Уест Пойнт не преподават стратегия и тактика на подобни войни.

— Сега вече знаеш всичко — въздъхна Уат. — Ще поемеш ли охраната на дъщеря ми, за да може Мур да разбие оная гадина Стерит?

Много ми се искаше да обмисля предложението на спокойствие. Но същевременно разбихах, че не е нужно да вземам някакво конкретно решение. Без значение беше дали полковникът казва истината, дали мога да му вярвам, дали прави всичко това заради дъщеря си или заради себе си. В крайна сметка не се интересувах какво иска той, какво иска Мур. Нито пък какво иска Даяна, която почти ме уби...

— Къде е Ерика? — попитах.

Уат вдигна шала си от масата.

— Хайде, обличай се. Ще те заведе при нея.

— Няма да стане. Ще ми дадеш адреса и телефона и ще се прибереш у дома. Аз ще звънна на Мур да го предупредя, че отивам с хората си, но при условие че няма да ми се пречкаш!

— Аз съм участник във всичко това, сержант.

— Ако се появиш в близост до тайната квартира, ще накарам някой от хората ми да те отведе в Гарисън, дори и да се наложи да те носи на гръб! — предупредих го аз. — Няма да ми се мотаеш в краката и толкоз!

Той стоеше до масата, мачкаше шала си и ме гледаше. После извади от джоба си сгънат лист хартия и го хвърли на плота.

— Тя ми е жена. Не можеш да ме отрежеш.

— Беше ти жена. А аз мога да те отрежа и ще го направя. Ти си болен, полковник.

— Разбира се, че съм болен. — Що са шибана забележка беше това?

— Ако се случи нещо непредвидено, ще бъдеш уведомен — рекох.

Полковник Уат духна в шепите си.

— Знам какво правя, сержант — промърмори той.

— Аз също. Правиш всичко възможно да бъдеш убит, но не искаш да поемеш отговорността. Ти никога не си поемал отговорност за постъпките си. Надяваш се лошото време да свърши работата, или пък Стерит... Или веднага се прибираш у дома, или отказвам да поема охраната на Ерика!

По бузите му бавно избиха розови петна, дишането му видимо се затрудни. Бриджит мълчаливо наблюдаваше. Полковникът политна, мина покрай мен и се втурна в коридора. Издърпа резето на входната

врата, рязко я отвори и изчезна надолу по стълбите с бавно заглъхваща кашлица.

— Нали знаеш, че няма да се прибере у дома? — подхвърли Бриджит.

— Знам — кимнах аз и пристъпих към телефона. Трябваше да съобщя на Натали, Дейл и Йоси, че отново сме в бизнеса.

21.

Тайната квартира се намиреше в тих квартал на Вилидж, на една от пресечките на Кристофър стрийт. Бриджит паркира поршето на съседната улица и продължихме пеша. Всеки от нас носеше по един сак с вещи на Ерика. Минаваше три, снегът продължаваше да вали, но видимо по-слабо. За сметка на това вятърът се усили и подгони ниско надвисналите облаци. До входната врата се стигаше по няколко бетонни стъпала, а самата тя беше едно блиндирано чудовище с шпионка. От двете ѝ страни имаше по един прозорец с плътно спуснати пердета. Къщата изглеждаше необитаема.

— Ние ли сме първи? — попита Бриджит.

— Дейл и Натали би трябвало да са дошли още преди час — отвърнах.

Бях се свързал с всеки поотделно в момента, в който полковникът си тръгна. Съобщих им адреса и поръчах да направят връзка с Йоси и Кори. Накрая се обадох на Мур.

— Идвам да поема охраната — казах му аз.

— Крайно време беше. Гледай да не доведеш и опашка.

Приех съвета му съвсем сериозно, защото бях най-вероятният обект за проследяване от всички участници в операцията, а освен това никак не ми се щеше да заведе Стерит при момичето. Напуснахме апартамента поотделно — аз пеша, а Бриджит с колата си. Поехме в противоположни посоки, а час по-късно се срещнахме пред сградата на Градската библиотека. Бяхме взели всички предпазни мерки, но въпреки това обикаляхме още тридесет минути преди да се насочим към Кристофър стрийт.

Натиснах звънеца. Кори отвори след известно забавяне, вероятно за да се увери в самоличността ми. Дейл стоеше в дъното на коридора с пистолет в ръка. Когато ни видя, веднага го тикна обратно в кобура, а на лицето му се появи виновна усмивка.

— Кой е тук? — попитах ги аз.

— Всички, с изключение на Йоси — отговори Кори, без да отделя очи от улицата.

— А Мур?

— Той си тръгна веднага след появата ни. Каза, че отива да се присъедини към другите...

— Ерика къде е?

— В стаята си, спи — отвърна Дейл. — Нат пази пред вратата. Останах с впечатлението, че напоследък момичето почти не е спало...

— Разведи ме.

Дейл поведе, а ние с Бриджит го последвахме. Някой беше свършил добра работа по отношение на сигурността. Без да е крепост, къщата беше много добре обезопасена. Обзавеждането беше сбирщина. Кухненската маса изглеждаше истинска антика и можеше да бъде описана по един-единствен начин — като сглобена от отпадъци, залепени с промишлено лепило. Стените бяха облепени с плакати на филми с непознати за мен заглавия. Сред тях, необяснимо защо, се мъдреше един плакат за последната изложба на произведения на Сезан, показана в „Метрополитън“. Украсата на хола се състоеше от централното фолио на Спортс Илюстрейтид, на което бяха показани различни бански костюми.

— Страхотно! — промърмори Бриджит.

— Вероятно го е окачил някой от хората на Мур — оправда се Дейл.

— Той ли е избирал мястото? — попитах аз и пуснах сака на дивана.

Въздухът тежеше от миризмата на китайска храна и цигарен дим. В пепелника на масичката за кафе имаше няколко угарки, всичките от „Дънхил“.

— Да, чрез агенция за жилища под наем — отвърна Дейл. — Каза, че няма никакви писмени следи, които могат да привлекат лошите...

Бриджит свали снимката от стената и се огледа. Липсата на кошче за боклук изобщо не я смути, и репродукцията отиде под дивана, ловко натикана с крак.

— Какво мисли Нат? — попитах.

— В общи линии й харесва — отвърна Дейл. — Казва, че улицата е прекалено тиха, но иначе имаме добра видимост във всички

посоки...

— Мур каза ли кога ще се върнат?

— По някое време довечера — сви рамене Дейл и ни поведе към кухнята. Предложи ни по чаша кафе, после добави: — Ще ида да сменя Натали, за да си поговорите на спокойствие...

— Нека аз да я сменя — спря го Бриджит. — Все пак вие сте специалистите по сигурността, докато аз съм един скромен частен детектив...

Дейл сви рамене и ми хвърли един предупредителен поглед.

— Не се нахвърляй върху Ерика, защото много ѝ се насъбра...

— Отивам на пост — обяви Бриджит.

Отпих глътка кафе и моментално съжалих за необмислената си постъпка. Беше от евтините, най-вероятно бе претопляно многократно от сутринта насам. Излях чашата си в мивката, изключих кафеарката и се заех да я почиствам.

— Ерика каза ли нещо за майка си и баща си? — попитах през рамо.

— Нищо — поклати глава Дейл. — Не знае, че госпожа Уат те е гръмнала, мамка ѝ мръсна! — По лицето му пробяга усмивка: — Не искахме да я плашим допълнително...

— Кога ще дойде Йоси?

— Днес е дежурен в „Сентинел“, което означава, че ще бъде тук някъде след шест. Натали иска да даде почивка на Кори, но само когато Йоси дойде да го смени.

— Как се справя той?

— Кори ли? Разбира си от работата, въпреки че е млад...

— Трудов стаж?

— „Сентинел“, около година.

— Един от хората на Трент...

— Какво спомена за Трент? — попита Натали от прага.

— Говорим за Кори.

— Защо, проблем ли има?

— Не — поклати глава Дейл и Натали извърна въпросителния си поглед към мен.

— Просто попитах как се представя.

— Добър е — кимна Натали. — Татко го е обучавал...

— В такъв случай всичко е наред. Да направим кратък преглед на ситуацията.

Дейл се облегна на стената до печката, а Натали остана права. В продължение на половин час обсъждахме нещата — такива, каквито ги виждаше всеки един от нас. Бриджит им беше разказала всичко за стрелбата, а аз получих задоволителна представа за ситуацията, навързвайки разказа на Уат с фактите, които им беше съобщил Мур. Нито Дейл, нито Натали отвориха дума за стрелбата срещу мен.

— Вярваш ли му? — попита Натали.

— На Уат ли? Не съм сигурен. Свръхсекретната история е напълно възможна и дава задоволително обяснение за връзката на Даяна със Стерит, Мур и парите...

— Но ти не вярваш на Уат, така ли?

— Мисля, че той си има свои планове — въздъхнах аз. — И се страхувам, че ако в тях изобщо има място за дъщеря му, то това място е съвсем инцидентно...

— Специален агент Дюд? — подхвърли Дейл, имайки предвид Скот Фаулър.

Натали с мъка сдържа усмивката си.

— Ами да — рекох. — Мисля да го потърся още днес, за да чуя мнението му...

— Мур едва ли ще се зарадва, когато разбере, че поддържаш контакти с ФБР — подхвърли Натали.

— Уат също — смръщих се аз.

— Значи ще го направиш зад гърба им...

— Нашата основна грижа е сигурността на Ерика. Всичко останало може да върви по дяволите.

Натали скръсти ръце, помисли малко, после попита:

— Кога?

— Ще звънна на Скот, след като приключим, и ще разбера дали има време за една среща. Как сме тук?

— Добре. Въпреки това не искам да слизам под трима дежурни на смяна...

— Съгласен съм. Дейл спомена, че ще дадеш почивка на Кори...

— Снощи не е мигнал, като всички нас — поясни Натали. — Нали търсехме Ерика...

— Може да си върви, но след като Ерика се събуди.

— Тя вече е станала. Беше под душа, когато Бриджит дойде да ме смени.

— В такъв случай Кори е свободен до довечера в десет. Само по този начин един от вас може да подремне...

— Аз ще остана — предложи Натали.

— Нямам нищо против да поспя — сви рамене Дейл.

— И още нещо — спрях ги аз. — Трябва ми пистолет...

И двамата ме погледнаха така, сякаш им бях казал, че се нуждая от чисто бельо.

— Какво стана с твоя? — попита Дейл.

— Изгубих го по време на престрелката.

— Някакви специални предпочитания?

— С какво разполагаме?

Дейл стрелна Натали, тя отметна кичур коса от челото си и въздъхна:

— В чантата ми има един „Смит и Уесън“...

— Веднага се връщам — скочи на крака Дейл и отиде да донесе оръжието. Завръщането му беше съпроводено от глъчката на някакви гласове, най-вероятно от телевизора.

— Не се безпокой за Кори — подхвърли Натали.

— Добре — свих рамене аз. — Като казваш, че е добър, значи наистина е добър.

— Наистина е добър — с равен глас повтори тя и се оттласна от плота, на който се беше облегла.

— Доверявам ти се.

Натали обмисли чутото, после кимна и тръгна към вратата.

— Ще кажа на Кори да си тръгва...

Заредих машината с прясно кафе. Бях на мнение, че Натали трябва да се ограничава малко, въпреки че кафето е живата вода за охранителните екипи. Имах й пълно доверие, независимо дали повярва на декларацията ми.

Вдигнах слушалката и набрах централата на ФБР в Манхатън. Оттам любезно ме осведомиха, че агент Фаулър е извън службата, но мога да му оставя съобщение. Възползвах се от поканата, казах кой съм и помолих да ми се обади при първа възможност.

Заварих Ерика на дивана в дневната, с подвити крака и раница в скута. Дейл седеше до нея, зает да зарежда с патрони един от

резервните си пълнители. Бриджит беше издърпала един от столовете и го беше яхнала на обратно, с лице към двамата. Телевизорът беше включен на някакъв рекламен канал, от който мъж на средна възраст възхваляваше хранителни дехидратори. Ерика изглеждаше добре, чиста и в отлично здраве. Беше облечена в дънки и памучна фланела и най-сетне приличаше на това, което си беше всъщност — едно хлапе, което гледа телевизия.

При влизането ми рязко отмести раницата и скочи на крака. Дейл успя да хване раницата преди да се разсипе на пода. Ерика пристъпи към мен, погледа ме известно време, после протегна ръка да ме докосне.

— Добре ли си?

Погледнах през рамото ѝ към Бриджит, която лекичко поклати глава — знак, че не беше я занимавала с подробностите от последните няколко дни.

— Добре съм.

— Умирах от страх, че ще ти се случи нещо лошо!

— Затова ли избяга от дома на Натали?

В отговор получих нещо, което приличаше на кимане.

— Изкара ни акъла — рекох.

— Но първо ти изкара моя! — отсече тя. — Мислех, че ще умреш, Атикъс! После прострелях Йоси, а след това... — Отново поклати глава: — Ти пръв ме изплаши!

— Добре, права си.

— Ето затова избягах, разбра ли?

— А как откри Мур?

Ерика бавно се върна на мястото си, придърпвайки ръкавите на фланелата.

— Той ми беше казал, че нещо може да се случи... Че тези хора може би ще се опитат да ме хванат... Мислех, че само ме плаши. Даде ми един телефон, на който да се обадя, ако имам неприятности. И аз му се обадих веднага след като избягах от апартамента на Натали...

— Кога ти е казал това?

От изражението ѝ беше ясно, че се пита дали съм нормален.

— Когато ме закараха у дома. Не помниш ли, че беше там като пристигнах?

Дейл вкара пълнителя в дръжката на пистолета и ми го подаде. Затъкнах го в колана си. Беше бойно оръжие без никакви екстри. Просто го вадиш и стреляш. Нямаше дори предпазител. Неволно се запитах дали ще успея да го запазя по-дълго време.

— Те пак ще се опитат да ме отмъкнат, нали? — попита Ерика, наблюдавайки внимателно как боравя с оръжието.

— Може би — обади се Бриджит.

— Ти си една гадна лъжкиня! — отсече Ерика, без да извърща глава, после настоятелно ме погледна и повтори: — Ще се опитат, нали?

— Да — кимнах аз.

Момичето потъна обратно във възглавниците и насочи поглед към телевизионния екран. Не каза нито дума повече.

22.

Йоси се появи в шест и половина. Бриджит отскочи до дома си за един душ и смяна на дрехите, с уговорка да се върне в осем. Ерика я гледаше как си тръгва, но не каза нито дума. Доколкото усещах, двете отдавна вече нямаха какво да си кажат.

Мур и хората му не се появиха. Точно в седем смених Дейл и заех позиция до вратата, а Натали и Ерика започнаха да играят на дама в хола. От време на време оглеждахме през прозорците. Шевовите върху челото на Йоси бяха почистени и изглеждаха далеч по-добре. Кожата около тях беше започнала да придобива здрав розов цвят. Аз вдигнах ризата си и му показах белега на корема.

— Моят е по-хубав — рече той.

— За теб всичко е състезание — усмихнах се аз.

— Казвам, че моят е по-хубав, нищо повече.

Откъм хола долетя някакво тропане — сякаш нещо твърдо беше паднало на пода.

— Престани! — извика гласът на Ерика.

Възпрях Йоси с ръка и се насочих натам. Ерика се беше свила на дивана и гледаше лошо, а Натали явно беше ошашавена. Дъската за дама лежеше на пода, а около нея бяха разпръснати пуловете.

— Ти мамиш! — задъхано каза Ерика. В очите ѝ се четеше омраза.

— Не...

— Ти мамиш, ти не играеш честно шибаната игра! — извика момичето.

Натали ме погледна и леко поклати глава.

— Иди при Йоси — помолих я аз.

Натали стана и излезе. Ерика не помръдна.

Изчаках известно време, после се наведох, вдигнах дъската и започнах да събирам пуловете.

— Какво стана?

— Тя мамеше! Нарочно се остави да я победя!

— Откъде знаеш?

— Има начини да се разбере! Нали знаеш, че си личи?

— Може би го е направила несъзнателно — подметнах аз и започнах да слагам пуловете обратно в кутията.

— Напротив!

Напълних кутията, сложих капака и седнах на стола на Натали.

— Не съм глупава! — процеди през стиснати зъби Ерика. —
Знам какво става!

— Никой не е казал, че си глупава.

— Мама е наела онези мъже — обяви тя. — Защото иска да съм при нея.

— Така е.

— Все същото, нали? Аз пак нямам право на глас, пак не мога да взема решение, защото съм малка! Това означава, че не мога да се владея, че не мога да планирам шибаните си ходове!

— Би било прекрасна игра — уверих я аз.

Ерика изруга в отговор.

— Не искаш да отидеш при майка си, така ли?

— Ти искаш ли?

— Аз не.

— Дори ако тя те помоли?

— Не.

— Дори ако ти каже, че още те обича?

— Не.

Ерика замълча.

Бриджит се появи отново в осем часа и седем минути с кашонче газирана вода и шест сандвича от съседния деликатесен магазин.

— Ето я кучката! — извика Ерика и аз моментално настръхнах.

— Здравсти, боклуче! — отвърна Бриджит.

Ерика се усмихна. Едва тогава загреях, че в обръщенията им има повече закачка, отколкото злоба. Бриджит тръгна към кухнята и Ерика я последва. Продължиха да си разменят обиди, после изведнъж избухнаха в смях.

— Какво стана току-що? — обърнах се към Натали.

От погледа ѝ ясно пролича, че никога няма да разбере тайните токове, които протичат между две жени.

— Искаш ли да се прибереш у дома? — попитах.

— Мога да остана.

— Колко време си будна?

— От вчера. Но съм добре.

Йоси цъкна с език и Натали му хвърли укорителен поглед.

— Искам да се прибереш у дома — рекох. — Почини си и се върни утре към десет.

— Мога да остана.

— Знам, че можеш, но сега е време за почивка. Иди да се наспиш, защото утре ми трябваш свежа.

Натали се поколеба, но в крайна сметка кимна с глава.

— Ще се върна в осем.

— Добре.

Написа на листче телефона на Кори, надникна в кухнята да каже лека нощ и се отправи към вратата. Йоси и аз я взехме на прикритие, докато излезе на улицата, после се върнахме на поста. Малко по-късно Ерика и Бриджит излязоха от кухнята и всички заедно хапнахме сандвичи. Аз заредих още една кафеварка, а Бриджит остави Ерика пред телевизора и ме последва в кухнята за една бегла целувка.

— От доста време не сме го правили — подхвърли тя.

— Поне десет часа — кимнах аз. — Какво става между теб и Ерика?

— Ами май започваме да се разбираме...

— Виждам. Кой предложи примирието?

— Сутринта като влязох в стаята да я видя, тя ми се нахвърли и започна да ме нарича какво ли не. Не й останах длъжна. В крайна сметка стигнахме дотам, че аз казах какво не харесвам в нея, а тя — какво не харесва в мен. Знаеш ли, че ме смята за префърцунена позьорка?

— Май ми спомена нещо подобно — кимнах аз.

Бриджит извади кутийка ментови бонбони и я разклати.

— Аз съм фалшива и глезена позьорка, която гони единствено външния ефект — промърмори тя, вслушвайки се в потракването на бонбоните. — Това за външния ефект не го оспорвам... — Отвори кутийката и лапна четири-пет ментолки наведнъж.

— А ти какво каза за нея?

— Казах й, че е егоистка, която непрекъснато се самосъжालява и прекалено залага на секса. Казах й, че те ревнува от мен, което е

прекалено смешно, защото е само на петнайсет, а аз не съм...

— И по тази причина си разменяте обиди с удоволствието, с което хората си правят комплименти?

— Трябваше й цял ден, за да вземе решение да се държи нормално, но това си е в реда на нещата. Честността е най-добрата политика.

Към девет часа Бриджит попита Ерика иска ли да изиграят една партия дама и момичето прие. Кори се върна в десет. Готвехме се да направим програмата за нощното дежурство, когато Йоси рязко измъкна пистолета си и изръмжа:

— Отпред спира кола! Двама излизат, шофьорът остава на място.

Кори също извади оръжието си и безшумно прекоси коридора. Аз се дръпнах назад и с крайчеца на окото си видях как Бриджит премята ръка през раменете на Ерика.

— Къде да я заведа?

— В банята — отвърнах.

— Но това е сержант Мур! — изрази протест Ерика.

Кимнах, но с поглед наредих на Бриджит все пак да изпълни заповедта.

Кори се беше изправил зад ъгъла на коридора, хванал пистолета си с две ръце. Минах покрай него и зърнах Йоси до един от прозорците. На вратата се почука и аз свих юмрук. Йоси вдигна ръка, аз кимнах с глава, извадих пистолета си и тръгнах към вратата, придържайки се към стената. Човекът навън не можеше да види нищо през шпионката, но ако бях блокирал с тяло светлината в нея, той бързо щеше да се ориентира за местоположението ми. Оставаше само едно — да натисне спусъка...

Този „Смит и Уесън“ в ръката ми беше необичайно тежък, с прекалено дебела ръкохватка. Вдигнах го с две ръце, изпитвайки сериозно неудобство от шината около счупените ми пръсти. Искрено се надявах да не се стигне до стрелба. Йоси ме гледаше, без да мигне, в очакване на сигнала. Вратите са странно нещо, но още по-странно е отношението на хората към тях. Зададеш ли въпрос от едната страна на заключената врата, винаги ще получиш отговор от другата.

— Кой е? — попитах аз.

— Мур, да те вземат мътните! И Дени е с мен. Отваряй!

Кимнах на Йоси и той предпазливо надникна иззад завесата.

— Хайде отваряй, че бързае! — извика Мур.

Йоси кимна и свали оръжието си.

Аз издърпах резетата, отдръпнах се встрани и казах:

— Можете да влизате...

Вратата рязко се отвори и на прага се появи сержант Робърт Мур, следван по петите от рейнджър Дени. Зад тях видях част от джипа „Чероки“, паркиран до тротоара с изключени светлини и работещ мотор. Зад волана чакаше Ноулс. Озовал се в антрето, Дени хукна по коридора, без да обръща внимание на Кори и пистолета му. Мур се извърна към мен. Чертите на лицето му бяха изострени от вълнение.

— Открихме копелдаците! — обяви той тържествуващо.

— Къде?

— Държат един апартамент в Трайбека — от онези, които ги дават под наем за кратки срокове. На лицето му се появи тържествуваща усмивка: — Отиваме да ги очистим!

— Сигурен ли си?

— Уат е успял да ги види отблизо и каза, че Даяна и...

— Уат ли? — изгледах го аз и поклатих глава.

— Да. Не знам как го е направил, но именно той ги откри и ми се обади.

Дени се върна, праметнал през рамо две големи брезентови раници.

— Всичко е наред, шефе.

— Занеси ги в колата — заповяда Мур. — Остани при Ноулс, пригответе си оръжието.

Дени кимна и се изниза навън. И на неговото лице грееше тържествуваща усмивка.

— Уат още ли е там?

— Седи и дебне, да не би да тръгнат нанякъде — кимна Мур.

— И Даяна е в този апартамент, така ли?

— Всички шибанияци без изключение: Стерит, Пъркинс, Кокс, Харди, Даяна! Куп боклуци, събрани на едно място, Атикъс! — Каза го нетърпеливо, очевидно раздразнен от бавната ми реакция.

Мамка му, изругах наум.

Мур се обърна и тръгна към изхода. Погледнах към Йоси, който бавно поклати глава — беше наясно какво ще последва. Мур, Дени и

Ноулс щяха да проникнат в сградата и да фиксират апартамента до момента, в който бъдат сигурни, че всички пиленца са в гнездото. После ще взривят входната врата и ще засипят вътрешността на апартамента с дъжд от куршуми. Което означава, че ще бъдат убити всички, които се намират там.

Включително Даяна.

Не можех да позволя това, нямах право да лишавам Ерика от майка.

— Обади се на Дейл да дойде веднага — наредих на Йоси. — Ерика да бъде в максимално осигурено помещение, а ако някой се опита да влезе — стреляй на месо!

След тези думи се обърнах и хукнах подир Мур.

23.

Между носа и горната устна на полковника проблясваше тънка ивица слюз. На светлината от близката улична лампа лицето му изглеждаше синкаво. Пристъпите на кашлица се редуваха почти без пауза, гърдите му свиреха. Седнал на задната седалка на джипа, той не обръщаше внимание на лошото си физическото състояние и буквално трепереше от възбуда. Ноулс, Дени и Мур направиха бърз преглед на екипировката си и започнаха да зареждат оръжията.

Блокът беше огромен, с тридесет етажа. Във фоайето имаше портиер и охрана — ясно видими още при първата опознавателна обиколка на сградата. На табелата над входа се рекламираха апартаменти за висши бизнесмени — дом далеч от дома за всички, които пътуват по работа. С по-дребен шрифт бяха изписани тарифите за едностайни, двустайни и тристайни жилища — всичките много високи. Бяхме паркирали на съседната пряка, добре скрити в мрака. Горд от себе си, полковник Уат не сваляше очи от входа на сградата.

— Пипнах я кучката! — възбудено зашепна той. — Ти ме попита дали имаме скъпоценни камъни, значи тя ти е обещала... От което следва, че все някъде е трябвало да ги обърне в пари... Поразпитах тук-там и бум — пряко попадение! „Креди Сюис“ на Бродуей. Била е принудена да използва истинското си име, за да ѝ издадат чек, освен това си е запазила час — иначе би могла да чака и цял ден... И тъй, тъпата крава ги е предупредила, че идва, а те предупредиха мен. Кравата се появи точно в три, придружавана от двама наемници. Бяха с микробус. Проследих ги от банката. Бяха спокойни, очевидно сигурни, че никой не се интересува от тях.

— Или са се престорили на спокойни, за да ни вкарат в капана — подхвърлих аз.

Мур рязко вдигна глава от пълнителя на браунинга си и погледна към Уат.

Полковникът енергично поклати глава.

— Нищо подобно! Действах бавно и внимателно, а те не се обърнаха нито веднъж. Разделиха се веднага след като излязоха от банката. Аз тръгнах подир кучката и тя ме доведе право тук. Час и половина по-късно се появиха и онези двамата. Оттогава насам никой не е напускал сградата.

— Колко входа има? — попитах аз.

— Два.

— Значи не си сигурен дали всички са вътре, да не говорим, че дори не знаеш на кой етаж са се настанили...

— На дваайсет и шестия — моментално отвърна полковникът. — Видях цифрата над вратата на асансьора, който взе Даяна.

Мур отново насочи вниманието си към оръжието и пълнителят меко изщрака.

— Сериозно ли го мислиш? — подхвърлих. — Та ти дори не знаеш кой апартамент да атакуваш!

— На шибаната кучка! — отговори вместо него полковникът.

Мур не ни обърна внимание и се обърна към Ноулс.

— Имаш дваайсет минути — рече. — Монтирай прекъсвачите на жици за 23:40, когато трябва да бъдат изключени телефоните и осветлението. Нито секунда по-рано! Ще се видим в 23:35.

— Дори няма да разберат, че съм там, шефе — увери го Ноулс.

Миг по-късно той и брезентовата му раница напуснаха джипа и изчезнаха в студения мрак оттатък уличното платно.

Дени доволно си тананикаше.

Мур се обърна от предната седалка и очите му се заковаха в моите.

— Ти ще ни вкараш вътре — рече той.

Не казах нищо. Не беше и нужно.

— Тук се дават апартаменти под наем на бизнесмени — промърмори Мур. — Което предполага, че оборотът е голям, нали? А оттам следва, че шибаният портиер едва ли помни кой е наемател и кой не... Това обаче не важи за оня тип от охраната, който е обучаван да запомня лица. Затова трябва да влезем вътре със самочувствието на постоянно присъствие. Да се надяваме, че той ще бъде добро кученце и няма да се разлае...

— Не ти трябва за такова нещо — поклатих глава аз.

— Виж к'во, двамата с Дени имаме неподходящ цвят на кожата — рече с въздишка Мур. — Което означава, че охраната сто процента ще ни спре за проверка. За да я избегнем, трябва да използваме бялата ти физиономия. Стигнем ли до двайсет и петия етаж, вадим пищовите и действаме. Ти няма да имаш никакви грижи...

— Не чу ли какво ти говорех досега? — изгледах го пронизително аз. — Това не ти е улица „Принс гейт“! Не знаеш кой апартамент обитават, не знаеш дали не са изработили полковника, дори не знаеш дали в момента са тук, Робърт!

— Това не е случаен удар, а цялостна операция — търпеливо отвърна Мур. — Откриваме ги и ги унищожаваме.

— Надявам се, че за целта няма да започнеш проверка от врата на врата...

— Нищо подобно — ухили се Мур. — Вместо това се готвя да гледам как използваш уменията си по социално инженерство. Знам, че ще намериш начин да получим информацията, която ни е нужна...

Тикнах очилата на върха на носа си и с въздишка си признах, че е прав. Зная поне три начина да разприказвам онова копеле от охраната. По принцип това не е особено трудно. Нямаше значение, че не искам да го правя...

— Добре, откриваме коя е стаята и вие тримата започвате да трепете наред, така ли? — попитах.

— Така.

— Включително Даяна?

Мур се поколеба само секунда, но паузата беше достатъчна за намесата на полковника.

— Робърт, тоя трябва да остане в колата! — извика той. — Нали ти казах, че ще почне да защитава шибаната кучка? Аз ще ви вкарам в шибания хотел!

— Не, ти оставаш тук! — тихо, но твърдо рече Мур.

— Не се доверявай на Кодиак! Той още си пада по оная работа на жена ми и като нищо ще ти забие нож в гърба!

Мур ми хвърли изпитателен поглед, после отново се обърна към полковника.

— Тя се опита да го ликвидира. Мисля, че това завинаги сложи край на отношенията им.

— Аз трябва да бъда там! — дрезгаво изръмжа Уат и се задави.

— Ще чакаш в колата, да те вземат мътните! — просъска Мур и аз изведнъж го видях в ролята на инструктор на новобранци. — Ти си болен, бавен и абсолютно безполезен за нас! Ако можех да избирам, нямаше да прибягвам до услугите и на двама ви, защото сте шибани аматьори! Но Атикъс трябва да ни вкара вътре, затова идва с нас!

— Не можеш да му се довериш! — държеше на своето Уат.

— Мога — поклати глава Мур и ме стрелна с поглед. — Просто защото не иска отново да го прострелят...

Проникването стана депресиращо лесно, точно както беше предсказал Мур. Ядосаният Уат остана в джипа, а ние спряхме такси, направихме обиколка на квартала и се стоварихме пред главния вход на сградата. Удоволствието струваше двайсет долара — напълно достатъчна сума за шофьора, който не показва никакво учудване от неадекватното ни поведение. Портиерът ни огледа внимателно — най-вече мен, тъй като водех колоната. Преметнал брезентовата торба през рамо, Мур вървеше на метър отзад, а до него крачеше Дени.

Портиерът задържа отворената врата още докато слизахме от таксито. Минахме покрай него и се озовахме в просторното фоайе. Подът беше покрит с линолеум, който би трябвало да прилича на мрамор. В средата беше поставено бюрото на охраната — полумесец от черна пластмаса, чийто рог беше извит по посока на асансьорите в дъното. Човекът зад него беше младеж на двадесетина години, облечен в тъмносин блейзър с логото на фирмата, избродирано на джобчето му. С приближаването ни успях да видя телефоните и мониторите, монтирани на централната конзола. Охранителят обаче не гледаше към тях, а към екрана на малък телевизор, който предаваше някакво късно токшоу.

Когато видя, че приближаваме, стана да ни посрещне.

— Извинете ме за...

— Исусе, колко се бях насвяткал снощи! — прекъснах го с небрежен тон. — Дори не си спомням... — обърнах се към Мур и попитах: — Боби, от коя фирма бяха онези момчета, по дяволите?

— „Ландън Компком“ — отвърна Мур, без да му мигне окото, наблягайки на британския си акцент.

— А, британците ли? — изгледа ме с разбиране охранителят. — Те са в 2608...

— Благодаря! — Забавих крачка, за да позволя на Мур и Дени да ме задминат по пътя към асансьорите, после се наведох към плота и дарих младежа с най-пичовската усмивка, на която бях способен: — Познаваш ли го онова маце от снощи?

Очите му примигнаха от усилието да си спомни.

— Дето беше ми увиснало на рамото, бе! — подсетих го аз.

— Аха — промърмори неуверено онзи. — Сладка беше!

Асансьорите бяха два. Единият от тях току-що се беше паркирал на партера и вратата му се отвори. Мур и Дени влязоха, а аз побързах да ги последвам. Мур натисна копчето за двайсет и шестия етаж, а веднага след него и долното — за двайсет и петия. Вратите безшумно се затвориха.

— Брилянтна акция — потупа ме той по рамото.

Дени, който не бе спрял да си тананика нито за миг, вдигна неизвестната мелодия с една гама по-високо и ме дари с приятелско намигване. Това ми позволи да разпозная част от текста. Копелето си пееше „Роден в САЩ^[1]“!

— Нищо няма да се получи — изразих своя скептицизъм.

— Ще се получи и още как — спокойно отвърна Мур и погледна часовника си. — Разполагаме с осем минути.

Кабината спря, вратите с тих шепот се плъзнаха встрани.

— Задръж го — разпореди се Мур и стъпи на дебелия пътека в коридора.

Дени натисна бутона ОТВАРЯНЕ НА ВРАТАТА и задържа пръста си върху него. Запитах се дали охранителят долу наблюдава асансьорите и дали е забелязал, че сме на друг етаж. Всъщност това вече нямаше значение — дори и да забележи несъответствието, най-вероятно щеше да реши, че сме натиснали погрешен бутон.

Мур се върна точно след десет секунди и кратко обяви:

— Излизайте.

Издърпа раницата така, че да блокира вратите, и се отмести да ни направи път.

Коридорът беше достатъчно широк, за да вървим един до друг, стига да искаме. Вратата към стълбището беше маркирана с табела ИЗХОД и аварийно осветление, а на стената до нея имаше противопожарна аларма и пожарогасител. Общият брой на вратите

беше осем, всяка за отделен апартамент. Напрегнах слух и успях да уловя тихата музика, която долиташе иззад най-близката врата.

Дени дръпна ципа на раницата, двамата с Мур свалиха якетата и се заеха с екипировката.

— Вратите за стълбищата са еднопосочни и затова ще трябва да се качим с асансьора до горния етаж — предупреди Мур.

Дени кимна и измъкна от раницата карабина „Хеклер и Кох“, модел MP5. Сръчно я провери, свали предпазителя и я преметна през рамо.

— За него да вадя ли? — попита той, без да ме гледа. Сякаш бях част от мокета, който покриваше коридора от стена до стена.

Мур кимна и от раницата изскочи втори автомат, който миг покъсно се озова в ръцете ми. Абсолютно същият модел като този на Дени, със зареден пълнител и един резервен, прилепен към него с тиксо. Това е често срещан прием сред командосите, когато се нуждаят от максимално бързо презареждане.

— Робърт, няма да ти позволя да убиеш Даяна — обадох се аз.

Той не вдигна глава от раницата, но гласът му прозвуча достатъчно ясно и достатъчно гневно:

— Пресвети Боже! Само не ми казвай, че полковникът е бил прав! Нима наистина храниш някакви сексуални надежди?

— Храня надежда единствено за Ерика. Не мога да ти позволя да убиеш майка й!

Мур се изправи и нагласи ремъка на автомата върху рамото си. Погледна часовника си, после палецът му се стрелна към вратата за стълбището. Дени безмълвно се отдалечи, вероятно за да посрещне Ноулс.

— Чуй какво ще ти кажа, Атикъс — отчетливо рече Мур. — Ако жената се изпречи на пътя на куршумите — съжалявам, такъв й е бил късметът. Това ще е цената, която ще плати заради избора на погрешен екип. Аз съм тук да свърша определена работа и бъди сигурен, че ще я свърша!

— Но аз не мога да ти позволя да...

Ръцете му се стрелнаха напред и нагоре, пръстите му се вкопчиха в реверите на якето ми и изведнъж се оказах залепен за стената. Гласът му остана спокоен.

— Можеш, Атикъс, и ще ти кажа защо. Защото имам право на избор: или ще ти се доверя и ще те оставя да ни прикриваш задниците, без да се бъркаш в останалото, или ще ти вкарам един куршум в главата — тук и сега. Веднага добавям, че нямам предпочитания. Ама никакви, разбираш ли?

Дени отвори вратата за стълбището, отвъд която се мярна фигурата на Ноулс. Миг по-късно двамата се върнаха в коридора и се насочиха към нас. Стъпваха абсолютно безшумно.

— Разбираш ли? — попита втори път Мур.

Кимнах. Той цъкна с език и ме пусна, а Дени ми подаде противогаз.

— Може да ти потрябва, сержант. Ако им се отдаде възможност, копелдаците вътре като нищо ще хвърлят някоя граната с газ.

— Благодаря!

Дени възобнови тананикането си, а Ноулс започна да обяснява на Мур за прекъсвачите, които щели да се задействат точно след четири минути.

— Сложих по два на кабел за всеки случай — каза той.

— Браво, момче! — похвали го Мур. — Хайде да се залавяме за работа.

Натикахме се в асансьора. Дени дръпна раницата навътре, натисна все още осветеното копче за горния етаж и вратите се затвориха.

Четирима мъже с автомати и противогази се возят в един от хилядите асансьори на Манхатън, кой знае защо си помислих аз. Дзън. Двадесет и петия етаж. Автомати, муниции, САС. Дзън. Двадесет и шести етаж. Лудница, кръв, смърт.

Всички навън!

Мур изчака отварянето на вратите и се обърна към мен:

— Вземи раницата и я сложи на вратата. Очаквам да се погрижиш за всеки, който случайно успее да се измъкне...

Разположението беше абсолютно еднакво с това на двадесет и петия етаж. Апартамент 2608 се намираше в дъното на коридора, точно срещу стълбището.

Пуснах раницата между вратите на асансьора. Дени ме потупа по рамото и ми направи знак да си сложа противогаза. В момента, в който го сторих, на стената между шахтите светна стрелката на втория

асансьор. Тримата едновременно заеха полуклекнала стойка, смъкнаха противогазите надолу и насочиха оръжията си към вратата в съседство.

Кабината съобщи за пристигането си с тих звън. Мамка му, простена душата ми. Това е някой от тях! Стерит, Харди или Бог знае кой, който се прибира след неуспешното издирване на Ерика. Те знаят какво правят и най-вероятно отдавна обикалят из клубовете.

После видях дуло на пистолет „Колт“ и веднага разбрах, че това е полковникът.

[\[1\]](#) Известен хит на американския рок-певец Брус Спрингстийн.
— Б.пр. ↑

24.

— Махай се оттук, по дяволите! — изсъска Мур. Противогазът промени тембъра му, който прозвуча странно и доста страшно.

— Върви да се шибаш! — не му остана дължен полковникът. — Аз съм част от тази мисия и възнамерявам да я изпълня докрай. А ти забравяш, че без мен изобщо нямаше да си тук!

Мур понечи да отговори нещо, но Ноулс вдигна ръка и многозначително почука по стъклото на часовника си. Можехме да натикаме полковника обратно в кабината, но това означаваше, че ще бъде заклещен някъде между етажите в момента, в който захранването бъде изключено. Бихме могли да го отпратим надолу по стълбите, но трябваше един от нас да го съпроводи чак до долу, за да бъдем сигурни, че няма да се върне. Появи се в адски неподходящо време. Или в най-подходящото...

Мисловните процеси на Мур явно бяха подобни на моите.

— Ще стоиш настрана, да те вземат мътните! — изръмжа той.

Уат се ухили и зае позиция срещу мен, стиснал колта с две ръце. Мур поведе групата по коридора, отново заемайки полуклекнала поза.

Уат се разкашля на метър от вратата. Обърнах се. Правеше върховни усилия да се овладее, а лицето му беше бяло като оголена кост. Тримата британци замръзнаха на място.

В апартамент 2608 вече знаят, че сме тук, помислих си аз.

Полковникът с усилие преглътна и успя да се овладее. В капана на противогаса бях в състояние да чувам само собственото си дишане, което ми се стори прекалено шумно. Гумата залепна за кожата ми, а по лицето ми се плъзнаха първите капки пот.

Страхотно, няма що! Очаквах всеки момент очилата ми да се плъзнат към върха на носа и да престана да виждам. Нагласих автомата в здравата си ръка, а с пръстите с шината подпрях отдолу за допълнителна стабилност.

Екипът на Мур приближаваше края на коридора, подминавайки номер 2606. Пред вратата на 2608 се разделиха. Ноулс остана вдясно, а

Дени и Мур се прехвърлиха от другата страна. Сержантът вдигна ръка над главата си и я сви в юмрук.

В следващия миг осветлението изгасна и светът се превърна в черна дупка.

В апартаментите около нас настъпи видимо раздвижване.

Включи се аварийното осветление, но то беше прекалено слабо, за да освети коридора. Юмрукът на Мур падна, а ритникът на Ноулс улучи вратата почти едновременно с движението му. В продължение на една дълга секунда получих възможност да се наслаждавам на безупречното провеждане на операцията. Това проникване го бяха репетирали хиляди пъти, а може би и десетки хиляди. Между действията на тримата имаше абсолютен синхрон, всеки знаеше мястото и задълженията си и ги изпълняваше безупречно.

Подметката на Ноулс влезе в съприкосновение с вратата малко над топката на бравата. Добре премереният ритник изкърти планката с ключалката и вратата отхвъркна на пантите си. Предпазната верига издаде рязко металическо пропукване и се откъсна от улея. В момента, в който тялото на Ноулс се възползва от инерцията да отскочи назад и встрани, мястото му беше заето от Дени. Приведен почти до пода, рейнджърът прелетя през прага, придвижвайки се по диагонал, от ляво на дясно. Готовият за стрелба автомат беше насочен напред. Още преди да се приземи във входното антре, той беше последван от Мур, който обаче остана прав и побърза да се залепи за стената. Лявото му рамо само се плъзна покрай рамката, тялото му ловко се завъртя и се озова вътре.

Отлично изпълнено диагонално проникване, казах си аз. Сега беше ред на Ноулс да смени позицията си — отново по диагонал, и стрелбата можеше да започне.

Но Уат провали всичко. Още преди Ноулс да се помръдне, той нададе дрезгав вик и се втурна напред, подмина екипа и връхлетя в тъмния апартамент. Крещеше като луд, подканяше някого — май онази гадна трътка, да се прицели добре и да го гръмне... По-скоро усетих, отколкото чух звуците откъм вътрешността на апартамента. Вратата на 2606 започна да се отваря в мига, в който се понесох напред. Нямах време за размисъл, не можех и да се спра. Стрелнах се навътре и протегнах ръце да хвана полковника. Усетих как шевовете на корема ми болезнено се пропукват. Той крещеше, че жена му е курва, която ще

направи най-добре да го убие веднага. Ръцете ми го докопах за раменете и го дръпнаха надолу, тежестта на тялото ми свърши останалото. Паднахме на пода, преобръщайки някакви мебели. Той спря да вика в момента, в който стрелбата започна.

Осветлението беше слабо. Претърколих се по гръб, оглеждайки се за заплахата. Тъкмо навреме, за да зърна силуетите на Мур и Ноулс, които се проснаха на пода в антрето, а миг по-късно откъм коридора засвяткаха изстрели. Дени бе успял да се скрие зад вратата и откри огън. Втори, по-дълъг откос проникна през отвора на вратата. Стъклото зад гърба ми се пръсна на хиляди късчета, едновременно с това долових ругатнята на Мур. Аварийното осветление над вратата за стълбището беше достатъчно, за да видя как Харди изблъсква Даяна през нея. Стерит ги прикриваше. Вдигнах автомата и се прицелих, но полковникът изруга и блъсна ръката ми. Видях как Стерит чупи стъклото на противопожарната аларма и дърпа ръчката надолу. Сградата се изпълни с пронизителния вой на сирени.

Миг по-късно рамката на вратата зееше празна. Стерит бе последвал хората си надолу по стълбите.

25.

В сградата настъпи невероятна лудница. И до ден-дневен съм убеден, че това бе единствената причина да се измъкнем навън, без да ни спрат, арестуват или застрелят. Паниката на стотиците хора, хукнали към изходите, ни позволи да приберем автоматите и противогазите в брезентовата раница и спокойно да се присъединим към тях. В стремежа да си осигури безпрепятствено оттегляне Стерит беше улеснил и нас. Разбира се, това нямаше никакво значение за Мур. Той знаеше само едно — Стерит и бандата му бяха изчезнали, а заедно с тях и най-добрият му шанс да ги ликвидира...

Миг преди да потънем в блъсканицата пред изхода той ни огледа един по един и кратко подхвърли:

— Трябва да се разделим!

— Аз оставам с теб — тръсна глава полковникът.

— Млъквай! — гневно просъска Мур и се извърна към колегата си: — Тери, искам да го качиш на влака и да пътуваш с него до шибаната му къща, ясно? Искам да си сигурен, че ще остане там. Ако започне да ти създава трудности, гръмни му шибаните колене!

Тери постави ръка върху рамото на Уат и кимна на Мур:

— Ще се видим утре.

Изчакахме ги да се смесят с тълпата до главния вход. Дени излезе след тях, зави наляво и изчезна. Охранителят ни огледа внимателно и леко кимна с глава. Телефонната слушалка остана залепена за ухото му.

Прекрасна нощ, няма що, рекох си аз, когато най-сетне двамата с Мур се озовахме на тротоара.

Без много приказки тръгнахме в противоположна посока от мястото, където бяхме паркирали джипа. Трябваше да направим един широк кръг — най-малко пет-шест пресечки, преди да се съберем отново до превозното си средство. Мур мъкнеше и брезентовата раница. Проговори едва когато в далечината се очерта самотният силует на автомобила.

— Нали не си ги предупредил по някакъв начин, Атикъс? — дръпна ме за якето той, после пусна раницата на тротоара и сложи свободната си ръка върху ръкохватката на браунинга.

— Как според теб е станало това, Робърт?

Той ме изглежда изпитателно, после пусна рамото ми и отмести ръка от оръжието си.

— Не, ти не си способен на подобно нещо...

— Апартаментът е имал вътрешна връзка със съседния — рекох.

— Нямахме начин да разберем, без да го видим със собствените си очи.

— Имаше — поклати глава Мур. — По-качествено разузнаване...

Замълчах. Никой от нас не беше огледал обстойно мястото на атаката, но всички бяхме наясно, че между апартаментите с номера 2608 и 2606 е имало вътрешна връзка. Заради презумпцията, че това е временно жилище на бизнесмени ние неволно се бяхме ограничили с представата за нещо, което наподобява хотел. Ако бяхме отделили повече време на проучването, без съмнение щяхме да разберем, че нещата в тази сграда са организирани по-различно.

Не го направихме и Мур прекрасно знаеше, че това ни е грешката.

Прибрахме се в един без пет. Отвори ни Дейл. В дъното на коридора се мярна фигурата на Йоси, който очевидно го прикриваше. Дени се насочи директно към стаята, която тримата бяха използвали, докато охраняваха Ерика. Ние с Мур отидохме в хола, където Бриджит и Ерика бяха потънали в напрегната игра на дама.

— Как мина? — вдигна глава Бриджит.

Аз само поклатих глава, а Мур пусна една крива усмивка към Ерика, след което бавно огледа Бриджит. Едва сега си дадох сметка, че двамата се срещат за пръв път.

— Сержант Робърт Мур — представи се той. — Приятно ми е...

— САС? — попита със сладък гласец Бриджит.

Не, за Бога, простенах безгласно. Поне тази вечер трябва да има мир!

— Да, госпожо — спокойно отвърна Мур.

— Трябва да стъпиш върху мен — рече Бриджит, раздруса торбичката с пулове и я поднесе на Ерика: — Хайде, тегли!

Мур ме погледна и аз бях принуден да поясня:

— Това е Бриджит Логън, която временно ни помага.

— Логън — повтори Мур. — Ирландка ли си?

— Ирландка — кимна тя.

— Мамка му! Това, което може би си чула, изобщо не е вярно!

— Какво например?

— Например глупостите за начина, по който специалните части са си пробивали път в Ирландия — отвърна Мур и уморено разтърка очи. — Това е гадна пропаганда и в нея няма капчица истина...

— Нима? — вдигна вежди Бриджит. — Господи, колко се радвам да го чуя! Значи и Гибралтар е пропаганда, така ли?

— Гибралтар беше грешка...

— А Лофол?

— Там ИРА искаше да вдигне във въздуха цял полицейски участък — отвърна Мур с онази заповедна интонация, с която преди няколко часа беше срязал Уат.

Прииска ми се да го предупредя, че това няма да му донесе никакъв успех с Бриджит, но осъзнах, че няма смисъл, и замълчах.

Усмивката изчезна от лицето на приятелката ми.

— Става въпрос за деня, в който „специалните части“ убиха девет души — обърна се тя към мен. — Единият беше мирен човечец, имал нещастieto да мине покрай тях с колата си.

— Те бяха натоварили с експлозивни цял шибан булдозер, скъпа — кротко подхвърли Мур. Обръщението накара Бриджит да потръпне. — Двеста и петдесет шибани кила, които трябваше да изпратят почитаемите пазители на реда право в шибания рай!

— Беше чиста засада — продължи да ме информира Бриджит. — Те евакуираха полицейския участък и разположиха в околността най-малко четиридесет мъже, въоръжени до зъби. Изчакаха булдозера да се блъсне в сградата, след което направиха истинска кървава баня. В продължение на десет минути стреляха по всичко, което мърда... — Под „те“ явно имаше предвид Мур и колегите му от САС. — Беше им по-лесно да екзекутират хората, вместо да ги арестуват!

Ерика извърна глава към Мур, очаквайки отговора му. От известно време слушаше с интерес, стискайки в длан няколко забравени пула. По изражението ѝ личеше, че не знае дали да се разтревожи или не.

— Няма да обсъждам тази тема, по дяволите! — отсече Мур. — Вие всички сте еднакви! Горкичката шибана ИРА! А ще кажеш ли нещо за горкичките шибани хорица, които избихте предишната година и всички години след това? Нима смяташ, че бомбите в Брайтън през осемдесет и четвърта са политически оправдани? Или обстрелът с минохвъргачки на Кралската полицейска академия в Ълстър? Май изобщо не проявяваш интерес към избитите невинни хора!

— Обясни ми разликата между това, което вие направихте в Лофол, и онова, за което заклеявявате ИРА — разпалено извика Бриджит и бузите ѝ бавно поруменяха.

Мур хвърли озадачен поглед към мен, сякаш търсеше помощ.

— К'ва е тая жена бе, Атикъс?

— Обясни ми с какво вашите ескадрони на смъртта са по-добри от онези, които наричате терористи? — продължаваше да настъпва Бриджит.

Този въпрос имаше ефект на ритник в топките.

— Няма никакви ескадрони на смъртта! — изкрещя Мур.

Бриджит го дари с усмивката, с която вероятно се появяват ангелите на смъртта.

Ерика започна да вади пулове от торбичката. По улицата мина самотен автомобил. Откъм коридора долетя приглушеният глас на Йоси, който съобщаваше на Дейл, че всичко е, спокойно.

Мур рязко се завъртя, токовете на ботушите му изскърцаха. Вратата на кухнята се затръшна зад гърба му с такава сила, че пуловете подскочиха върху масичката.

— Аз печеля — подвикна Бриджит и на лицето ѝ се разля доволна усмивка.

— Моите поздравления — кимнах. — А сега ми направи услугата да промениш отношението си към него...

— Ще преглътна факта, че работим заедно, но никога няма да бъда на едно мнение с тоя мръсник! — тръсна глава тя.

— Ако не промениш отношението си, ще трябва да напуснеш! — отсякох твърдо.

Радостта ѝ от победата видимо помръкна.

— Няма да му целувам задника!

— Не те карам да му целуваш задника, Бриди — настоятелно я погледнах аз. — Само те моля да работим заедно...

Ерика приключи с подреждането на пуловете в кутията, сложи капака и я побутна към другия край на масичката.

— Предпочитам да останеш — подхвърли тя, усмихна се и добави: — Хайде, сега е твой ред...

— Добре — отвърна Бриджит.

Не разбрах дали се обръща към мен или отговаря на Ерика, но кимнах и тръгнах към кухнята. Вече в коридора чух Ерика да пита какво е Лофол.

— Причината никога да не се доверяваш на САС! — отвърна непримиримата ми приятелка.

Сержант Мур си беше отворил една бира и отпиваше от нея. Очите му бяха заковани в умивалника, който, доколкото можех да видя, беше съвсем празен. Беше оставил анорака си на плота, но пистолетът и ножът си бяха по местата.

— Шибана кучка! — оплака се той.

— Аз я намирам доста одухотворена — отвърнах.

— Нали знаеш, че това са пълни глупости?

— Кое?

— Ескадроните на смъртта.

— Тя не мисли така.

— Никой не мисли така, по дяволите! Тази лъжа я разпространи онзи английски мръсник, който твърди в гадната си книжка, че е бил участник в специален отряд и е виждал с очите си как тези ескадрони действат в Северна Ирландия. Не стига това, но и се захваща да описва всички убийства, които са извършили в началото на седемдесетте. Разбира се, книгата се превърна в шибан бестселър. Хората ни сочат с пръст и викат „Вижте тези убийци от САС какви ги вършат!“ Нашето върховно командване се кълне, че това са гадни лъжи, но никой не ще да го чуе! Цели седем месеца гадното книжле се продаваше на пазара, докато най-сетне на хората от Кралската полицейска школа в Ълстър им писна. Прибраха автора на топло и го предупредиха, че ако изнесеното в книгата му е истина, той ще бъде арестуван по обвинение в предумишлено убийство. И какво направи копелето? Моментално викна „Не, изнесеното в книгата не е истина, всичко съм си измислил!“ Е, какво ще кажеш? — Очите на Мур бавно се спряха на лицето ми. — Проверката установи, че нищо не отговаря на истината. Копелето

описва акция в Белфаст и твърди, че е бил участник в нея, но на практика се оказва, че по същото време е бил на зъболекар в Дорсет... Мур довърши бирата си, остави празната бутилка в умивалника и я завъртя с пръст. Плочките бяха светлозелени, стъклената бутилка оставяше по тях по-тъмни влажни следи.

— Служих в САС двайсет години — промърмори той. — Бях на Фолкландските острови, на самата бойна линия. Вдигах във въздуха петролопровода и самолети. Бях във втория екип, който атакува посолството на „Принс гейт“. Ние сме най-добрите бойци на този шибан свят, да знаеш!

— При атаката на посолството САС са екзекутирали петима невъоръжени терористи — отбелязах аз. С усилие се сдържах да не добавя, че тази вечер Мур и екипът му почти дублираха този акт.

— Кажи ми, че не знаеш как е станало, че не можеш да си представиш обстановката...

— Това ли искаше правителството?

— Войниците са инструменти на политиката. Войниците изпълняват заповеди. Само това мога да ти кажа...

Не всички войници, допълних мислено.

— Разбира се, има и мръсници като Марк Стерит, които позорят името ни и използват специалните си умения за мръсни операции!

— Между действащ САС и бивш САС има огромна разлика — отбелязах аз.

— Така ли мислиш? Нима си въобразяваш, че ако пресата знае всичко за Стерит, няма да отчете факта, че той и момчетата му са овладели изкуството да убиват, седнали на коляното ми?

— Може би няма.

— Може би няма, но по-вероятно ще го отчете — тръсна глава той. — И това ще бъде поредният пирон в ковчега на САС.

Вратата се отвори и в процепа надникна Ерика.

— Имаме ли пуканки? — попита тя.

— Виж в шкафа — отвърна Мур. — Мисля, че Дени купи няколко пакета от онези, дето се слагат в микровълновата...

— Вие двамката трябва да излезете оттук — рече момичето, докато ровеше в стенния шкаф. — Поведението ви е подчертано асоциално.

— А ти трябва да си в леглото — отговорих аз.

Тя ми се изплези, после попита:

— И какво правите тук?

— Приказваме си.

— Уф! — направи гримаса Ерика, откри пуканките и ги тикна в микровълновата фурна. — Оттатък става интересно само когато има повече хора...

— Наистина ли мислиш, че сме се събрали да се забавляваме? — попитах я аз.

— Виж какво, аз съм затворничката тук. Затова трябва да ми помагате, когато се опитвам да направя нещо интересно... — Обяснението беше дадено с търпелив тон, сякаш разговаряше с малко дете.

— Тук те спипа натясно — обади се Мур.

— И теб също — погледна го тя. — Бриджит ще се държи добре. Поприказвахме си... — Ръката ѝ опипа лявото ухо. Едва сега забелязах, че си беше сложила обици — две обикновени халки.

— Тя ли ти ги даде?

— Каза, че мога да ги взема назаем — ухили се момичето, обърна се към Мур и добави: — Бриджит искаше да ти покаже къде точно стои, нищо повече...

— И добре го показва! — натъртено рече Мур.

— В такъв случай престанете да се криете тук и елате в хола. Донесете и пуканките...

Останахме да гледаме след нея. Минута по-късно микровълновата издаде кратък сигнал и Мур отиде да извади торбичката.

— Ако привлечеш вниманието на врага, аз ще мога да остана под прикритие — подхвърли той.

Намерихме някаква купа за пуканките и се прехвърлихме в хола. Йоси и Дейл продължаваха да охраняват вратата и единият от тях промърмори, че му мирише на пуканки. Бриджит дари Мур с един от най-ледените си погледи, после заби очи в корема ми.

— Атикъс! — промълви тихо.

Погледнах я въпросително и наведох глава. На корема ми, малко под средата на тениската, аленееше голямо петно кръв. Резултат от скъсаните шевове в резултат на самоотвержения опит да спася полковника.

— Дреболия — рекох.

— Какво? — вдигна глава Ерика, видя петното и ахна: — Господи! Защо кървиш, какво се е случило?

— Нищо.

— Как нищо! От корема ти тече кръв!

— Стига вече! — намеси се Мур. — Този път не го гръмнаха. В стаята настъпи тишина.

— Този път? — тихо се обади Ерика, а лицето ѝ стана бяло като вар.

— Всичко е наред — рекох.

Тя слезе от дивана и пристъпи към мен.

— Кога те раниха?

— Преди два дни.

— И никой не ми е казал?

— Не искахме да те тревожим — подхвърли Бриджит и хвърли унищожителен поглед към Мур.

Ерика не ѝ обърна внимание.

— Защо не ми каза? — попита ме тя, забила очи в лицето ми. — Само не ме лъжи, Атикъс!

— Добре съм — отвърнах и моментално ми стана ясно, че момичето най-сетне успя да свърже нещата.

— Мама е стреляла по теб, нали? — Ръцете ѝ останаха отпуснати край тялото, но ноктите ѝ потънаха дълбоко в дланите. — Моята майка те е подредила така!

Не казах нищо, но Ерика нямаше нужда от отговор.

— Дай да видя — заповяда тя.

Погледнах към Бриджит, която леко поклати глава. Отстрани беше лесно. Вдигнах притеснено фланелката си. Зачервяването около шевовите беше започнало да изчезва, кръвотечението беше спряло, но раната съвсем не изглеждаше добре.

Ерика не помръдна.

Свалих фланелката и я натиках обратно в панталоните. Кожата около шевовите започна да ме сърби.

— Мръсна кучка! — просъска Ерика. — Гадна долна кучка!

— Съгласна съм — обади се Бриджит.

— Ти нищо не знаеш! — рязко се извъртя Ерика. — Нищичко! Тя е стреляла по него! Моята майка е стреляла по него!

В дъното на коридора Йоси и Дейл се готвеха да реагират на виковете и аз вдигнах ръка да ги спра.

— Знаеш ли какво означава това? — извика с писклив глас Ерика.

— Означава, че извадих късмет — отвърнах. — Можеше да ме убие на място...

Ерика се извъртя обратно към мен и ми даде възможност да видя яростта ѝ.

— Късмет, така ли? Защото не те е убила? Смяташ се за късметлия въпреки всичко друго, което ти е сторила? Тя е една лъжлива кучка, шибана, лъжлива кучка, която стреля по теб, но ти въпреки това се мислиш за късметлия?!

— Стерит ѝ каза да ме...

— Късметлия?! Позволяваш ѝ да те наранява и наричаш това късмет?!

— Не е точно това, което...

— Тя те тъпче с крака, но ти го наричаш късмет? И когато се чукаше с Рубин, пак ли беше късмет?!

Не, това не го чух правилно, рекох си аз.

А Ерика изведнъж затвори уста, сякаш току-що бе лапнала голяма муха.

Цялата къща потъна в тишина.

Пак лъже, рекох си. Пак ме лъже, както ме излъга за баща си, за Мур и за всичко останало. Тя е гневна, разстроена е, просто трябва да си го излее на някого. Точно това ѝ трябва — да се разтовари, да реагира по някакъв начин. Това е лъжа.

Изражението ѝ се промени. Започна да диша учестено, избягвайки да ме гледа в очите. Прехапа долната си устна толкова силно, че по нея останаха синкави следи.

— Съжалявам, не исках да кажа това — прошепна. — Излъгах те... Не исках да кажа това...

В този момент разбрах, че е казала чистата истина.

Ерика се обърна, скри лице в шепите си и избухна в плач.

Протегнах ръка и я прегърнах. Отметнах една къдрица, погалих лицето ѝ и я прегърнах точно както в Гейтърсбърг, когато тя беше на единадесет, а аз — на двадесет и четири. И когато бях отчаяно влюбен в майка ѝ...

26.

Работата е там, че всичко се връзва — обясних на Бриджит. — Всичко си има смисъл, но аз съм един проклет глупак! Като се обръщам назад, мога да видя всички онези неща, които съм изтълкувал погрешно, които съм пренебрегвал: моите усуквания и неговите тромави лъжи. Всичко беше страшно очевидно, съвсем под носа ми, но аз го отричах с убеждението, че ако има нещо, той би ми казал. Беше най-добрият ми приятел и непременно би ми казал.

Бриджит седеше срещу мен и мълчаливо ме наблюдаваше.

Огледах стаята, после и коридора, в дъното на който стояха на пост Дейл и Мур. Беше тихо. Ерика може би вече спеше в стаята си под бдителната охрана на Йоси пред вратата. Бяхме само двамата с Бриджит и аз се опитвах да обясня защо съм толкова ядосан.

— Той знаеше! — продължих разпалено. — Това ме дразни най-много, това ме кара да го изкопая от гроба с единственото желание да го заплюя в лицето! Знаеше, че се виждам с Даяна, знаеше какво изпитвам към нея, но въпреки това не се е поколебал да я изчука!

Бриджит кимна.

— Направил е съзнателен избор. Изборът да ме предаде. И отнесе малката си тайна в гроба.

— Яд те е, че го е направил, или че не ти е казал? — погледна ме Бриджит.

— Какво значение има това, по дяволите?

Тя отново кимна, а аз потръпнах от гняв. Имах чувството, че говоря пред терапевт, на когото плащам.

— Напусна армията преди мен. А когато и аз напуснах, именно той предложи да живеем заедно в Ню Йорк. Беше най-добрият приятел, който някога съм имал, беше човекът, с когото споделях всичко, до най-малките подробности. И въпреки това не ми каза. Превърна приятелството ни в една измама.

— Не е било измама — поклати глава Бриджит. — Не го познавах добре, но съм абсолютно сигурна, че приятелските ви

чувства бяха взаимни.

— Защо тогава не ми каза за нея? Защо скри?

— Вероятно се е страхувал да не го приемеш зле, да не разруши приятелството ви. Нямахте много близки хора около себе си, нали?

— Мога да го разбера, че отначало не ми е казал нищо. Мога да приема, че страхът го е накарал да мълчи. Но той умря, без да ми каже нищо, Бриди. Умря с надеждата, че това ще си остане скрито и погребано, че аз никога няма да разбера. А това се нарича страхливост. Това е недостойно поведение. Много недостойно!

— Но ти не знаеш какво би станало, ако той беше жив — настоя тя. — И аз съм губила близки хора. Разбрала съм едно: не бива да се връщаш в миналото и да обсъждаш онова, което мъртвите не са сторили. Това е напълно безсмислено, не води до никъде. Ти можеш да съжаляваш, но не знаеш какво би направил Рубин, ако беше останал жив...

Запазих мълчание. В гърлото ми пареха сълзите, които никога нямахте да пролея.

— В крайна сметка всички ни предават — добави Бриджит. — Трябва да се примириш с това, Атикъс. И да пораснеш.

На това нямах отговор. Възцари се тишина. Опитвах се да подреда мислите и чувствата, които ме вълнуваха. Не се получавахе. Нямахте яснота, всичко беше адски объркано.

Станах, взех си якето и тръгнах към вратата.

— Отивам си у дома — рекох. — И без това тук съм напълно безполезен... Имам нужда от малко уединение. Звънни на Натали и я извикай да дойде.

— Ако изчакаш, докато пристигне, бих могла да дойда с теб — предложи Бриджит.

— Не, не. Наистина искам да бъда сам...

— Добре, сега ще й позвъня. А ти ще се справиш, нали?

— Да, разбира се — кимнах. — Ще тръгна пеша с тайната надежда, че някой ще се заяде с мен. За да мога да го пребия, разбира се...

— Вземи такси — посъветва ме тя.

— Върви по дяволите! — отвърнах аз и затръшнах вратата зад гърба си.

В армията Рубин можеше всичко.

Откри черния пазар на доста ранен етап, усъвършенства бартерната система и се превърна в един от многото бойци, които играеха играта на търсенето и предлагането като истински експерти. По време на ученията по програмата „Обучение за напреднали пехотинци“ именно той беше човекът, който ни доставяше бира директно на полето. Фалшификаторските му умения бяха направо фантастични. Подправи личната карта на наш общ познат по начин, който му осигури оставане в армията до края на века, изготвяше фалшиви документи просто така — за забавление, пускаше фалшиви молби за кредитни карти, издаваше фалшиви заповеди за трансфери и още куп такива неща. Разполагаше с екземпляри от всички възможни видове бланки и формуляри, а с добър ксерокс можеше да изработи писмо с подписа на главнокомандващия на запасните сили, в което и самият генерал няма да се усъмни. С такива неща се занимаваше. Разбира се, деветдесет процента от тях бяха незаконни, но рядко причиняваха вреда. Бяха му пуснали заповед за шофьор в Пентагона горе-долу по същото време, когато аз получих назначението си при полковник Уат. Разбира се, това беше официалната му длъжност, нищо повече.

Основната дейност на Рубин беше да прави далавери, да предлага услуги на определени хора и да им иска услуги в отговор. Ръководеше се от един основен закон, върху който според него се крепеше цялата система: „Във войската нищо не се получава даром.“ Въз основа на този закон беше дефинирал и още един: „Аз съм човекът, който може да достави всичко на всеки“...

— Дръж — рече Рубин и ми подаде някакъв плик. — Даяна се обади миналата седмица и ме помоли да го направя за рождения ден на Ерика...

Аз си стяха багажа за уикенда, който се готвех да прекарам в къщата в Гейтърсбърг. Полковникът беше заминал на поредната си фалшива командировка, въпреки че в неделя беше рожденият ден на Ерика. Разбира се, беше обещал да се върне навреме от важната конференция, на която уж трябвало да присъства. Но ние с Даяна прекрасно знаехме за какво става въпрос.

— Какво има вътре? — попитах аз, докато го слагах в джоба си.

— Ще разбереш — усмихна се Рубин. — Ще се видим в неделя вечерта, но дотогава не бива да вършиш простотии...

— Голям мръсник си, ей! — удивих му се аз.

Ерика ме чакаше на вратата. В момента, в който зърна колата, хукна по пътеката и притисна нос в страничното стъкло. Изведнъж ми заприлича на сплескан мъпет. Отвърнах на гримасата ѝ и тя избухна в смях. Отворих вратата и слязох.

— Искаш ли да ти помогна? — попита тя и посочи към сака ми.

— Не, ще се справя и сам.

Пръстчето ѝ се стрелна към опакования с хартия за подаръци пакет на седалката.

— Това за мен ли е?

— Може би.

Тя огледа кутията, която взех в ръце, после промърмори:

— Мама каза, че тази вечер ще ходим на кино. Дали не ме излъга?

— Кога те е лъгала? — контрирах аз.

Тя ме изглежда така, сякаш съм казал голяма глупост.

— И ще ходим ли?

— Непременно — отвърнах аз, преметнах раницата през рамо и понесох подаръка към къщата.

Даяна ни гледаше от прага, на лицето ѝ играеше усмивка. Ерика ме изпревари, закова се на метър от майка си и вдигна глава.

— Атикъс каза, че наистина ще ходим на кино! — извика възбудено тя.

— Но преди това ще хапнем пица — подхвърли Даяна.

— Отивам да си взема палтото! — кимна Ерика, промуши се покрай майка си и хукна нагоре по стълбите.

Даяна ме заведе в стаята за гости. Пуснах раницата на пода и внимателно положих подаръка на леглото. Тя опря ръце на гърдите ми и ме целуна. Отвърнах ѝ и веднага усетих, че се възбуждам. Тя се отдръпна едва когато крачетата на Ерика изтрополиха над главите ни и миг по-късно се прехвърлиха на стълбите.

— Рубин ми даде един плик, за който си го помолила — рекох.

— Браво, значи е успял да ги осигури...

— Какво?

— Да се надяваме точно това, от което Ерика се нуждае за рождения си ден.

Натоварихме се на колата и отидохме да ядем пица, а след това бяхме на кино. По време на вечерята Ерика ми разказа с подробности за изтеклата седмица, обръщайки специално внимание на някакъв Райън, когото квалифицира като „страхотен фукльо“.

— Като вкара гол по време на футболен мач, слага ръце на кръста и се надува като пуяк пред момичетата — обясни тя. — Мисли си, че е голяма работа!

Прибрахме се малко преди десет. Даяна побърза да сложи Ерика в леглото и се настани до мен на дивана.

— Хлапето страшно си пада по теб!

— Как разбра?

Тя улови ръбчето на ръкава ми — там, където платът свършваше и започваше кожата.

— Защо според теб непрекъснато говореше за този Райън по време на вечерята? Защото иска да знаеш, че вече обръща внимание на момчетата...

Целунахме се, после аз тихичко я уверих, че Ерика не представлява смъртна заплаха за нашите отношения. Любихме се в гостната, тихо, но бурно. Когато свършихме, Даяна стана и се качи горе, оставяйки ме изтощен на дивана. Не ми каза нито дума.

Купонът на Ерика беше уважен от шест-седем деца — повечето бяха от семейства на военни, живеещи в близост до Пентагона или Куонтико. Дойде и въпросният Райън, който не ми се стори чак толкова лош. С положителност беше срамежливо хлапе, вероятно защото беше единственото момче в компанията.

Даяна беше приготвила мексикански питки тахос, след които поднесе малка торта — главно заради ритуала с духането на свещите. В хит на вечерта обаче се превърна сладоледът на корем, от който всеки можеше да се вземе колкото желае. Ерика оформи в купичката си малка планина от шоколад и ванилия, които поля с добре разбита сметана, а отгоре сложи половин буркан сладко от вишни.

— Страшно чистене ме чака — промърмори Даяна, докато децата се тъпчеха като невидели. — Но Бог ми е свидетел, че си заслужава! Виж я само как лапа!

— Ще ѝ стане лошо — рекох.

Даяна се засмя и каза да не се държа като родител.

Като приключи със сладоледа, Ерика обяви, че е време да отвори подаръците. Започна с тези, които донесоха гостите ѝ — повечето от тях скучни и безлични, избирани от родителите им. Диск на „Пет Шоп Бойс“, друг на „Ю ту“, конче играчка на „Брайър“, евтин уокмен. Райън ѝ подари плюшен дракон на червени и сини ивици. Ерика май го хареса, но много държеше да не ѝ проличи.

След като разопакова и разгледа подаръците на връстниците си, тя се прехвърли на тези, които бе получила от възрастните. Най-напред разопакова подаръка на баща си — комплект обици от малки, но истински перли, който предизвика шумната реакция на част от съученичките ѝ.

— Харесват ли ти? — попита Ерика едно от момичетата. — Можеш да ги вземеш...

Протегна ръка с кутийката, но Даяна стана на крака.

— Аз ще се погрижа за тях — рече и побърза да ги прибере.

Ерика сви рамене и разопакова следващия подарък — беше моя. Без да бърза, тя изчете поздравителната картичка и се зае с опаковката. Бях ѝ купил пълния комплект с произведенията на Маргарет Л'Енгъл.

— Страхотно! — дари ме с широка усмивка тя и сложи книгите редом до плюшения дракон: — С нетърпение чакам да ги прочета!

Накрая Даяна ѝ подаде плика на Рубин.

— Какво е това? — попита Ерика.

Даяна мълчаливо се усмихваше.

— Пари — обади се една от гостенките ѝ. — Това са пари.

Ерика вдигна плика срещу светлината.

— Дано не е само сертификат за подарък, мамо!

После разкъса горната част и от плика изпаднаха четири билета за концерт. Гостите се разшумяха любопитно, а Ерика ги събра и се ококори.

Изминаха секунди в пълна тишина, разкъсана от тържествувания ѝ вик:

— Джошуа Трий! — започна да танцува тя. — Билети за Джошуа Трий!

— Стига бе! — слисано се обади едно от момичетата.

— Ето виж, щом не вярваш! — изкрещя Ерика и ги тикна под носа му. — Хубавичко ги разгледай! Четири билета от турнето „Джошуа Трий“ на стадион „Робърт Кенеди“! Ще видя „Ю ту“, ще видя Боно, Едж, Адам и Хари! Ще видя „Ю ту“! — Притисна билетите към гърдите си, направи един пирует и се втурна към майка си: — Благодаря ти, мамо! Ти си върхът! Ти си абсолютният връх!

— Сигурна ли си, че подаръкът ти харесва? — подхвърли с дяволита усмивка Даяна.

— О, да!

— Защото, ако случайно не ти харесва, можем винаги да върнем билетите...

— Казах ти вече! — извика извън себе си Ерика. — Обичам тези билети! — Продължи да танцува, краката ѝ стъпваха върху опаковките от подаръците, в един момент дори закачиха дракона на Райън. — Как ги намери? Цялото турне беше разпродадено за няколко часа!

— Имам си начини — загадъчно отвърна Даяна.

— Адски много ти благодаря! — прегърна я Ерика. — Това е най-хубавият ми подарък!

— Обичам те, мила.

— И аз те обичам, мамо. — Ерика огледа билетите за последен път, после ѝ ги подаде: — Моля те, пази ми ги!

Малко по-късно купонът започна да се разпада. Повечето от децата изпитваха завист към Ерика Уат, която имаше такава страхотна майка. После се появиха родителите да ги приберат, размениха се прощални възгласи и не след дълго Ерика се оттегли в стаята си, където издъни докрай новия диск на „Ю ту“. Аз помогнах на Даяна за разчистването.

— Благодаря на Рубин от мен — подхвърли тя, докато миехме чиниите. — За да получи тези билети, със сигурност е свършил някоя много голяма услуга...

— Положително — кимнах аз. Билетите за турнето на „Ю ту“ вървяха по сто долара парчето за най-далечните места, а тези бяха непосредствено пред сцената. — Как се сети да използваш услугите на Рубин?

— Ти ми каза, не помниш ли? „Рубин намира всичко за всички“... Така ми каза.

— Наистина ли?

Тя ме целуна по носа. Дъхът ѝ миришеше на сладолед и вишни.

— Наистина.

— Значи съм бил прав.

— Точно така. Затова пак ти напомням да му благодариш. Много съм му задължена.

— Ти направи Ерика Уат най-популярното момиче в училището — казах на Рубин в неделя вечерта.

Заварих го проснат на дивана в общия ни апартамент в Ди Си, в ръцете му имаше разтворен скицник. Седнах край масичката за кафе и го гледах как рисува. Работеше върху идеята си за някакъв комикс, чиято главна героиня беше фантастична мадама с шест пищова, вилнееща из територията на Щатите като някакъв странен хибрид между Шейн и Безименния мъж.

— Сигурно — промърмори той, без да вдига очи от скицника.

— Не мога да си представя каква услуга си обещал срещу тези билети — подхвърлих аз.

— Голяма — рече той.

— Пак ли ще продаваш ракетни кодове на либийците?

Рубин сложи капачето на флумастера, обърна се на една страна и се втренчи в мен.

— Нали знаеш, че мога да намеря всичко?

— Не можеш да ме качиш на президентския самолет и да ме откараш до Париж — възразих аз. — Не можеш да ми уредиш среща с Мери Стюарт Мастерсън.

— Бих могъл, но не веднага — поклати глава той. — Тези билети наистина ми струваха много... Съжалявам, но ако искаш нещо специално, ще трябва да почакаш.

— Жалко — въздъхнах аз. — Тъкмо се надявах да ми осигуриш някой и друг шотландски меч, за да се снимам на паметника на Вашингтон.

— Стига с твоите penis-фикции — отрязва ме той. — Имам чувството, че още си девствен!

— Като теб.

Той вдигна вежди, а аз избухнах в смях. С това историята в общи линии приключи.

До тази вечер.

Аз бях този, който представи Рубин на Даяна. Аз бях този, който й разказа за машинациите и сделките му.

Но не бях казал нито дума за възможността да осигурява на някого каквото и да било. Нито дума!

Разбира се, поведението ми беше арогантно. Единствената причина да отхвърля твърденията му беше, че просто не му вярвах. Той не би могъл да ме качи на президентския самолет и да ме закара в Париж; не би могъл да ми уреди среща с Мери Стюарт Мастерсън. Глупаво, разбира се, но някак не ми се искаше да му вдигам акциите прекалено високо. Всъщност това изобщо нямаше значение. Всеки път, когато той започваше да се фука, че може да уреди кой каквото си поиска, аз подхвърлях някакъв майтап и с това нещата приключваха. Една наша игра, която беше част от комуникацията помежду ни.

„Рубин може да достави всичко на всички“, беше казала Даяна.

Но не го беше чула от мен.

Най-гадното беше, че още в мига, в който Рубин ми подаде онзи плик, аз заподозрях нещо гнило. Спомних си за това чувство, докато крачех по мокрите улици, докато ровех из джобовете си за ключовете. Заподозрях го, но умишлено прогоних съмнението от съзнанието си.

Защото в крайна сметка няхах никакво право да ревнувам, нали? Имах връзка с омъжена жена и това автоматично ме лишаваше от правото да повдигам въпроса за изневярата.

Нима е възможно да съдя Рубин за това, което аз причинявах на полковник Дъглас Уат?

27.

Кафе-машината ми съобщи, че часът е два и двадесет и седем сутринта. Не си направих труда да паля осветлението, а се насочих директно към кухненския радиатор и завъртях копчето докрай. Парата започна да свисти в тръбите, а аз придърпах един стол и събух мокрите си обувки и чорапи. Нарочно се наведох прекалено ниско, за да почувствам по-силна болка в раната на корема си. Лампичката на телефонния секретар мигаше, но аз се обърнах с лице към него и му казах да върви на майната си — барабар с червената си лампичка.

Свалих самото и пистолета си, после отидох да потърся бутилката „Гленливет“ и някоя чиста чаша. Налях си три пръста и отпих глътка. За момент ми се прииска да съм пушач.

Навън отново заваля сняг, този път доста по-силно отпреди. Сипах си още скок. Рубин предпочиташе водката. Веднъж ми домъкна цяла каса „Гленливет“, за да го покрия по време на някаква гарнизонна проверка. Казах му, че съм му приятел и ще го направя без никакво уиски, както и той би го направил за мен.

— Прав си — отвърна Рубин. — Но понеже не съм го направил, реших да ти открадна една каса уиски.

Изведнъж ме стегна сърцето и разбрах, че страшно ми липсва. Сега, в този момент, най-силното ми желание беше Рубин да е тук, в този нов апартамент, който споделях единствено със себе си. Искях да му прочета правата — шеговито, разбира се, а след това да го попитам кога е започнал да се среща с Даяна. Искях да го попитам и той ли се е влюбил в нея, още ли я обича. Искях да ми каже защо го е държал в тайна, какви други тайни е отнесъл в гроба си. Искях да ми каже дали е заслужавал моето пълно доверие, или наистина съм такъв наивен глупак, за какъвто ме обяви Ерика. Искях да разбера права ли е Бриджит, призовавайки ме да порасна.

Искях да се напия безпаметно с него, да си разказваме мръсни вицове, да се опитам да скрия страха, вината и поредния провал.

Искях приятеля си.

Домофонът зажува. Погледнах часовника и установих, че приближава четири. Звънна се втори път, по-настойтелно. Докато се надигах от кухненската маса, чух звънеца за трети път. Подът беше много студен и аз изтичах на пръсти към вратата.

— Кой е?

— Натали — пропука в отговор репродукторът.

Примигнах един-два пъти, опасявайки се, че съм погълнал малко повече скоч, отколкото ми понася.

— Нат?

— Господи! Извинявай, но си помислих, че не спиш...

Гласът ѝ прозвуча напрегнато, сякаш някой го изстрелваше под натиск по жицата.

— Наистина не спях. Ей сега ще ти отворя...

Натиснах копчето на електрическата ключалка, преброих до три и го пуснах, отскачайки към насрещната стена. Краката ми бяха ледени, затова се върнах в стаята си да обуя някакви чехли. На вратата се почука точно когато ги намерих. Погледнах през шпионката, за да се уверя, че навън наистина стои Натали Трент, и започнах да вдигам резетата.

— Съжалявам, че те събудих — подхвърли Натали.

— Не си. Бях в кухнята и си пиех...

— И ти ли? — изгледа ме тя. — Да не би да са затворили кръчмите в този град?

Засмях се и я поканих да влезе. Щракнах осветлението в кухнята и се насочих към бюфета. Наложих се да присвия очи, докато ѝ търся чаша, но когато се обърнах, зрението ми вече се беше нагодило към светлината.

Натали стоеше до масата, облечена в джинси и дебел вълнен пуловер. Сивото ѝ палто беше разкопчано. Нямаше ръкавици и шапка, косата ѝ беше мокра от снега, а по бузите и челото ѝ проблясваха ситни капчици. Очите ѝ бяха зачервени, но останалата част от лицето ѝ изглеждаше нормално.

— Какво се е случило, Нат? — попитах.

Устните ѝ помръднаха, сякаш изпуснати от контрол. Очите ѝ се притвориха.

— Натали? — повторих аз и оставих чашата си на масата.

Когато отвори очи, в тях имаше влага.
— Той много ми липсва! — прошепна тя.

Когато опразнихме бутилката „Гленливет“, навън продължаваше да вали сняг. Минахме на „Мейкърс Марк“ и аз започнах да ѝ разказвам за кошмарите си, за връзката на Рубин с Даяна, за моите отношения с нея и за всичко останало. Тя слушаше внимателно, мръщеше се заедно с мен, усмихваше се, когато се усмихвах аз, нарече го мръсно копеле, което я е направило нещастна със смъртта си... Часът трябваше да е някъде към пет сутринта, но не бях сигурен. Единственият часовник в дневната беше на екранчето на вграденото в телевизора видео, което Дейл беше купил, но аз не си бях направил труда да го наглася на точния час.

На пода лежеше портретът на Натали, рисуван от Рубин. Тя стана от масата и се наведе над него с чаша бърбън в ръка. Беше я изобразил гола, отпусната на едно коляно. Ръцете ѝ бяха вдигнати над главата и сякаш искаха да докоснат нещо, което го нямаше или още не беше нарисувано. Мускулите ѝ бяха очертани съвсем ясно, пръстите прибрани. Неволно се запитах каква част от портрета е плод на въображението му и каква — на съвсем конкретни наблюдения.

— Мразя този портрет! — прошепна Натали.

— Нищо подобно — рекох. — Това е едно от най-хубавите неща, които някога е рисувал.

— Мразя го — повтори тя. — Мразя го страшно много!

Отпих една глътка и останах да гледам как тя се опитва да се отпусне на колене. Наложих ѝ се да протегне ръка, за да се подпре, но изведнъж се дръпна. Тялото ѝ се олюля, после тупна на задните си части.

Но от чашата ѝ не излетя нито капка.

— Бриджит ли ти подари това? — попита тя.

Едва сега разбрах какво я беше накарало да изгуби равновесие — малкото самолетче играчка, което държах близо до прозореца.

— Да, за рождения ми ден — кимнах аз.

— А аз го пропуснах, така ли?

Размахвах ръце, за да прогоня загрижеността ѝ.

— Много е готино, вдига страшен шум! — рекох.

— Шумът е хубаво нещо — реши тя и побутна с показалец самолетчето. — Мислех, че ще си там... Имам предвид, у Бриджит...

— Тази вечер не.

Тя мълчаливо кимна, после смени темата:

— Как е устата ти?

— Устата ми? — погледнах я озадачено.

— Имам предвид устната ти...

Вдигнах ръка да проверя и неволно потръпнах от хладината на шината. Отокът беше изчезнал почти.

— Добре е...

— Аз те ударих — промърмори тя.

— Помня.

— Добре е, така ли?

— Да. Бях забравил за нея.

Тя отпи от чашата си, после сведе очи към портрета.

— Мразя го, мразя Рубин!

— И аз — рекох.

Направи опит да ме погледне, но преди това ѝ се наложи да духне един непокорен кичур от челото си.

— Всъщност ти не го мразиш наистина...

— Вярно е — признах аз. — Излъгах те...

Чашата ѝ се насочи към мен:

— Но аз го мразя! Наистина го мразя.

— Защо?

Натали отново погледна портрета, сякаш се опитваше да направи оценка на качествата му.

— Защото ме е направил дебела.

Засмях се. Тя стори същото, после с олюляване се изправи и дойде да седне при мен на дивана. Тръшна се на меката седалка, опразни чашата си и отново посегна към шишето. Напълни своята чаша, след това и моята.

— Те ги търсят, нали? — попита внезапно.

— Кого имаш предвид? — изненадах се аз.

— Мур.

— Утре.

— Надявам се да ги намерят.

— И аз.

— А също и онези другите... Даяна...

— Разбира се.

— Трябва да ги открият.

— Трябва — кимнах аз, но не бях много сигурен за какво говорим. В бутилката беше останал не повече от два пръста бърбън.

— И тогава ние ще можем да охраняваме Ерика — подхвърли Натали. — Колко е часът?

Вдигнах ръкав, но само за да установя, че съм си свалил часовника.

— Задръж така — рекох. — Ще ида да погледна в кухнята...

— Ще дойда с теб — каза тя.

Отидохме в кухнята и изляхме в умивалника остатъка от бърбън в чашите си. Часовникът на кафеварката показваше 5:22.

— Трябва да се прибера у дома и да подремна — въздъхна Натали. — В осем започва дежурството ми...

— И аз трябва да бъда там горе-долу по същото време — рекох.

Тя посегна към палтото си. Сетих се, че е забравила портрета си в хола, казах ѝ да почака и отидох да го взема. Навих платното и изненадващо лесно го тикнах в картонената тръба, в която го разнасях.

— Почти го забрави — рекох и направих опит да тикна тръбата в ръцете ѝ.

— Не го искам — тръсна глава тя.

— Искаш го, разбира се. Не е нужно да го окачваш, но трябва да го прибереш. Това е твой портрет, а той те обичаше...

Натали погледна картонената опаковка в ръката ми, а на лицето ѝ се появи особено изражение. Сякаш беше забравила къде се намира и какво прави. После дишането ѝ изведнъж се накъса — сякаш нещо вътре в нея се беше скъсало.

Опрях картината на стената и протегнах ръка да я подкрепя. Тя притисна лице в рамото ми. Бузата ѝ докосна шията ми — топла и хлъзгава от сълзите. Ръцете ѝ се увиха около мен. Подсмръкна в опит да отпуси носа си, ноктите ѝ се забиха в гърба ми.

— Мразя го! — проплака тя.

Положих здравата си ръка на главата ѝ, пръстите ми разрошиха косата ѝ. Тя се намести в прегръдката ми, а аз изведнъж усетих всичко — краката ѝ, залепени за моите, натискът на гърдите ѝ... Главата ѝ бавно се извърна, дъхът ѝ опари гърлото ми. Усетих сълзите ѝ върху

лицето си, а тялото ѝ още по-силно се притисна в моето. Плъзнах ръка по гърба ѝ и ясно усетих мускулите, които беше нарисувал Рубин.

Главата ѝ се отметна назад. Опитваше се да види лицето ми, а чрез него да разчете и мислите ми. Клепачите ѝ бяха влажни от сълзите. Прошепна името ми, ръцете ѝ тръгнаха нагоре по гърба ми. Трябваше им само миг, за да стигнат до врата и да го придърпат надолу.

И устата ѝ беше гореща и солена, също като кожата. Вкопчихме се един в друг, опитвайки се да смъкнем дрехите си. Усетих как една ръка напуска врата ми и започва да дърпа ризата, пръстите ѝ се плъзнаха по голата ми кожа. Устните ни се разделяха само колкото да смъкнем нещо от себе си, после отново се впираха едни в други. В един момент успях да се откъсна от жадната ѝ уста и бавно се плъзнах надолу. Тя сграбчи главата ми с две ръце, отново изрече името ми — този път като тих вик. Все още плачеше, но вече по друг, доста различен начин. Едната ѝ ръка отблъсна главата ми, а другата се плъзна по гърдите ми, прескочи шевове на корема и започна да разкопчава колана.

Последните остатъци от дрехите ни се озоваха на пода и ръцете ми сами се протегнаха към голото ѝ тяло — прекрасно, топло и с мека кожа. Тя ахна, когато металната шина на пръстите ми я докосна, после се засмя и се притисна с всичка сила в мен. Не можех да ѝ се наситя, не можех да я прегърна толкова силно, колкото ми се искаше. Прекрасно знаех какво се случва, знаех, че мога да го спра, да се отдръпна. Но не го направих. Защото не исках да го направя.

Тя също.

28.

Събуди ме телефонът. На третото позвъняване се включи телефонният секретар, а аз бавно се измъкнах изпод завивките. Коремните ми мускули започнаха да пулсират, когато заех седнало положение, а заедно с тях се появи и ужасното главоболие. Натали придърпа завивките върху голото си тяло, а аз се насочих към телефонния секретар с намерението да го изключа. Но машината ме изпревари и в помещението екна бодрият глас на Скот Фаулър:

— Атикъс, обади ми се. Веднага ми се обади!

Насочих се с препъване към спалнята, където бяха останали халатът и очилата ми, прескачайки различни части от облекло, разпръснати по пода. Сутиенът на Натали беше покрил чехлите ми. Изработен от сребристосива коприна, той беше едновременно семпъл и красив. Предположих, че Натали изглежда много добре с него, но споменът беше твърде неясен. Тя не помръдваше. Дишаше дълбоко и равно и очевидно спеше. Будилникът показваше точно девет.

Изпих две чаши вода една след друга, а с третата глътнах четири аспирини и един витамин С. Коремът ми беше добре. Доколкото я имаше, мускулната болка беше по-скоро външна, отколкото в дълбочина. Заредих кафемашината, събрах разпилените по пода дрехи и ги занесох в спалнята. Моите натиках в една торба за пране, а нейните сгънах и подредих върху бюрото. Тя се претърколи по корем. Погледах я известно време, после отидох в кухнята и се обадох на Скот.

Той вдигна веднага и раздразнено попита:

— Абе ти изобщо прослушваш ли си посланията?

— Трябва да поговорим — рекох.

— Знам — отвърна той.

— Откъде знаеш?

— Чета вестници, Атикъс. Нима очакваш, че една престрелка в центъра на града ще остане незабелязана?

— Стигнала е до вестниците?

Скот изпусна дъха си в мембраната.

— У вас ли си?

— Да.

— След двадесет минути съм при теб.

— Дай ми един час — рекох.

— Добре, един час.

Връзката прекъсна.

Натали се събуди в десет и десет. Появи се в кухнята в моя халат и с леко учудване огледа напълно облечената ми фигура, настанена край масата с чаша кафе в ръка. Посочих ѝ чашата с вода и шишенцето с аспирин и тя без колебание се насочи натам. Пътьом забеляза колко е часът и по лицето ѝ пробяга гримаса:

— Мамка му! Обади ли им се?

— Не.

Тя грабна телефона и набра няколко цифри.

— Ало, Бриджит? Здравсти, Нат е... Да, знам. За съжаление се успах... Много смешно! Дай ми един час... — Извърна се да ме погледне и добави: — Не, не съм го чувала... Да, добре. Разбираме се, Бриджит, няма проблеми... Ще поговорим, като дойда.

Затвори, взе чашата и аспирина и го понесе към банята. Изкъпа се за броени минути, излезе от банята с моята хавлия на гърба и се насочи обратно към спалнята. Станах да ѝ наля чаша кафе. Отказах се от идеята да ѝ го занеса там, предпочетох да я видя облечена.

Върнах се на масата. Тя дойде след минута, седна срещу мен и протегна ръка към чашата с кафе.

— Какво искаш да ѝ кажа?

Въпросът беше зададен след доста продължителна пауза.

— Истината.

Имах чувството, че устата ми е пълна с натрошено стъкло.

— Не знам какво ми стана снощи... Не исках да...

— Знам, аз също — прекъснах я и отпих глътка кафе.

Имах чувството, че главата изведнъж ми е отесняла и мозъкът ми всеки момент ще прелее. Слава Богу, че действието на аспирин започваше да се усеща!

— Можем просто да забравим, че се е случило — подхвърли Натали.

— Това ли искаш?

— Бяхме пияни, изпитвахме мъка и самота. Защо трябва да се задълбочаваме? — Очите ѝ се спряха върху лицето ми, устните ѝ повториха: — Защо трябва да се задълбочаваме?

— И това е всичко, а?

— Така трябва да бъде.

Замълчахме.

— Беше като помен за Рубин — подхвърлих след известно време аз.

— Нали и без това не сме му правили помен? — подхвърли с лека усмивка Натали.

— Не сме.

— Ще кажа на Бриджит какво се е случило — подхвърли тя. — Ще ѝ разкажа всичко.

— Би трябвало аз да го сторя — промърморих.

— Не, по-добре аз. Тя ми е стара приятелка. После и ти можеш да си поговориш с нея...

Знаех, че няма никакво значение кой от двамата ще съобщи новината на Бриджит. Белята беше факт. Бяха я предали и приятелката, и гаджето ѝ. Кимнах мълчаливо.

Тя допи кафето си и стана.

— Ще ѝ кажа веднага щом пристигна... А ти може би...

— Трябва да изчакам Фаулър — прекъснах я аз. — Ще дойда един час по-късно. Това време би трябвало да ти е достатъчно...

Когато Скот звънна отдолу, аз бях облечен и напълно готов. Намъкнах якето, взех си пистолета и се спуснах по стълбите. Внимавах да не се напругам много заради раната на корема си.

— Дружка, изглеждаш ужасно! — посрещна ме с усмивка Скот.

— Много ти благодаря, ти също — отвърнах аз, вгледах се в лицето му и добавих: — Новата обица страшно ти тича!

Той приглади вратовръзката си и докосна лявото си ухо, на което блестеше малка халка. Беше от чисто злато, разположена на половин сантиметър над предишната обица.

— Готвя се за изпълнение на поредната задача под прикритие — уведоми ме Фаулър.

— Шефовете ти в Бюрото сигурно много те мразят — отбелязах аз.

— По-скоро ме мислят за педал — ухили се той. — Но не смеят да ме изолират, защото знаят, че ще ги съдя за дискриминация.

Засмях се, но в следващия миг коремът ме заболя. Отдавна смятах Скот Фаулър за свой приятел. Той беше на местопроизшествието, когато Рубин умря, действайки от името на ФБР. Разбрахме се добре, вероятно защото много държеше да не демонстрира това, което всъщност представляваше — изключително компетентен професионалист, отдаден на службата си във ФБР. Той е три или четири години по-голям от мен и винаги успява да изглежда като безгрижен калифорнийски сърфист — включително и когато е облечен в консервативен костюм. И в момента имаше хубав тен, независимо от факта, че бяхме на прага на дълга и студена зима. Косата му имаше цвят на изсъхнала слама, очите му бяха яркосини. Обикновено носеше очила, но днес беше с контактни лещи.

Рубин го наричаше „специален агент Дюд“, съкратено САД.

Споменът за прякора ме накара да се усмихна.

— Не беше чак толкова смешно — изглежда ме подозрително Скот.

— Мислех си за нещо съвсем друго.

Усмивката му окончателно се стопи, очите му станаха сериозни.

— И тъй, къде отиваме?

— Дай да се поразходим — подхвърлих аз и поех към Лексингтън авеню.

Скот извади от джоба си чифт черни кожени ръкавици, намъкна ги и побърза да ме настигне. Тротоарите бяха пусети, пешеходци почти нямаше. Днес хората явно не изгаряха от желание да се разхождат под падащия сняг.

— Как я караш? — подхвърли Скот.

— Извън факта, че ме раниха ли? — уточних аз.

— Въпреки факта, че те раниха — натъртено рече той. — Защо си ме търсил?

— Какво знаеш за САС? — попитах и му разказах цялата история.

Той слушаше мълчаливо, като от време на време протягаше ръка за улови някоя по-едра снежинка. Приключих разказа си чак когато

стигнахме до Дванадесета улица.

— Това съвпада с нашата информация — промърмори Скот.

— Каква е тя?

— Искам да ме свържеш с Мур.

— Съмнявам се, че ще пожелае да разговаря с теб.

— Той не желае да говори с мен и ме избягва.

— Защо?

— Това, което ти е казал Уат, до известна степен е вярно. Мур е тук с официална мисия да елиминира Стерит. Помагат му Дени и Ноулс.

— Колко официална е тази мисия?

— Само до известна степен. Именно британците ни уведомиха, че Стерит и екипът му са в Ню Йорк. Сториха го с изричната уговорка, че ще позволим на Мур да участва в преследването и ареста. Държавният департамент е одобрил, след което е прехвърлил задачата за изпълнение от Министерството на правосъдието. Те пък я прехвърлиха на нас и ние бяхме принудени да я преглътнем... Проблемът е там, че Мур хукна по следите на врага си, без да се интересува от нас, и ни държи в пълно неведение.

— Защо Стерит се радва на специалното внимание на две правителства? Какво толкова е направил?

Скот спря и вдигна глава — опитваше се да улови с уста някоя и друга снежинка. Успя сравнително бързо, облиза се и поклати глава:

— Отвратителен вкус!

— Това е от сярната киселина — отворих го аз, после побързах да го върна на темата: — Няма ли да отговориш на въпроса ми?

— Ще ти отговоря — кимна Скот. — Стерит е започнал частен бизнес още в края на осемдесетте, когато той и колегите му са изритани от САС. Приписват им три отвлечения в Италия през 1989 и 1990 г., плюс още девет в други европейски страни — най-вече в бившата съветска империя. После повечето от тях се прехвърлили в Колумбия, където действали допреди една година...

Поклатих глава и снегът падна от косата ми.

— Но защо се намесва ФБР?

— Трима от отвлечените са били американци, живеещи в чужбина. — Скот гребна шепа сняг и започна да прави топка. — Те работят за себе си и приемат поръчки. Говори се, че цената за целия

екип е един милион долара. Ако се иска откуп, вероятно вземат процент и от тази сума. Не се радват на особено добра репутация.

— Какъв е процентът на освободените?

— По-малко от двадесет. А жертвите, които имат този късмет, обикновено се нуждаят от продължителна медицинска помощ. Жените страдат доста повече от мъжете, тъй като са подложени на изтезания и сексуално насилие. — Той намръщено огледа снежната топка и я захвърли на земята. Тя се пръсна като зряла диня. — Всички, които се връщат, незабавно се подлагат на лечение.

— А другите?

— Невинаги откриваме трупове им...

Господи, Даяна беше наела точно тези хора да отвлекат собствената ѝ дъщеря!

— Къде е Мур? — попита Скот.

— Честно казано, не знам — отвърнах. — Може би в тайната квартира...

— Можеш ли да ме заведеш при него?

— Първо трябва да подготвя почвата — поклатих глава аз.

— Трябва да говоря с него, Атикъс — умолително ме погледна Скот. — Изгубихме следите му, разбираш ли? Единственото доказателство, че Стерит е в града, беше трупът на Енис, който полицията откри в онзи микробус...

— Енис?

— Един от екипа на Стерит. Има още трима — Глен Харди, Евън Кокс и Майкъл Пъркинс. А този, който бе ликвидиран от Йоси, се казва Пол Енис. Според документите, които ни предоставиха англичаните, всички до един са коравосърдечни негодници, които не се спират пред нищо... — Скот замълча, обърна се с лице към мен и добави: — Изчезвайки без следа, Мур ни постави в много деликатно положение. Оглеждахме се насам-натам, после изведнъж се появи трупът на Енис, градската полиция ме уведомява за опит за отвличане наскоро Трето авеню и аз нямам друг избор, освен да потърся добрия си приятел Атикъс, който обаче не отговаря на телефонните ми обаждания...

— Съжалявам — промърморих аз.

— Има защо — кимна той. — Къде беше снощи?

— В обезопасената квартира, а след това у дома.

— Звънях у вас, но никой не вдигна.

— Прибрах се много късно.

Скот поклати глава, явно огорчен от нежеланието ми да кажа истината.

— Случайно снощи да си ходил на гости в сградата на Трайбека заедно с Мур и компания? — изпитателно ме погледна той.

— Защо питаш?

— Защото тези хора са опасни, Атикъс. Защото със сигурност ще ти трябва помощ, ако искаш да осигуриш безопасността на клиента си. И тази помощ можеш да получиш само от мен!

На това нямаше какво да възразя.

— Ще говоря с Мур. Ще направя всичко възможно да ви срещна.

— Направи го — кимна Скот. — Как е клиентката ти Ерика? Добре ли е защитена?

— При нормални обстоятелства бих казал много добре. Но в случая имаме работа с хора със специална подготовка, които владеят до съвършенство изкуството на проникване. Докато Стерит не знае къде е, всичко ще бъде наред.

— Не разчитай на помощта на Мур — предупреди ме Скот.

— Той изглежда достатъчно открит.

Скот вдигна ръка да спре едно празно такси и двамата бяхме принудени да отскочим назад, за да избегнем пръските от колелата му.

— Мур иска да пипне Стерит и хората му, друго не го интересува — рече приятелят ми. — Което означава, че в най-добрия случай твоята клиентка е нещо инцидентно за него...

— Досега Ерика е била под негова закрила и се е справил добре — възразих аз.

— Защото тя е била примамката му — отвърна Скот и отвори задната врата на таксито.

Замълчах.

— Направи така, че Мур да ми се обади — подхвърли Скот. После вратата се затръшна и таксито потегли.

Изчаках го да изчезне в трафика, после се насочих към станцията на метрото на Юниън Скуеър. Нямах представа как ще убедя Мур да си поговори с ФБР. Знаех, че изобщо няма да ме чуе. Той се интересуваше единствено от Стерит, жив или мъртъв — както беше

станало ясно през отминалата нощ. И едва ли щеше да позволи на Скот Фаулър или някой друг да се пречка в краката му.

Ерика е примамката му, беше казал Скот.

А съдбата на примамките е да бъдат изядени.

29.

Когато се появих в квартирата, Бриджит беше тръгнала за работа, а вътре бяха само Дейл и Натали. Информираха ме, че Мур, Ноулс и Дени са си тръгнали на разсъмване, а малко след тях и Йоси отишъл да почива. Кори правеше компания на Ерика в дневната. И двамата четяха списания, или поне се преструваха, че го правят. Докато ме въвеждаше навътре, Натали леко поклати глава — не беше успяла да говори с Бриджит. Разказах ѝ накратко за срещата си със Скот, после поехме дежурството.

Сутринта премина спокойно. Къщата неусетно се изпълваше с някакво локализирано напрежение, което беше почти незабележимо. Проявяваше се единствено в параноята и чувствителността по отношение на всякакви шумове; в начина, по който се вцепенихме при шума на минаваща по улицата кола; в сепването на Ерика, когато изпуснах дистанционното с окованата си в шина ръка.

— Кога ще дойдат за мен? — попита в един момент тя.

— Не знам.

— Но ще дойдат, нали?

— Много хора ги търсят — рекох. — Градската полиция на Ню Йорк, ФБР...

— Търсят мама? — сбърчи чело Ерика.

— Да, плюс Стерит и хората му — кимнах аз.

Ерика придърпа ръкавите на фланелата ми и стисна плътната материя между пръстите си.

— Това не ми харесва! — отсече тя. — От него ме боли стомах!

— И мен — искрено отговорих аз.

В този миг зажука пейджърът ми. И двамата подскочихме. Изключих звука и проверих кой ме търси.

— Кой е? — попита с потрепващ глас Ерика. — Татко?

— Не. Един приятел от ФБР.

— О!

Станах с намерението да тръгна към телефона.

— Значи полковникът все още не е говорил с теб, така ли?

— Не е.

— Искаш ли да му позвъня?

— Все ми е едно.

— Веднага се връщам — промърморих аз и се насочих към кухнята. На вратата се сблъсках с Натали, която излизаше. Протегнах ръка към телефона, а тя лекичко погали обратната страна на дланта ми. Само едно докосване, нищо повече.

Набрах номера на Скот.

— Какво става? — пожела да узнае той.

— Не са се върнали.

— Кога ги очакваш?

— Не знам.

— Началниците ме притискат, да не говорим за двама детективи от градското полицейско управление, които май познаваш... Трябва да говоря с Мур!

— Проследяваш ли този разговор? — попитах.

— Ти майтапиш ли се?

— Е, направи се, че го проследяваш — рекох аз и му продиктувах адреса. — В момента Мур и хората му не са тук, но ако се отбиеш довечера, положително ще завариш някого от тях...

— Тогава ще се видим довечера — каза Фаулър и прекъсна разговора.

Веднага след това се обадих на полковника, който вдигна телефона в момент на силен пристъп на кашлица. За минута успя да успокои, но звучеше ужасно. Когато най-последно проговори, аз почти не разбрах какво казва.

— К'во стана, мамка му?

— Нищо. Възобновиха издирването.

— Чаках да се обадиш. Къде, по дяволите, изчезна?

— В обезопасената квартира.

— Още ли е сигурна?

— Засега. Но по някое време вероятно ще ни открият.

— Ако Мур не ги открие преди това.

— Това е едно голямо „ако“, полковник.

— Как е Ерика?

— Уплашена, но се държи. Трябва да поговориш с нея.

— Не е необходимо.

— За теб, може би...

Гласът му се повиши с една-две октави:

— Нямам какво да ѝ кажа!

— Поговори с дъщеря си, полковник — посъветвах го аз. — Дай ѝ да разбере, че се тревожиш за нея.

— Важното е, че не е при кучката — отсече Уат.

— А ти си един мръсник! — ядосах се не на шега аз. — Знаеш ли, че почти ти повярвах? Но ти се оказа същият егоист и мръсник, какъвто си беше и преди четири години!

— Върши си работата, сержант, и пази дъщеря ми! — отсече той и прекъсна линията.

Затръшнах слушалката, обърнах се и видях Ерика на прага. От лицето ѝ разбрах, че е чула всичко.

— Искях да си взема една кола — тихо промълви тя.

— Той се тревожи за теб.

Тя отвори хладилника, извади някакво шише и тихо затвори.

— Разбира се.

— Каза да ти предам, че те обича.

— Не е нужно да лъжеш заради него. Той не ти плаща за това.

— Той е болен и уплашен, Ерика. Не иска да изпусне контрола върху живота си, не му харесва, че не е тук, с теб...

— Разбира се — безжизнено рече тя и се насочи към дивана и непрочетеното списание.

В два изпратих Кори да почива и му поръчах да се върне преди полунощ. Йоси се върна в четири и Дейл си взе почивка до следващата сутрин. Никой от екипа на Мур не се появи и не се обади, но аз и не очаквах подобно нещо от тях. Казах на Йоси и Натали да внимават за появата на Фаулър и да не изпаднат в паника, ако го зърнат да крачи по тротоара.

Малко след шест се появи Бриджит с две кутии с пица и спортен сак. Ерика най-сетне излезе от унилото си настроение и скочи да я посрещне с усмивка на уста.

— Здравсти, боклук! — поздрави я Бриджит.

— Здравей, кучко! — отвърна момичето.

Бриджит хвърли пиците на масата, обърна се и ме целуна. Беше кратка, но сладка и неочаквано страстна целувка. В следващия момент се отдели от мен, но не преди сърцето ми да се свие от гадното чувство за вина. Тя се тръшна на дивана до Ерика и започна да отваря сака си.

— Прецених, че най-вероятно ще прекарам нощта тук, и затова донесох разни неща, които ще ни помогнат да не превъртим...

— Какви неща?

— Ами разни книжки — промърмори Бриджит и извади няколко томчета с меки корици. — Не бях сигурна, че си се научила да четеш...

— Хей, я стига!

— Прегледай ги и виж какво ще ти хареса, а останалите остави на мен — рече Бриджит и хвърли купчината в скута ѝ. После стана, взе пиците и ги понесе към кухнята: — Отивам да ги разпределя...

Вратата на кухнята се затръшна, а Ерика започна да разглежда романчетата. Запитах се дали сега не е моментът да отпратя Натали, но се отказах. Това вероятно би бил поредният ми опит да прикрия чувството си за вина.

— Хей, я виж това — подхвърли Ерика и вдигна тънкото томче, озаглавено „Намигването на времето“. — Ти ми подари същата за един рожден ден...

— Помня — кимнах аз.

— Вече съм стара за нея — въздъхна Ерика и небрежно я хвърли на масата. — Помня, че през онази година всички ми подариха боклуци, а ти — пълните събрани съчинения на тази авторка!

— Майка ти ти подари билети за „Ю ту“ — напомних ѝ аз.

Тя замълча за момент, после кимна:

— Мамка му, вярно! Това беше турнето „Джошуа Трий“...

— Как беше концертът?

— Не отидох.

— Какво?! Нали полудях от радост, като видях билетите?

— Исках, но нямаше как. Куп народ знаеше, че имам тези билети, всички се натискаха да ги взема със себе си. Имаше едно момче, което харесвах, май беше Райън. Исках да поканя него, а другите два билета да използвам ти и мама. Това беше малко преди да си тръгнеш. После мама каза, че точно във вечерта на концерта е много заета, и аз раздадох билетите...

Сви рамене, после добави:

— Дори не й казах, че не съм ходила... Това го помня. Отидох някъде на гости, а като се прибрах, я излъгах, че концертът е бил страхотен, а след това съм пушила марихуана с някакъв тип, с когото съм се запознала там... — На лицето й се появи усмивка: — Мама толкова се стресна, че ми забрани да излизам цял месец!

— Нормално — свих рамене аз.

Бриджит надникна от кухнята.

— Да нося ли парчетата на Нат и Йоси, или ще дойдат да си ги вземат оттук? — попита тя.

— Занеси им ги — отвърнах. — И остани при тях, докато ядат...

— Няма проблем — кимна тя. — А вие двамата можете да си хапнете, докато не е изстинала...

Ерика скочи на крака и ме последва в кухнята, а Бриджит понесе двете чинии към коридора. Чух как Натали й благодари с нормален и дори мил глас — доказателство, че и тя се чувства гузна.

— Искаш ли парче с люта чушка? — попита ме Ерика.

— Не съм гладен.

— Какво става между теб и Натали?

Това момиче чете мисли, стреснато си помислих аз, а на глас попитах:

— Какво имаш предвид?

— Това, което те попитах. Цял ден избягвате да се гледате в очите!

— Ама и ти не пропускаш нищо! — поклатих глава аз.

Тя кимна и облиза пръстите си от соса на пицата.

Мислех да отрека всичко, но после изведнъж казах:

— Натали излизаше с Рубин... Снощи ме посети у дома и си поговорихме за него... Аз бях доста разстроен от това, което чух от теб. Изпихме много алкохол и в крайна сметка се озовахме в леглото...

Замълчах и поклатих глава. Не бях сигурен, че това признание е подходящо за едно петнайсетгодишно момиче. На чии въпроси отговарях всъщност?

Ерика се ококори.

— Искаш да кажеш, че се изчукахте? — попита с напрегнат шепот тя.

Поколебах се. От коридора долитаха тихите гласове на Бриджит и Натали, които ми звучаха съвсем нормално. Главата ми бавно кимна.

Ерика се намръщи, обмисляйки това признание.

— Случайно ли стана?

— Не знам. Знаехме какво правим и вероятно можехме да спрем, но не го направихме. Сякаш си го връщахме на Рубин...

— Връщахте си го?

Замълчах за момент, опитвайки се да намеря смислен изход от мислите, които се блъскаха в главата ми.

— Натали и Бриджит са приятелки, нали? — попита Ерика, като разбра, че няма да получи отговор на предишния си въпрос. — Държат се така, сякаш се познават отдавна...

— Приятелки са — кимнах аз. — Натали ме запозна с Бриджит...

Вратата се отвори и Бриджит влезе в кухнята.

— Искат сода — обяви тя. — Дали имаме още?

— В хладилника — отвърна Ерика.

— Какво заговорничите вие двамата? — спря се насред пътя Бриджит.

— Нищо — отвърна Ерика.

— Наистина ли?

Въпросът беше насочен към мен.

— Възхищаваме се на избора ти по отношение на пиците — отговорих аз.

Тя отвори хладилника, извади три кутийки сода и измърмори:

— Я се дръжте прилично!

Мълчахме, докато не чухме гласовете в дъното на коридора. Не бива да правя това, рекох си. Бриджит ги разсейва от задълженията им.

— Загазил си — подхвърли напевно Ерика.

— Знам.

— Не си й казал, нали?

— Още не.

Ерика прегъна парчето пица в ръката си и заби поглед в него.

— Натали е по-подходяща за теб — прошепна тя.

Не отговорих.

— Да, така е — кимна Ерика, сякаш бях възразил нещо. — Защото на нея нито трябва да й се оправдаваш, нито да й доказваш каквото и да било... Тя е същата като теб.

— А ти откога я познаваш, та правиш такива генерални заключения?

— От една седмица. Но ти сам каза, че нищо не пропускам, нали?

— Да. Бях забравил.

Тя вдигна глава, по лицето ѝ пробяга гримаса.

— Няма да кажа на Бриджит, ако това те притеснява... Би било жестоко. Изобщо не си мисли, че мога да го направя.

— Бриджит спомена, че вие двете вече се разбирате доста добре.

— Още е гадна, но вече не е такава кучка, както преди — отвърна Ерика и взе чинията си. — По-добре да се връщаме отатък, защото тя наистина ще започне да се пита какво става...

— Вече се пита, бъди сигурна в това — отвърнах унило.

Мур и Ноулс се върнаха малко след осем и бързо ликвидираха остатъците от пицата и содата. След вечеря изпратих Натали да почива, като преди това си разменихме съучастнически погледи, пълни със състрадание, безпокойство и чувство за вина. Не на последно място сред тези чувства беше и едно съвсем друго — мъчителното желание... Именно това желание ме обърка окончателно, именно то направи още по-непоносимо чувството ми за вина. Изобщо не ми помагаше фактът, че и тя се чувстваше по същия начин.

След като хапна, Ноулс излезе в коридора при Йоси, а Мур, Бриджит, Ерика и моя милост останахме в хола. Ерика четеше на дивана, а Бриджит седеше до нея и слушаше разговора, който двамата с Мур водехме около масата. На улицата нямаше следа от Фаулър, което означаваше две неща: приятелят ми или е адски търпелив, или изключително дискретен. А може би му трябваха и тримата членове на екипа — Мур, Ноулс и Денис...

— След час тръгваме отново — осведоми ме Мур.

— Накъде?

— Ще огледаме Бронкс. Има голяма вероятност да се крият именно там.

— Бронкс е голям район.

— И аз така чух — промърмори Мур и разтърка зачервените си очи. — Дени не се ли е обаждал?

— Не.

— Сутринта се разделихме. Той се опитва да открие къде Стерит държи екипировката си и тръгна към Бруклин, където има някакъв информатор. Ако случайно се обади или дойде тук, кажи му да не мърда никъде, докато не се върнем. Не ми харесва да разпръсквам екипа си по време на акция...

— Можеш да го изчакаш — подхвърлих аз.

Мур поклати глава.

— Следобед разговарях с полковника за възможността да се установи контакт с ФБР — излъгах смело.

— Няма да стане! — отсече Мур. — Тази мисия е моя!

— Познавам човека, който ръководи операцията от тяхна страна. Свестен тип, много точен. Изобщо няма да ти попречи...

— Зарежи тая работа, Атикъс! Стерит е мой и толкова! Помощниците му също. Не искам да обяснявам това на някакъв държавен чиновник с коремче, който мисли единствено как да удари един език на началника си!

— Фаулър не е такъв.

— Така ли се казва? — вдигна вежди Мур. — Фаулър? Изобщо не ми пука дали е...

И тогава треснаха експлозиите.

30.

Бяха две, една след друга, ужасно силни. Стори ми се, че чувам как стъклата се пръскат преди тях, но това най-вероятно беше недостатък на възприятията ми. Блясъкът беше ослепителен като свалена от небето светкавица. Ушите ми писнаха, но въпреки това чух вика на Йоси, последван от този на Ноулс. В тях имаше само изненадана и болка. Сkochих на крака и се стрелнах към Ерика.

Гранати. Най-вероятно щурмови, със зашеметяващо действие. Ако предположението ми е вярно, значи сме извадили късмет. А Йоси и Ноулс още са живи.

Бриджит вече беше успяла да сграбчи Ерика. Сkochих към тях и в същия момент екнаха изстрелите. Дръпнах момичето с болната си ръка в стремеж да я поваля на пода. Откъм коридора ме блъсна миризмата на експлозията.

Входната врата падна на пода с оглушителен трясък, слухът ми долови раздвижването на въздуха, причинено от поредната граната. Увих ръце около тялото на Ерика и се проснах на пода. Чух как Мур извика от болка, чух как нещо тежко пада върху паркета. Последвалата детонация беше толкова силна, че цялата къща се разтърси.

Видях как Бриджит полита и пада, сърцето ми почти спря, когато гугените сачми започнаха да рикошират от стените и тавана и да жият тялото ми през дрехите.

Пистолетът се беше озовал в дясната ми ръка, без изобщо да си спомням кога съм го измъкнал.

Ерика трепереше под мен.

Претъркожих се и замръзнах. Дулото на един автомат сочеше право в лицето ми. Държеше го висок мъж с широки рамене, на главата му имаше черна качулка. На колана му се поклащаше браунинг в кожен кобур, от левия му джоб стърчеше дръжка на армейски нож, тип „Емерсън“. За Стерит беше прекалено висок, вероятно беше Харди.

— Хвърли оръжието — изръмжа мъжът.

Зад гърба ми Бриджит простена.

Бяха с противогази, използваха щурмови гранати. Атаката бе осъществена с гумени, а не с бойни куршуми.

Това означаваше, че не са искали да ни убият. Това означаваше, че всички все още сме живи. Може би ранени и изпитващи болка, но живи. Защото ако един от нас умре, те едва ли биха се поколебали да ликвидират и останалите. Разликата в присъдите за едно и шест предумишлени убийства е символична, вероятно защото държавата може да те екзекутира само веднъж...

Ако открия стрелба, ако съумея по някакъв начин да намеря укритие и да го застрелям преди да е вкарал трийсет куршума в гърдите ми, това щеше да означава смърт за всички.

Просто и ясно.

Те вече бяха спечелили.

Оставих пистолета си на пода.

— Бутни го встрани — нареди високият.

Блъснах оръжието колкото ми държат ръцете. То се удари в стената и пръсна гумените сачми, които бяха паднали в основата ѝ.

— Насам! — махна с ръка високият, за да покаже, че трябва да пусна Ерика. — Нека и аз изиграя един танц с нея...

Поколебах се за миг, но ситуацията беше безнадеждна. От другата страна изскочи втори нападател, който хвана Ерика, изправи я на крака и я прехвърли през дивана. Тя не издаде нито звук, очите ни се срещнаха.

Не знам какво видях в моите, но започна да плаче.

— О, я стига! — извика вторият нападател и аз го познах по гласа. Беше Стерит. — Никакви резове!

Този, който ме държеше на мушка, направи знак да отстъпя назад.

— Бавно! — предупреди ме той.

— Ще бъдем добри с теб, може дори да ни харесаш! — изръмжа Стерит, докато увиваше глезените на Ерика с широка лепенка. Използва още един нож „Емерсън“, за да я отреже, изви ръцете ѝ на гърба и повтори операцията. Накрая дръпна косата ѝ назад и ловко залепи устата ѝ.

Ерика продължаваше да плаче и да ме гледа.

Стерит прибра ролката в джоба си, сгъна ножа и блъсна момичето към облегалката на дивана.

— Как вървят нещата при вас? — извика той към коридора.

— Всичко е чисто! — отговори мъжки глас.

— Поемай я — разпореи на високия Стерит и двамата светкавично си размениха местата.

Харди вдигна Ерика и я метна на рамото си. Тя беше напълно отпусната, но извърна главата си така, че да ме вижда. Ще се задуши, ако продължава да плаче с тази лепенка на устата си, разтревожено си помислих аз. Очите ѝ ме умоляваха да сторя нещо, да ѝ помогна.

— Ще те намеря — изрекох без глас.

Понесоха я по коридора към входната врата.

Бриджит направи опит да се раздвижи, но тялото ѝ се прегъна на две и застина. Ръцете и лицето ѝ бяха изпъстрени с червени точки. Част от тях кървяха. Мур имаше същите поражения, тъй като беше попаднал в епицентъра на последния взрив. Заел зародишна поза, той ритмично се поклащаше напред-назад, а от лицето му течеше кръв.

— Трябваше да си мъртъв — изгледа ме продължително Стерит.

— Извадих късмет — отвърнах аз.

Изпод качулката му долетя язвителен смях.

— Да тръгваме! — изкрещя някакъв глас откъм коридора.

— Идвам — извика в отговор Стерит и сведе поглед към автомата в ръцете си. — Сержантът ни е учил никога да не правим това, но аз съм ти силно задължен...

Дулото ме улучи в дясната буза. Очилата ми се пръснаха и отлетяха встрани, а желязото потъна дълбоко в месото. Болката беше страшна. Паднах на колене, всичко се люшна пред замъгления ми поглед.

— Хич не се опитвай да ни преследваш! — добави заплашително Стерит.

Ботушът му полетя към корема ми със страшна сила. Усетих как шевовите изпукват и се късат, изкрещях от ужасната болка. Свестих се легнал по гръб сред гумените сачми, а Стерит беше изчезнал.

Претърколих се по корем и се опитах да стана, използвайки ръцете си. Бриджит и Мур бяха успели да станат преди мен и ме подхванаха под мишниците. Изправени зад дивана, ние гледахме как двама мъже с черни качулки избутваха с дулата на автоматите си Йоси

и Ноулс от коридора към дневната. И двамата успяваха да се задържат на крака, но телата им се олюляваха — бяха оглушени и заслепени от експлозиите.

След като се увериха, че разстоянието помежду ни е достатъчно голямо, маскираните се насочиха към изхода. Единият издърпа граната от колана си, изтегли предпазния щифт и я подхвърли към нас.

— Радвам се, че се запознахме — подвикна той и побърза да последва колегата си навън.

Мур и Бриджит едновременно ме пуснаха и скочиха към Ноулс и Йоси. Преди да падна, успях да видя как се проснаха на пода. До слуха ми достигна тежкото падане на гранатата, после нещо изщрака.

Затворих очи в очакване, но не последва експлозия.

После в носа ме блъсна отвратителна сладникава миризма.

— Димка! — извика Мур.

Димът бързо изпълни стаята — гъст и белезникав, като изхвърлени от автомобилен ауспух отровни газове. Направих нов опит да стана, долових размърдване откъм мястото, на което бяха Мур и Бриджит. После гърлото ми блокира от пареща болка, някой сякаш нахлузи пластмасова торба на главата ми. Инстинктивно се опитах да поема повече кислород, но това само влоши положението. Гръдният ми кош се оказа под силен натиск, устата и очите ми се напълниха със ситни сажди, остра болка прониза сърцето ми. Закашлях се и направих опит да пълзя. Под дясното ми коляно нещо изпука и аз разбрах, че току-що съм ликвидирал окончателно собствените си очила. Нещо се стичаше по лицето ми, кожата ми пареше навсякъде — очи, устни, ръце, врат, изобщо всички незащитени части. Не исках и не можех да понасям тази болка.

Бриджит задавено произнесе името ми. Обърнах се и направих опит да локализирам откъде идва звукът. По лицето ми се стичаше някаква солена течност, която взех за кръв, и вдигнах ръка да я избърша. Пръстите ми се покриха с лепкава субстанция.

Усетих нейните пръсти върху рамото си, протегнах ръка и я привлякох към себе си. Почти не я виждах през сълзите и дима, но въпреки това успях да забележа, че изглежда ужасно. От носа ѝ течеше слuzеста течност, очите ѝ бяха почти затворени.

— Боли, мамка му! — успя да прошепне Бриджит и потъна в пристъп на силна кашлица.

Протегна ръка, докосна лицето ми и утихна.
Аз също.

Първите ченгета се появиха с патрулна кола, явно повикана от уплашените съседи. Двамата униформени, които смело нахлуха в обгазената къща, бързо получиха своите дози и станаха точно толкова безпомощни, колкото бяхме и ние. Облакът се беше разпространил из цялата къща. Двамата с Бриджит плюехме и кашляхме, опитвайки се да прочистим дробовете си. Някъде откъм коридора се чуваха други подобни звуци — Мур, Ноулс и Йоси се бореха с последиците от сълзотворния газ.

Измина цяла вечност преди да се измъкнем навън — една изпълнена с болка и страдания вечност. Бриджит пълзеше напред на колене и лакти, аз се придържах плътно след нея. Когато най-сетне се озовахме под открито небе, въздухът ни се стори леден и непоносимо чист. Проснахме се върху снега, покрил стъпалата пред входа. Телата ни продължаваха да изпускат кръв и противна белезникава слуз.

В тази поза ни откриха и двамата униформени служители на „Бърза помощ“, които се наведоха да ни помогнат.

— Вътре има и други — успя да изграчи Бриджит.

Аз не бях в състояние да говоря.

Единият от санитарите кимна и се върна до линейката да вземе противогаз. Другият ни поведе към колата и завъртя кранчето на бутилката с кислород. Седнахме с маски на лицата и одеяла върху раменете. Униформеният се мъчеше да спре кръвотечението от раната на бузата ми. На четвъртата марля си спомних, че лицевите рани обикновено кървят силно, и това някак си ме успокои.

После санитарят видя фланелката ми и изпъшка:

— О, Господи!

Помогна ми да легна на носилката и извади някаква странно издължена ножица. Единственото, което си помислих, беше, че не искам да ми съсипват дрехите. Не знаейки как ми дойде наум, тъй като ставаше въпрос за най-обикновена сива тениска, но никак не ми се щеше да я загубя. Отблъснах ръката му с ножицата и направих опит да се съблека. Човекът ми помогна и в крайна сметка успях, дълбоко изненадан от себе си.

Раната на корема ми зееше отворена. Шевовите бяха разкъсали здравата кожа и в резултат се беше получило нещо ново и доста по-различно. Санитарят направи опит да ме разпита за шевовите, но аз все още дишах трудно и изобщо не можех да говоря. Междувременно организмът на Бриджит бе успял да прогони голяма част от сълзотворния газ и тя се опита да даде необходимата информация на екипа.

Появи се още една линейка, следвана от втора полицейска кола. Въртящите се светлини от покривите им озариха тихата уличка в синьо и червено. Чух как изнасят Йоси и останалите, чух и въпросите на новопристигналите полицаи, които искаха да се уверят, че къщата е празна. Бриджит надникна иззад рамото на санитаря и се надвеси над мен. Беше свалила кислородната си маска. Бях абсолютно сигурен, че никога в живота си не съм виждал по-прекрасна жена.

— Съжалявам — рекох.

Маската пое по-голямата част от гласа ми.

— Не се безпокой за нищо — отвърна с дрезгав глас Бриджит. — Отивам да информирам ченгетата...

Кимнах с глава, а тя ме потупа по главата и скочи от линейката. Санитарят ловко работеше с оборудването. От някакъв тънък маркуч потече вода и той изми лицето ми. Странно, но веднага започнах да дишам по-леко, въпреки че тази манипулация едва ли имаше нещо общо с дихателните ми проблеми.

Трябваше ми известно време, за да разпозная гласовете, които долитаха отвън. После в отвора на задната врата се появи фигурата на детектив Хауър, който се наведе, за да влезе.

— Господи, каубой! — поклати глава той. — Доста зле са те наказали! — Главата му се извъртя към санитаря: — Къде ще го откарате?

— Във „Винсънт“.

— Какво е състоянието му?

— Повечето рани са външни и сравнително безопасни — отвърна човекът. — Не знам какъв е бил газът, но в случая доста му е помогнал вместо упойка...

— Сълзотворен беше — изграчих аз.

Санитарят изобщо не ме чу и продължи:

— Дясната му буза се нуждае от няколко шева, раната в корема — също.

— Значи ще се видим там — промърмори Хауър. — Дамата има желание да пътува с него.

— Няма проблеми, да се качва — кимна санитарят.

Бързото придвижване на линейката до спешното отделение на „Сейнт Винсът“ бе осигурено от плътно полицейско присъствие. Положиха ме на леглото за преглед в приемната и преди да дръпнат завесата около него, успях да преброя главите на присъстващите. Бях попадал тук преди време заедно с Рубин. Това стана след един масов побой, който ние предизвикахме в някакъв бар в Куинс след като нарекохме педераст и расист тартора на една от местните банди — някой си Гуидо...

Този спомен ми помогна да осъзная напълно какво се беше случило.

За последен път бях в „Бърза помощ“, когато един от клиентите ми почина — това се случи в Белвю. Сега отново бях загубил клиент...

Все пак Ерика не беше мъртва. Още не... Ако Стерит държи да изпълни условията на договора си, тя би трябвало да е при майка си.

Но ако не му пука за договора, момичето почти сигурно щеше да изчезне завинаги.

Нищо хубаво не е случва, когато човек посещава „Бърза помощ“, реших в крайна сметка аз.

Бриджит се беше изправила до леглото и инвентаризираше пораженията си. Част от червените точки от сачмите вече започваха да избледняват, но аз знаех, че други ще останат известно време върху кожата ѝ. Бяха ми махнали кислородната маска и вече се завръщах към обичайното си безпомощно състояние, в което изпадах при липсата на очила или контактни лещи.

— Гадна работа! — изръмжа Бриджит. Гласът ѝ все още беше дрезгав. Извади книжна салфетка и издуха носа си в нея. — Изключително гадна работа!

— Доставих им това, което търсеха — рекох аз. Гърлото ми все още пареше, но думите ми прозвучаха съвсем ясно. Или поне на мен ми прозвучаха така...

— Какви болки, Господи! Бях сигурна, че умирам!

— Те не искаха да ни убият.

— Затова използваха щурмови гранати и димки.

— И сълзотворен газ.

Тя бръкна в кутията до себе си и извади нова книжна салфетка.

— Пуснаха го след димката и ние нямаше начин да разберем какво става — поясних аз. — Сълзотворният газ се смесва с димката по един наистина перфектен начин. Стар военен трик. Не знаеш срещу какво си се изправил, а след това вече е късно...

— Нали ти казах, че е гадна работа — кимна тя и отново издуха носа си.

— Все пак това ни дава някаква надежда — промърморих. — Те явно не искат труповете.

— Мислиш ли, че ще я наранят?

Предпочетох да замълча.

— Мислиш ли, че ще наранят Ерика? — настоятелно повтори Бриджит.

— Едва ли им трябва мъртва — отвърнах.

— Нямах предвид това.

И двамата знаехме какво има предвид.

Някаква докторка дръпна завесата и сложи край на уединението ни. Зад гърба ѝ надничаха мрачните физиономии на Морган и Хауър. Местната упойка потъна в корема ми през дълга игла и това се оказа изненадващо болезнена манипулация. После започна шиенето, придружено от разпита, на който бях подложен от Морган и Хауър. Слава Богу, че другите им бяха предали голяма част от информацията! По тази причина контактът им с мен приличаше по-скоро на любезно интервю, което трябваше да потвърди или отхвърли детайлите в различните разкази и физически описания. Мур беше успял да идентифицира гласовете на двамата нападатели в хола, които, както бях предположил, се оказаха Марк Стерит и Глен Харди.

— Обадохте ли се на полковник Уат? — попитах.

— Изпратихме специална кола да го докара от Гарисън — изпъшка Хауър. — Не посмяхме да му съобщим новината по телефона. Къде са откарали детето според теб?

— При майка му, да се надяваме — промърморих аз.

— Да се надяваме? — въпросително ме изгледа Морган. — Ако тя е при майка си, значи всички вече са напуснали града!

— Ако е при майка си, тя е в безопасност, детектив — отбелязах аз.

— Допускаш ли, че тези типове ще измамат Даяна Уат?

— Възможно е — рекох.

— Доколкото съм запозната с подобни поръчки, те са получили само половината от парите си... Ако искат и другата половина, ще трябва да предадат момичето.

— Стига да искат единствено парите — подхвърли Бриджит.

— Че какво повече биха могли да искат? — попита навъсено Морган, очевидно недоволна от факта, че някой може да крие нещо от нея.

Бриджит само сви рамене и очите на жената детектив се насочиха към мен. Реших, че точно сега не ми се говори за скрити богатства и суперизнудвания, затова също свих рамене.

— Къде, по дяволите, е Фаулър? — попитах. — Предполагаше се, че ще наблюдава тайната квартира отвън в очакване на подходящ момент да говори с Мур...

— Така ли? — иронично проточи Хауър. — Нима хубавецът от ФБР се е опитал да ни изпревари?

— Днес се чухме по телефона — рекох. — Фаулър искаше да се срещне с Мур и аз му предложих да се отбие.

— Нямаше да е зле, ако и той беше попаднал в капана — промърмори Морган.

Докторката продължаваше да шие корема ми. Упойката действаше и усещането беше доста странно — все едно че някой щипеше напълно безчувствената ми кожа. Жената изобщо не се интересуваше от разговора ни. Очите ѝ пробягаха по долната част на тялото ми, после използваната игла отлетя в кошчето, а столчето ѝ се премести нагоре, по-близо до лицето ми.

— Искате ли местна упойка и за лицето? — попита тя.

— Ще може ли да говори? — побърза да се намеси Хауър.

— Разбира се, особено ако иска да му пробия устата — отвърна без смях от ирония лекарката.

— В такъв случай искам упойка — рекох аз.

Морган и Хауър отстъпиха крачка назад и промърмориха нещо от сорта, че пак ще си поговорим, но след като докторката свърши с мен...

Бриджит беше проявила достатъчно съобразителност, за да вземе тениската ми от линейката. След като зашиването приключи, аз я намъкнах и потеглих към Шести участък в компанията на две униформени ченгета. При нас се качи само Бриджит, а Йоси, Мур и Ноулс пътуваха в колата на Морган и Хауър. Около час и половина беше нужен на двамата детективи да уточнят всички подробности с колегите си от района, после цялата група отново се озовахме навън, където трябваше да чакаме изготвянето на протоколите. В отрязъка от време, когато никой не ми задаваше въпроси, аз влязох в първата телефонна кабина и набрах номера на Дейл.

— Нали трябваше да застъпя в полунощ? — недоволно промърмори той.

— Изпуснахме я — осведомих го аз.

— О, не, Господи! Как се случи?

Разказах му накратко, след което го помолих да позвъни на Кори и Натали.

— Кажи им, че ченгетата може да ги потърсят, просто за засичане на фактите...

— Добре. А какво ще правим сега?

— Проклет да съм, ако знам — промърморих и прекъснах линията.

Обърнах се и видях полковник Уат, който изкачваше стълбите към входа на участъка, следван от двама униформени полицаи. Беше се облякъл като за екскурзия в тундрата. Около врата му имаше червен вълнен шал, брадичката му беше потънала дълбоко в него. Гледах го без очила и вероятно по тази причина ми се стори особено незащитен. Ченгетата не му предложиха помощта си и той с мъка се изкачваше по мокрите стъпала. От намръщените им физиономии можеше да се отгатне посрещането, което им беше устроил Уат. Най-сетне се добра до площадката пред входа, обърна се да каже нещо на ченгето вдясно и ме видя.

— Ах ти, гаден женчо, ах ти, некадърен духач! — изграчи колкото имаше сила той. — Вече ми извъртя един номер, сега друг! Всичко провали, некадърник такъв! — Изявлението му не беше нито много високо, нито особено членоразделно, но аз разбрах всяка дума. — Изпусна я, нали?

— Да — кимнах.

— Знаех си, че не бива да ти се доверявам. С какво се занимаваше бе, нещастник? Сигурно пак си се лизал с оная кучка, дето ти се води гадже! За нищо не ставаш, сержант! За нищо не те бива, мамка ти!

Нямах какво да отвърна на тази гневна тирада.

— И сега Даяна я спипа, не без твоя помощ! — все така гневно добави той. — Даяна спечели! Знаех, че не бива да ти вярвам, особено за отношенията между вас — обърна се и тежко седна на дървената пейка до стената. Устните му бяха покрити с белезникава пяна, сякаш някой беше опитал да ги очертае с бяла боя.

При индивидуалната охрана действа едно просто, но неотменимо правило: абсолютна сигурност няма. Такова нещо просто не съществува. Бодигардът може да вземе мерки за снижаване на риска, да се опита да прояви по-голяма находчивост от противника. И толкова. В крайна сметка всичко останало — най-вече времето и дребните детайли — са на страната на противника. Той може да изчаква колкото желае, да планира различни варианти, да инвестира време и пари, проучвания и хора. Все неща, които охранителят не може да направи. И които натежават едва когато всичко свърши.

Предварително знаех всичко това. Бях сигурен, че в единоборството със САС не мога да изляза победител. И разбрах, че всичко е свършено в мига, в който Стерит и Харди нахлуха през разбитата врата.

Тези мисли не ме накараха да се почувствам по-добре.

Знаех, че полковник Уат е прав, независимо от всичките ми доводи, аргументи и оправдания. И се почувствах адски зле.

Във фойето се появи детектив Морган, която спокойно се представи на Уат, изчака го да се изправи и го поведе навътре с думите:

— Искаме да направим преглед на тазвечерните събития, полковник. Надяваме се да ни помогнете...

— Събитията приключиха с победа на Даяна — осведоми я с леден глас Уат, но очите му все още бяха заковани в мен. — Даяна победи и това е!

Фаулър се появи няколко минути преди единадесет. Под очите му имаше доста увиснали торбички, а съвършеният му загар изглеждаше някак изкуствен под яркото луминесцентно осветление в участъка. Стрелна се покрай мен с такава бързина, че не успях да го попитам къде, по дяволите, се е бавил досега и защо не ми се е обадил. Реакцията му се изрази в един кос поглед. Очите му бяха хладни и изморени, вероятно като всички останали части на тялото му. Забави се само секунда, после направи знак да го последвам, който включваше и Бриджит. Откри Мур, попита за свободна стая за разпити и се представи едва след като вратата се затръшна зад нас.

— Радвам се, че най-после се срещнахме — обърна се той към Мур, но в тона му не личеше радост.

— Ти си федерално ченге, а? — огледа го изпитателно Мур. — Хич не ми приличаш на такова!

— Да, аз съм федерален агент — кимна Скот.

— Стига бе! — изръмжа Мур и се обърна да ме погледне: — Кой е тоя тип, Атикъс?

— Агентът на ФБР, за когото ти споменах.

— Точно така, аз съм агентът на ФБР, за когото ти е споменал — хладно каза Скот. — И съм прекалено уморен за игрички от сорта на „ама не си ли много млад, ама каква е тая педерастка обица“ и тем подобни, сержант. И нямаше да бъда тук, ако се беше придържал към споразумението, което подписа с нашето правителство!

Мур се облегна назад в стола си и се втренчи в Скот. С мъка потиснах усмивката си. Въпреки трагичното положение, в което се намирах, въпреки сериозността на ситуацията. В сравнение със Скот британецът изглеждаше истинско чудовище. Би могъл да го прекърши на две като суха вейка.

— Не се ебавай с мен, момченце! — заплашително избоботи той.

— Когато се появи тук, с теб бяха още двама — невъзмутимо рече Скот. — Единият е тук, но не виждам другия...

— Още от сутринта нямам връзка с Дени, но такава ни е уговорката — изръмжа в отговор Мур. — И хич не се опитвай да ми казваш, че това е вътрешна работа и той ни е предал... Ако наистина си мислиш подобно нещо, значи си пълен идиот. Дени е добър войник и верен приятел.

Скот бръкна във вътрешния джоб на сако си и извади три моментални снимки, направени с полароид. Положи ги на масата пред Мур, но така, че и ние с Бриджит да можем да ги видим.

— Пресвета Майко! — прошепна Бриджит.

На снимките се виждаше надупчен от куршуми труп, натикан в автомобилен багажник. Кожата на черепа му липсваше, сякаш някой го беше скалпирал. Лицето му беше обезобразено от няколко дълбоки рани, зъбите му бяха избити, а носът счупен. При по-внимателно виждане личеше, че главата не стои точно в средата на раменете. На другата снимка беше ръката на трупа, с три отрязани пръста. Светкавицата беше направила снимките доста тъмни, но смъртоносните рани по тялото на Дени се виждаха съвсем ясно.

— Това ли е Едуард Дени? — попита Фаулър. В гласа му прозвуча напрегната нотка, която никога досега не бях долавял.

— Господи, Исусе! — простена Мур.

— Той ли е?

Мур вдигна снимките една по една, сякаш искаше завинаги да ги запечата в съзнанието си.

— Да, това е Еди — промълви най-после той и ги върна обратно на Скот.

— Тялото му е било открито около шест тази вечер.

— Ето как са разбрали къде е квартирата — промърмори Бриджит. — Изтезавали са го до смърт!

— Аутопсията още не е завършила, но по предварителни сведения всичките рани са били причинени преди настъпването на смъртта...

— А от какво е настъпила смъртта? — дрезгаво попита Мур. — Те знаят това, нали?

— Не можем да бъдем абсолютно сигурни, но смъртта изглежда е настъпила след счупване на врата...

Мур затвори очи, сякаш искаше да съхрани снимките в паметта си.

— Сега ще те оставим — надигна се Скот. — Вероятно искаш да съобщиш новината на третия член от екипа...

Мур бавно кимна.

Тръгнахме да излизаме. Аз бях последен, след Фаулър и Бриджит.

— Кодиак — обади се Мур, — искам да ти кажа нещо...

Подхвърлих на другите, че ще ги настигна.

— Затвори вратата.

Затворих я.

Когато се обърнах, върху лицето на Мур беше кацнала бойна маска, а чертите му бяха твърди като стомана. Гледката беше страшна.

— Ще ги спипаме — глухо каза той. — И когато това стане, Стерит е мой!

Издържах на погледа му и поклатих глава.

— На първо място е Ерика. Приберем ли я, можеш да правиш каквото пожелаеш със Стерит и останалите. Но първо Ерика!

— Естествено — кимна той, но аз усетих неискреност.

31.

Освободиха ни в един след полунощ. Полковника откараха в някакъв хотел. Мур и Ноулс си тръгнаха заедно, но след още един — този път далеч по-продължителен разговор с Фаулър. Нямаше какво повече да си кажем и аз бавно си тръгнах от участъка. Бриджит мълчаливо крачеше до мен. Чувствах се празен и някак изтръпнал. За Ерика не се чу нито дума. От отвличането ѝ бяха изтекли пет часа. Полицаяте бяха извадили от къщата част от оборудването ни. Поисках да ми върнат пистолета, но ми беше казано, че ще го предадат на законния му собственик Натали Трент.

Губя трети пищов, мрачно изчислих аз.

Прибрахме се в моя апартамент, изминавайки разстоянието в пълно мълчание. Заключих отвътре, а Бриджит пренесе сака си в спалнята ми и започна да се съблича, за да вземе душ. Отидох да взема резервните си очила и с облекчение установих, че светът възвръща фокуса си. После влязох в кухнята да проверя съобщенията на телефонния секретар. Бяха две, и двете от Натали. Звучеше тревожно. Каза, че Дейл ѝ се обадил, попита къде е Бриджит и помоли да ѝ се обадя веднага щом се прибера.

Сложих чайника на печката и тръгнах да включвам радиаторите по стаите. Бриджит излезе от банята точно когато водата кипна. Направих чая, докато се обличаше. Телефонът иззвъня.

— Да вдигна ли? — попита тя.

Кимнах утвърдително.

Беше Натали. Разговаряха не повече от пет минути, а аз чаках, оставил чашата си на кухненската маса. Чаят беше горчив — май бях държал листенцата прекалено дълго.

— Не, и двамата сме добре — говореше в слушалката Бриджит. — Аз изглеждам така, сякаш са ме обстрелвали със сачмени лагери, а Атикъс е по-зле и от мен... Слава Богу, че всичките му чаркове са на място... Не знам... Искаш ли да говориш с него? Добре, ще му кажа, но най-вероятно утре... Ще се чуем. Чао...

— Как е тя? — попитах, след като остави слушалката.

— Тревожна и гузна. Имам чувството, че се проклина, че е пропуснала нападението... — Бриджит взе чашата си и седна на масата срещу мен. — Попитах я иска ли да говори с теб, но тя отказа...

В очите ѝ имаше съчувствие. Явно все още си мислеше, че имам проблеми в общуването с Натали. Внезапно реших да ѝ разкажа всичко и дори си поех дъх да започна, но тя рязко се отблъсна от масата и отиде да излее чая си в мивката.

— Страшно съм уморена — простена тя. — И ти също. Дай да подремнем, защото утре ще ни трябват доста сили...

— Какво ще правим утре?

— Ще търсим Ерика, момченце...

Дълго не можах да заспя. Въртях се насам-натам, после изведнъж се улових, че я гледам как се е сгушила в леглото до мен. Дишаше съвсем тихо, увита плътно в одеялото. Спеше спокойно. Ъглите на устата ѝ се бяха разтеглили в нещо като усмивка, а ръцете ѝ стискаха възглавницата. В сгъвката на лявата ѝ ръка имаше белег, вероятно от избледняла татуировка. Беше се съблякла по тениска и бельо, от тялото ѝ се долавяше приятна топлина. Радиаторът започна да съска, но тя изобщо не помръдна. Трудно беше да си представя, че нещо може да я притесни.

Но знаех, че на практика не е така.

Събудих се малко след десет. Бриджит сновеше напред-назад из кухнята. Станах и влязох в банята за един бърз душ. Помислих си, че трябва да се избърсна, но се отказах в момента, в който си представих, че ще трябва да го правя с една ръка и върху една буза. Един Бог знаеше колко кръв щеше да ми изтече.

Облякох се и тръгнах към кухнята. Бриджит седеше на масата с разтворен вестник в ръце.

— Кафето е готово — каза тя.

Промърморих нещо за благодарност и си сипах.

— Преди час се обади Скот.

Изобщо не бях чул телефона.

— Какво каза?

— Че са се разбрали. Въпреки това даде телефон за връзка, който трябва да предадем на Мур. Оставих му съобщение. Надявам се всеки момент да се обади.

Докато пиех кафето, гледах през прозореца. Навън времето беше ясно и вероятно студено. Улиците бяха почистени от снега. Обърнах се и седнах на масата.

— Как спа? — попита Бриджит.

— Като пън.

— И аз така си помислих.

— Искам да ти кажа нещо — рекох. Гласът ми изтъня и стана някак далечен, болката в корема изведнъж се върна.

— Това ми прозвуча доста зловещо — усмихна се тя и остави вестника.

Кимнах, опитвайки се да стабилизирам гласа си. Бриджит моментално усети, че става нещо, усмивката ѝ се стопи.

— Какво има?

— Спах с Натали. Онази вечер дойде у дома, малко след като се прибрах. Изпихме една бутилка уиски и се озовахме в леглото.

Кожата около очите ѝ се набръчка, устата ѝ се раздвижи. После челюстта ѝ бавно се отпусна и аз буквално прочетох мислите ѝ. Бях длъжен да я изпреваря, не биваше да ѝ дам възможност да търси обяснение.

— Знаех какво правя — добавих. — И го исках.

Тя бавно изпусна въздуха от гърдите си.

— Исках го — тъпо повторих аз.

— Мръсно копеле! — простена тя.

Кимнах в съгласие.

Мускулите ѝ се стегнаха, лицето ѝ се промени. Гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха в ускорен ритъм. В един момент скочи на крака и отиде до умивалника, откъдето се обърна да ме погледне. В очите ѝ имаше обвинение — също като в очите на полковника снощи. Но и болка. Остана така известно време, после се извърна встрани и наведе глава. Косата скри лицето ѝ. Когато проговори, гласът ѝ беше леденостуден.

— Ти наистина си едно гадно копеле!

Отново кимнах, макар че тя не можеше да ме види.

— Заболя ме — призна с тих глас. — Адски ме заболя... — Видях как челюстта ѝ се стяга, вероятно от стискането на зъбите. — Ти знаеше за Елана, знаеше как приемам подобни неща...

Дори да го бях планирал нарочно, едва ли щях да улуча по подходящ момент, за да я нараня. Бях се опитал да разруша тази връзка още преди да я изградя, да избягам преди да бъда наранен от появата на някоя нова Елана... Бях се опитал да си спестя поредната сърдечна болка...

Това беше единственото ми желание. Не исках да я наранявам. Бих дал всичко на света, за да го постигна.

— Защо? — тихо попита тя.

Трябваше ми известно време, преди да намеря точния отговор.

— Защото съм глупак. Защото изпитвам ужас от факта, че съм с теб...

Главата ѝ се наведе още повече, косата ѝ почти докосна ръба на умивалника. После изведнъж я отметна назад, от устата ѝ излетя горчив смях.

— Мръсно копеле!

— Съжалявам, Бриджит — изломотих. — Знам, че това не означава нищо, но все пак трябва да ти го кажа...

Пристъпи към мен, дъските на пода проскърцаха.

— Задръж си шибаните съжаления — тихо прошепна тя. — Можеш да ги изразиш пред Натали, пред паметта на Рубин, пред когото пожелаеш. Но не ги пробутвай на мен! Доверих ти нещо, което бях доверявала само на двама души... Но ти го разруши, мамка ти!

Лицето ѝ беше близо до моето. Вдигнах глава да я погледна, но тя вече се отдръпваше. Извърна се към вратата, свали якето си от закачалката. Ръкавът се закачи за бравата, дърпането ѝ беше нетърпеливо и гневно.

Откъм улицата долетя нечий смях.

— Страхувах се да не те загубя — рекох.

— Вече го направи.

Затворих очи и опитах да си спомня как се диша. Когато проговорих, думите излетяха от устата ми бавно и отчетливо:

— За мен ти си най-скъпото нещо на света. През живота си съм губил скъпи неща... Един пожар изпепели всичките ми ценни вещи. Една бомба уби най-добрия ми приятел. Трябваше ми много време, за

да разбере какво точно означаваш за мен. И когато най-сетне го разбрах, бях вцепенен от ужас, че ще претърпя още една загуба... Не исках това. Не исках да ми се случи отново.

Млъкнах и отворих очи. В ръката на Бриджит имаше опаковка ментови бонбони, пръстите ѝ механично разкъсваха станиола.

— Защо не ми се довери? — попита тя. — Защо не ми каза?

— Не знаех какво изпитвам. А когато разбрах, вече беше късно. Бедата беше сторена...

Тя сведе поглед към пакетчето бонбони в ръката си, после замахна и с всичка сила го запрати в стената. Бонбоните се пръснаха по пода.

— Дадох ти сърцето си — рече.

Аз запазих мълчание.

— Вече не сме любовници — отсече след кратка пауза Бриджит. — Вероятно няма да бъдем и приятели. Оттук нататък ще говоря с теб само по работа. Не мога да ти имам доверие, разбираш ли?

— Да — кимнах аз.

— Приключваме с отношенията си, точка. Не искам да разговарям с теб. За известно време дори не искам да те виждам. И въобще да те познавам.

Гледаше покрай мен, челюстта ѝ леко играеше. Бях ѝ причинил болка, но нищо не можех да направя. Тя беше права. Нямах какво повече да си кажем. Включително и мъничкото признание от моя страна, че никога не бях я обичал повече, отколкото в този миг.

После домофонът зажука и гласът на Даяна помоли да отворя.

32.

Чухме как токчетата ѝ пъргаво потракват по стълбите и миг по-късно тя изскочи на площадката и се втурна към входната врата. Изпитах чувството, че бяга от някого. В следващия миг тя го потвърди:

— Господи, не знаех дали си тук, но просто нямаше къде да отида!

Отстъпих крачка назад и ѝ направих място. Даяна се втурна в коридора, без да обръща никакво внимание на Бриджит. Затворих вратата и я огледах. Беше облечена с черни панталони и син пуловер под палтото. Бузите ѝ бяха леко зачервени от студа, но останалата част от кожата ѝ беше тебеширено бяла.

В ръцете си държеше кафява картонена кутия с големината на самун хляб.

— Получих го тази сутрин, донесоха ми го направо в стаята... — Говореше задъхано, но това едва ли се дължеше на изкачването. — Някакво момиче, което просто ми го подаде и изчезна...

Поех кутията. Капакът ѝ беше чист, закрепен към долната част с бяла залепяща лента, срязана от едната страна. Даяна долови намерението ми да я отворя и рязко се извърна.

Вътре, върху легло от натрошена сол, лежеше леко назъбено парче месо, продупчено от няколко метални халки. Трябваше ми една безкрайно дълга секунда да осъзная, че халките всъщност са обици. После ги познах и ми се прииска да изкрещя от ужас.

Това беше долната част от ухото на Ерика.

Бриджит издаде задавен звук, но не се помръдна. Усетих пулса си в китките и слепоочията, зави ми се свят.

Под ухото имаше сгънат лист хартия, леко опръскан с кръв.

Без да кажа нито дума, отидох в кухнята и оставих кутията на масата. Даяна остана в коридора, неспособна да направи дори крачка. Сякаш някой изведнъж ѝ беше изключил хранването.

Извадих листа, а ушите ми доловиха шума на ситните кристалчета сол, падащи върху дървения плот и пода.

Инструкциите бяха написани на машина, прости и ясни. Часът беше отбелязан по военному: 20:00. Имаше и локация: едно точно определено място на река Харлем в Южен Бронкс. А искането гласеше: четири милиона долара. Под него личеше и традиционното предупреждение: никаква полиция, никакъв Мур и никакви САС. Само Даяна.

За нея беше предназначен и ултиматумът най-отдолу:

Не се обаждай в полицията, ФБР или на съпруга си.
Не се обаждай на никого.
Донеси парите в 20:00 и я получаващ в 20:01.
Опитащ ли да се ебаваш с нас, мъртва е.

Бриджит рязко се завъртя, сграбчи Даяна за рамото и изкрещя:

— Проследиха ли те?

— Не знам.

— Майната ти! — просъска доскорошната ми любима, измъкна пистолета си и тръгна към вратата: — Слизам долу да проверя. Не мърдайте никъде без мен.

Сгънах листчето и го върнах в кутията. Сложих го така, че да покрие ухото. После побутнах Даяна към един от кухненските столове. Тя не оказа никаква съпротива. Седна и закова очи в кутията.

— Трябва да се обадим в полицията — рекох.

Даяна поклати глава.

— Трябва! — настоятелно повторих аз. — Няма друг начин!

— Мога да осигуря парите — тихо рече тя. — Имам толкова. Ще им ги дам и те ще ми върнат Ерика.

— Няма — поклатих глава аз. — Приемеш ли условията им, нищо няма да ги спре да ви убият и двете.

— Но ако отидем в полицията, те ще я убият!

— Слушай ме внимателно. — Погледнах я право в очите. — Те при всички случаи ще я убият. Единственият начин да я спасим, е да потърсим външна помощ...

— Знам! Нали затова съм тук!

Да ме моли за помощ. Исусе, момичето май ще излезе право! Аз съм един непоправим глупак и върша всичките си глупости с широко

отворени очи.

— Не мога да го направя сам.

Тя поклати глава, вторачена в кутията.

Приклегнах до масата, за да срещна очите ѝ. Възползвах се от моментния контакт и казах:

— Трябва да ми се довериш. Трябва да ме оставиш да действам както намеря за добре. Все още има шанс да ги спрем и да помогнем на Ерика. Но ти трябва да ми се довериш.

Тя се вторачи този път в мен, после бавно кимна.

— Къде са парите? — попитах.

— В едно скривалище в Куинс.

— Те знаят ли, че са там? Имам предвид Стерит и Харди...

— Не.

— Сигурна ли си?

— Разплатих се с тях в Балтимор и в банката „Креди Сюис“ в центъра. Веднага след това преместих парите, защото подозирах, че може да ме ограбят.

— В такъв случай ще трябва да отидеш в Куинс и да ги вземеш. Иди и донеси проклетите пари!

— Но...

— Ще те чакам тук — прекъснах я аз. — Иди и ги донеси.

Тя тръсна глава, сякаш опитваше да се събуди, после очите ѝ се фокусираха върху лицето ми. Бяха празни и равнодушни, сякаш не беше чула нито дума от това, което ѝ казах.

— После ще отидем да ги предадем заедно — добавих аз.

Даяна се изправи. Очите ѝ за последен път пробягаха по кутията. Насочи се към вратата, разминавайки се с Бриджит.

— Изглежда чисто — докладва бившата ми приятелка.

— Връщаш се направо тук — инструктирах аз Даяна. — Без да се отбиваш никъде.

— Ще я прибера при мен — внезапно рече Даяна, а гласът ѝ потрепна от надежда: — Веднъж да я освободим, ще я прибера при мен, нали?

— Лесна работа — рекох. — Само да я освободим.

Даяна прие това с кратко кимане, след което се обърна и излезе. Гледахме след нея, докато изчезна надолу по стълбите, после аз се обърнах и хукнах към телефона.

— Къде отива? — подвижна зад гърба ми Бриджит.

— Да донесе парите. Ще позвъня на Фаулър и ще го помоля да организира нещо, за да ги спипаме при предаването...

— Значи ще й позволиш да занесе парите? Ще й позволиш да си тръгне с Ерика?

— Главното е да освободим Ерика — поклатих глава аз. — А след това тя сама ще реши какво да прави.

— Тя едва ли ще бъде в състояние да взема подобни решения — отвърна Бриджит. — Оставиш ли я в компанията на майка й, просто няма да може да каже не...

Оставих слушалката върху вилката и въздъхнах:

— Още не знаем дали изобщо ще си я върнем... В момента не стои въпросът при кого би пожелала да живее.

— Напротив, стои — поклати глава Бриджит. — Това момиче си го подхвърлят като пакет борсови акции... — Лицето й пребледня от гняв.

— Какво искаш от мен?

— Да вкараш в играта и Уат.

— По какъв начин?

— Ще кажеш на Фаулър, че Уат трябва да присъства на размяната. Може да се появи и след като сме освободили Ерика, но така ще й предложим равностоеен избор.

— Сама каза, че едва ли ще е в състояние да взема такива решения — подхвърлих аз.

— Още една причина Уат да бъде там — упорито отвърна тя. — Иначе ще се получи поредното отвлечение...

— В такъв случай ти ще го доведеш — рекох.

— Добре.

Отидох в спалнята и след кратко ровене открих това, което търсех. Бриджит мълчаливо ме наблюдаваше от прага. Извадих двата комплекта радиостанции, които използвах по време на работа. Бяха портативни, с възможност за прикрепване към колана. От всяка стърчаха три тънки жички: една за преподавателя в дланта, втора за микрофона на ревера и трета за репродуктора в ухото. Включих едната и завъртях копчето на звука. Батериите изглеждаха заредени. Изключих и я подадох на Бриджит.

Тя гледаше към кутията с презервативи до леглото.

— Вземи това — промърморих и хвърлих радиостанцията на матрака. — Не я включвай преди да сме прибрали Ерика, защото батериите няма да издържат. Ще ти се обадя когато приключим, за да доведеш полковника...

Бриджит мълчаливо се наведе, взе радиостанцията и я мушна под якето си до кобура. После се обърна и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Не е твоя работа. Ще взема Уат и ще го доведа на мястото на размяната. Това е всичко, което трябва да знаеш.

— Значи просто си тръгваш, така ли?

Бриджит се завъртя толкова рязко, че токчето ѝ остави дълбока резка върху пода.

— Да, просто си тръгвам — отсече тя. — В момента не изпитвам никакво желание да бъда в твоята компания. Вече ти казах какво ще направя. След два часа ще се обадя на Фаулър и ще го накарам да ме запознае с всички необходими детайли.

След тези думи се обърна и излезе.

Телефонните уточнения ми отнеха близо два часа. Скот ме изслуша внимателно и отсече, че присъствието на полковника е нежелателно.

— Ако нещата се развият зле, Уат може да стане свидетел на смъртта на собствената си дъщеря — поясни той.

— Да се надяваме, че няма да се развият зле.

В слушалката настъпи тишина.

— Времето работи срещу нас, Атикъс — рече след известно време Фаулър. — Ако имат капка акъл в главата, те са определили такова място за размяната, което ще изключи всякакви възможности за маневриране от наша страна.

— Опитвам се да открия Мур — рекох. — Той ги е обучавал и знае точно как ще реагират. Единствено с негова помощ можеш да разположиш хората си...

— Ако пожелае да влезе във връзка с теб — отбеляза Скот.

— Ще пожелае. Повече от всичко на света би искал да присъства на размяната, а аз ще го насоча към теб и хората ти...

— Ти ще пътуваш с нея, нали? Имам предвид госпожа Уат...

— Да.

— Това може да развали всичко.

— Няма. Стерит знае, че ние с Даяна сме били близки, и вероятно очаква тя да потърси помощ точно от мен.

Фаулър въздъхна, помълча малко и каза:

— Ще звънна на Морган и Хауър, които трябва да бъдат информирани. По всяка вероятност и те ще проявят желание да се включат...

— Чии хора мислиш да използваш?

— Вероятно техните.

— Инструктирай ги добре, за да знаят точно какво става — рекох. — Не искам някой изнервен снайперист да ме застреля в гръб...

— Е, това няма да е кой знае какво — подхвърли Фаулър. — Вече те гръмнаха отпред, като нищо можеш да отнесеш и един отзад.

— Не искам да проверявам дали мога.

Разбрахме се да изпрати някой за кутията с ухото, която беше основно веществено доказателство. Куриерът се появи изненадващо бързо. Телефонът звънна в момента, в който затворих външната врата зад гърба му.

— Казвай — изръмжа в слушалката гласът на Мур.

— Предстои ни размяна.

— Което означава, че оня кучи син се е отметнал, така ли?

— Сутринта е изпратил ултиматум на Даяна в хотела ѝ. Исква четири милиона долара или ще убие Ерика.

— Това ли е всичко, което е изпратил?

— Не — промълвих и пред очите ми изведнъж изплуваха онези мънички обици. Адски мънички.

— Пръст?

— Лявото ѝ ухо — отговорих. — Предполагам, че е било един любезен жест...

— Ще умира бавно, мръсникът! — скръцна със зъби Мур.

— Веднага се обади на Фаулър. Той ще осигури прикритие от полицията, но ако екипите им не знаят срещу какво са изправени, има опасност да провалят цялата операция.

— Нали още не са изпратили никого на мястото? — разтревожено попита Мур.

— Не. Надявам се...

— Исусе, дано не са направили тази глупост! Дай ми телефона!

Продиктувах цифрите и отново повторих:

— Обади му се веднага!

— Добре, добре — отнесено рече Мур и аз очаквах да затвори, но той не го направи, а помълча и попита: — Помниш ли какво ти казах снощи?

— Помня.

— Мога ли да разчитам на теб?

— Първо Ерика.

— Разбира се. Първо Ерика...

Помислих си за това, което поиска от мен. За всичко, което се случи. За поведението му през последните две вечери. Очите ми се спряха на ситните кристалчета сол, разпръснати върху кухненската маса.

— В мига, когато освободим Ерика, той е твой.

— Ще се видим довечера — рече Робърт Мур и затвори.

Даяна се върна чак към два следобед. Позвъни отдолу и аз слязох да я посрещна, като преди това не забравих да тикна радиостанцията в горния джоб на ризата си. Изглеждаше по-добре, цветът на кожата ѝ беше частично възстановен, а в движенията ѝ имаше повече сигурност.

— Къде си паркирала? — попитах.

Тя посочи един взет под наем тъмночервен торъс, паркиран в близост до пресечката. Пред входа срещу колата се мотаеха три-четири от местните гаменчета. Ще бъде просто прекрасно, ако вземат да изтърбушат багажника с четири милиона долара, рекох си аз, хванах Даяна за лакътя и я побутнах към колата. Тя рязко се дръпна, подхлъзна се на заледения тротоар и едва не се просна в краката ми. Хлапаците ни видяха и неохотно се отдалечиха. Протегнах длан.

— Ключовете!

— Аз мога да карам.

— Ще караш довечера! — отсякох. — Дай ключовете!

Тя мълчаливо се подчини. Отключих, изчаках я да влезе и едва тогава се настаних зад кормилото. Шевовите на корема ми се опънаха и ме принудиха да забавя топката.

— Сложи си колана.

Даяна се подчини, а аз завъртях стартерния ключ и предпазливо потеглих. Движението беше оживено както винаги. Едно такси

профуча на сантиметри от бронята, без да се съобразява с мигача, който бях подал.

— Мислех, че не обичаш да шофираш — реагира на ругатнята ми Даяна.

— Пак не обичам — промърморих аз. — Защо се забави толкова? Тя бръкна в джоба си и извади два самолетни билета.

— Трябваше да се отбия да ги купя... В десет излитаме от летище „Кенеди“.

— Къде са парите?

— Те нали няма да се измъкнат с тях? — извърна се да ме погледне Даяна. — Парите ми трябва, на Ерика също...

— Няма да се измъкнат.

— В багажника са. В един куфар.

Четири милиона в един куфар, вдигнах вежди аз, после изведнъж си спомних за офертата, която ми направи в „Бонавентур“ малко преди да ме гръмне. Диаманти и изумруди.

— Всичките ли ги обърна? — попитах.

— Почти — отвърна тя, помълча малко и полугласно добави: — Точно както са ме учили...

— А тази кола? Как я нае?

— Защо ме разпитваш, по дяволите?

— Как нае колата, Ди?

— С кредитна карта, разбира се — неохотно отвърна тя, видя изражението ми и побърза да добави: — Не се безпокой, фалшива е. Марк дори не подозира за нея.

— Май разполагаш с доста фалшиви карти — подхвърлих.

— Достатъчно, за да се справя при спешен случай...

— Рубин ли те научи на това?

Тя ми хвърли изпитателен поглед и аз бавно кимнах:

— Знам и това... Наистина го знам.

— Откъде?

— От Ерика.

— И тя ли е знаела?

— Всичко, до последната подробност, Ди — кимнах с въздишка. — За теб и за мен, за теб и за Рубин, за полковника и курвите му... — Спрях на червен светофар и погледнах в огледалото за обратно виждане. Не бях забелязал да ни следят, но в този оживен трафик не

можех да бъда сигурен. А много исках. Страшно много, предвид крайната цел на пътуването ни...

— Тя е умно момиче — рече Даяна. В гласа ѝ имаше гордост.

— В такъв случай може би ще е добре, ако я оставиш сама да реши с кого иска да живее — подхвърлих аз.

— Казах умно, а не неуязвимо момиче — засмя се Даяна. — Дъг така я изтормози, че горкото дете вече не знае какво иска...

— А ти знаеш, така ли?

— Зная.

— Изобщо разговаряла ли с нея?

— Зная и толкоз.

— Разговаряла ли си?

— Да.

— Кога?

— Преди две седмици.

— Тя твърди, че е било преди две години.

— Излъгала те е.

— Или ти ме лъжеш...

Това я накара да избухне.

— Няма никакво значение кога съм говорила с нея! Важното е да остане при мен, а не при Дъг. Аз съм по-добрият родител, Атикъс. Тя се нуждае от мен, защото аз я обичам и мисля за нея. Не съм като оня, дето умира, защото не може да си държи дюкяна затворен!

Млъкна изведнъж, вероятно защото разбра, че говори прекалено много, или просто защото усети, че сме спрели. Огледа патрулните коли, паркирани пред тринадесети участък, а аз изключих мотора и понечих да отворя вратата.

— Ей, какви ги вършиш, по дяволите? — попита с променен тон Даяна.

Поклатих глава, но не отговорих.

— Нали каза, че само ще им се обадиш? — Прозвуча така, сякаш аз бях отрязал ухото на Ерика.

— Хайде, ела.

— В никакъв случай! Забрави ли, че ме издирват и има заповед за моето арестуване?

— Не съм забравил, колкото и странно да ти прозвучи това. Но няма да те арестуват.

— Няма да вляза там! — отсече Даяна.

После стана нещо странно и аз изведнъж се улових, че ѝ крещя като луд.

— Слизай от шибаната кола и влизай в проклетия участък, Даяна!

Тя стреснато примигна, а аз си дадох сметка, че за пръв път повишавам тон в нейно присъствие.

— Искam само да знам дали... — започна тя.

— Слизай от шибаната кола, веднага!

Тя млъкна и се подчини, ботушките ѝ потънаха в мръсния сняг.

— Благодаря — рекох.

— На мястото е разположен отряд на специално полицейско подразделение — информира ме детектив Морган. — Фаулър, Мур и Ноулс също са там, като командирът на подразделението има заповед да изпълнява разпорежданията на Мур. Предполагам, че това е достатъчно...

— Кога ще се осъществи размяната? — попита Хауър.

— Довечера в осем.

Той погледна часовника си и тихо подсвирна.

— Можеш ли да си представиш какво означава да чакаш в засада цели осем часа?

Кимнах, а той многозначително вдигна вежди.

— Бил съм военен — поясних аз.

— И аз. Но никога не ми се е налагало подобно нещо.

Свих рамене и посегнах към молива и тестето бели листове върху бюрото.

— Една партия тик-так? — попитах и започнах да разчертавам игралното поле.

— Ще ти скъсам каубойския задник! — закани се Хауър и придърпа стола си.

— Дали иска кафе? — попита Морган и махна със запалената си цигара към Даяна. По пода се посипа пепел. — Можете да ми отговорите, госпожо, няма да се използва срещу вас...

Хауър се ухили, а аз се обърнах да погледна Даяна. Беше се облегнала на друго детективско бюро и ме гледаше втренчено. Откакто влязохме в участъка не беше казала нито дума. Чуваше всичко, което

си говорехме, но не прояви желание да се включи. Само от време на време поглеждаше часовника си.

— Искаш ли кафе? — попитах я аз и подадох молива на Хауър.
— Трябва да те предупредя, че е доста гадно...

— Не — отговори Даяна.

— Опитайте да се отпуснете — посъветва я детектив Морган.

— Не става въпрос за вашата дъщеря, нали? — изгледа я с неприязън Даяна.

Морган изтръска още малко пепел на пода и я размаза с подметката си.

— Не, не става — отвърна с въздишка.

— Тогава не ми казвайте да се отпусна.

Детектив Морган се обърна към мен:

— Къде са парите? Трябва да ги бележим.

— В апартамента ми — отвърнах аз и отново предадох молива.
— Не исках да ги карам дотук и да ги оставям в колата...

Даяна вирна брадичка и почти се засмя. В крайна сметка защитавах нейната инвестиция.

— Никой няма да ти разбие колата пред участъка — промърмори Хауър и маркира поредната си буква „О“.

— Ти ще кажеш! — поклатих глава аз. — Живея в този град доста отдавна и съм виждал какво ли не...

— Губиш, каубой — подаде ми молива той. — Въпреки че игра първи, при това от центъра на полето. Наистина съм впечатлен...

Задрасках запълненото поле и се престорих, че правя малки точици върху подложката.

— Какво ще кажеш за една бесеница?

Хауър погледна написаното и кимна с глава:

— Става.

— Но преди това ще отскоча до тоалетната — рекох аз. — Къде се намира?

Хауър ми обясни, аз се извиних и излязох в коридора. Напълних умивалника в мъжката тоалетна, наплисках лицето си, а след това започнах да събличам ризата си. Сглобих кабелите на радиостанцията, като включих само микрофона и бутона за предаване. Тях можех да скрия от Даяна, но не и слушалката, която трябваше да тикна в ухото си. Не исках да разбере, че и полковникът е поканен на купона.

След около пет минути в тоалетната се появи Хауър, натоварен с куп апаратура, омотана в жици.

— И ние имаме намерение да предложим подобно нещо — промърмори той. — Защо толкова се натискаш да се накичиш?

— Застраховка — отвърнах.

Детективът провери дали плешивината му си е на мястото.

— Не зная какво ще се случи тази вечер, но искам да имам запис — продължих. — Но без Даяна да разбере...

Той започна да разплита купчината жици, после изведнъж спря и ме погледна:

— Две радиостанции?

— Едната е за връзка с Мур. Той е на друга честота.

— Ще бъде на УКВ-канал, като всички нас.

— Мур е от САС — напомних му аз. — Работи на отделен канал, който ползва и Ноулс.

Русите вежди на детектива колебливо се сбърчиха. Той пристъпи крачка напред и започна да прикрепва втората радиостанция около кръста ми.

— Внимавай за шевовете — предупредих.

— Добре, добре — изпъшка Хауър. — Ти си пълно нещастие, знаеш ли? Виждал съм трупове, които дори след аутопсия изглеждат много по-прилично от теб!

— Поне не се налага да ми бръснеш гърдите.

— Какъв съм късметлия! — язвително се усмихна той. — Винаги ли си толкова гладичък?

— Обръснаха ме в хирургията, задник! — отвърнах с презрителен поглед.

Хауър се засмя, подаде ми новия микрофон, а след това ми помогна с лепенките. Дръпнах ризата си, за да прокарам и другите жици. Предавателя пуснах в ръкава и го увих около китката си. Най-накрая закрепих микрофона от вътрешната страна на ревера си.

— Май се увличаш по техниката, но е време да се връщаме — отбеляза Хауър. — Иначе госпожа Уат ще стане нервна...

— Ще записвате ли?

— Всичко, което хване нашият микрофон — кимна той. — Вече действаш като агент на Градската полиция на Ню Йорк.

— Значи съм кука, а?

— Нещо такова.

— Искам си пистолета, който твоите хора ми прибраха след престрелката... — спрях го аз. — Ще го уредиш ли?

— Пак ли планираш да гърмиш по някого, каубой? — присви очи той.

Оставих въпроса му без отговор.

33.

Даяна мълчаливо въртеше кормилото, пробивайки си път през оживения трафик на Гранд Сентрал Паркуей. Целта ни беше да стигнем до река Харлем. Аз следях колите зад нас и около нас директно или в страничните огледала. Всичко изглеждаше спокойно.

В момента бяхме само двамата. Морган и Хауър се придвижваха по съвсем друг маршрут и щяха да изчакат на цели пет пресечки от мястото на срещата. При последния ни контакт Мур и Фаулър съобщиха, че всичко около тях е наред.

Даяна проговори, когато минавахме покрай Янки Стейдиъм.

— Помниш ли кога ни разкри? — попита тя.

— Полковника ли имаш предвид?

Тя кимна и даде мигач за смяна на платното. Беше предпазлива шофьорка, която Бриджит със сигурност би нарекла калпава, ако не и нещо по-силно.

— Да — отвърнах на въпроса.

— А помниш ли какво каза?

— Каза, че ще ме съсипе. Нахвърли се върху мен насред хола ви. Заплаши, че ще ме уволни дисциплинарно и ще превърне живота ми в ад...

— А аз контрирах, че ако го направи, целият град ще разбере, че си ме чукал — добави с лека усмивка Даяна. — Той се шашна така, сякаш го беше ритнал кон.

— Мисля, че не очакваше подобна реакция от твоя страна — кимнах аз.

— Хич. До този момент беше сигурен, че аз съм като него и ти не означаваш нищо за мен. После ти предложи да си избереш служба на друго място и месец по-късно вече те нямаше...

— Тогава ли пипна Рубин?

Тя ми хвърли кос поглед, после отново насочи вниманието си към пътя.

— Не.

— Значи сте започнали по-рано.

— Сближихме се след твоето заминаване — неохотно призна тя.

— Но Дъг така и не разбра за него...

— Защо? — попитах аз. — Сигурно ще ти прозвучи ужасно наивно, но аз вярвах, че ме обичаш. Грешах ли? Рубин ли обичаше?

Тя мълча в продължение на около километър. Аз се вслушвах в мотора и оглеждах пътя, усещайки всяко подскачане на гумите по солта и пясъка, насипани върху асфалта. Предавателят на радиостанцията се беше забил в гърба ми. Правех неуспешни опити да не му обръщам внимание. Шевовите ме сърбяха, а жицата през гърдите ми пречеше да дишам.

— И да, и не — промълви след дългата пауза Даяна. — Обичах ви и двамата, същевременно не обичах никого...

— Хубав парадокс, няма що! — отвърнах с гримаса.

— Бях самотна. Имах нужда и от двама ви...

— Хубаво е някой да има нужда от теб...

Даяна замълча, излезе от скоростната отсечка и насочи колата към изхода за 167-а улица. Вече се движехме към водата. Дигиталният часовник на радиото показваше 7:43.

— Къде ще отидеш? — попитах.

— В Калифорния. Винаги съм мечтала да живея в Калифорния — отвърна тя. — А сега накъде?

— Надясно.

Тя даде мигач и зави в северна посока. След километър и половина я накарах да завие наляво. Насочихме се на запад. Всеки квартал, покрай който минавахме, изглеждаше все по-порутен и по-изоставен от предишния. Икономическият спад в Бронкс беше довел до безброй опразнени сгради, които се рушаха в очакване на нов подем. Разбира се, такова нещо никога нямаше да се случи.

Часовникът показваше 7:50. Даяна спря на червен светофар. Обърнах се да я погледна, но тя гледаше право пред себе си.

Светна зелено, колата отново потегли. Две минути по-късно излязохме на брега на река Харлем. Пътят вървеше покрай нея на север, следвайки извивките ѝ. Вляво се точеха празни парцели и изоставени сгради. Изведнъж изпитах чувството, че сме в Сараево, а не в Ню Йорк.

Уплаших се. Не само за себе си, но и за Ерика. До този момент не си позволявах мисълта, че може да сме закъснели, че тя вече е мъртва. Не можех да мисля за нищо друго. Стерит спокойно би могъл да я убие, убеден, че Даяна така и така ще донесе парите. А когато тя се появи на негова територия — да откаже да изпълни своята част от сделката. Най-лесният вариант за него е да ѝ пусне един куршум в главата, да вземе парите и да изчезне.

Три неща можеха да го отдалечат от подобен развой на събитията: достойнство, чест или предпазливост. Но аз прекрасно знаех, че той не притежава достойнство, нито пък някога е държал на честта си. Виж предпазливост имаше, при това в излишък. Надеждата ми беше, че ще запази живота на Ерика поне докато не се увери, че парите са дошли. Пипне ли ги, със сигурност ще поиска да се отърве от нея, но не и преди това — докато тя играе ролята на добра застраховка.

Този ред на мисли ми изглеждаше напълно логичен, но не ми помогна да се почувствам по-добре. Стерит бе избрал този пуццинак, за да бъде сигурен, че няма да има свидетели. И единствената причина за това бе намерението му да пролее кръв...

Помолих се на Бога да ми даде увереност в способностите на Мур, искрено се надявах, че знае какво прави.

— Намали — поръчах на Даяна и напрегнах взор да открия точната пресечка. От двете ни страни имаше множество изоставени коли — прекрасно укритие за всеки рейнджър, който евентуално наблюдава подстъпите. Брегът на реката приличаше на гробище за стари коли и машини, чиито ръждясали части бяха пръснати навсякъде. Свежият и все още чист сняг отразяваше светлината и удължаваше сенките.

Парцелът, който бе избрал Стерит, се намираше на около половин километър от нас в северна посока. Даяна предпазливо насочи колата натам. В светлината на фаровете изведнъж се появи някаква гротескно изкривена фигура и сърцето ми подскочи. Моментално ми мина през ума, че всичко е провалено, че специалната полицейска част, Мур и Фаулър са били изиграни.

Оказа се снежен човек.

Патетичен, разкритен и тромав снежен човек с празна бутилка в дясната ръка.

Часовникът показваше 7:59. В момента, в който спряхме, цифрите се превъртяха на 8:00.

— Къде е той? — попита с несигурен глас Даяна.

— Тук някъде. Наблюдава ни.

Тя изключи двигателя, но остави фаровете да светят. Снежният човек изглеждаше така, сякаш някой го беше замразил, когато вече е започнал да се топи. Внимателно развих бинта, който стягаше шината на пръстите ми, издърпах парчето метал и го пуснах на пода. Пръстите ме боляха и при най-лекото раздвижване, но все пак бих могъл да използвам тази ръка — ако се наложи. Това беше важното...

— Сега какво? — попита Даяна.

— Сега ще слезем, а ти ще извадиш парите от багажника.

Отворих дясната врата, но не бързах да слеза. Бях сигурен, че някой от хората на Стерит ни наблюдава от засада, най-вероятно с бинокъл пред очите и включена радиостанция. Надявах се да реши, че съм твърде изтощен и сериозно ранен, за да представлявам някаква заплаха.

Багажникът се затръшна, колата леко се разклати. Чак тогава тръгнах да излизам навън. Даяна се изправи до мен точно когато затварях вратата. В ръката ѝ се поклащаше средно голям куфар от скъпа кафява кожа с блестящи месингови ключалки и също такива ръбчета.

Огледах околността, очертана от силуетите на тъмни сгради. Реката не се виждаше, но беше съвсем близо. В далечината се чуваше грохот на автомобилно движение, нарушен от вой на сирена. После чух боботенето на автомобилен мотор и почти едновременно с него се появиха фарове. Светлината им пробяга по парчетата бетон, разпръснати из терена. Колата изскочи от напречната уличка, даде газ и се насочи към нас. Изпод колелата ѝ се разхвърчаха кални пръски.

Даяна и аз отстъпихме крачка назад и се залепихме за торъса. Другата кола наби спирачки, поднесе и спря на метър от снежния човек. Светлината на фаровете ни заслепи.

Добър подход, рекох си.

Слязоха и затръшнаха вратите. Бяха трима. Шофираше Харди, който остана до колата. Ръцете му не се виждаха. Вратата беше захапала някакво парче плат, което при по-внимателно виждане ми заприлича на ремък на автоматично оръжие.

От другата страна слезе онзи с конската опашка, който беше карал една от колите при уличната засада. Беше доста млад. Извиках в главата си описанието, което ми даде Скот, и стигнах до заключението, че това трябва да е Пъркинс. И неговите ръце не се виждаха, но не ми беше трудно да отгатна какво държи.

От задната седалка слезе Марк Стерит, който държеше Ерика като щит пред гърдите си. В главата ѝ беше опрял дулото на браунинг.

Момичето изглеждаше ужасно. Все още беше с дрехите, с които я бяха отвлекли — дънките и моята фланела. На лявото ѝ рамо тъмнееше голямо петно кръв. Широка лепенка покриваше устата ѝ, а ноздрите над нея бяха разширени от усилието да поемат кислород. С лепенки бяха овързани и китките ѝ, и ръцете, прикрепени здраво към тялото. На лявото ѝ ухо имаше окървавена марля, която на светлината на фаровете изглеждаше черна.

Стерит, Харди и Пъркинс. Това означаваше, че някъде наблизо се спотайва Кокс, екипиран с радиостанция, бинокъл и вероятно снайпер.

Отново се помолих Мур да знае какво прави, а аз самият да съумея да спечеля достатъчно време за заемането на позиции.

— Хей, Късметко! — извика ми Стерит. — Не очаквах пак да се видим...

— Лош късмет — отвърнах аз.

— За теб — уточни той и очите му внимателно пробягаха наоколо. — Мур се крие някъде там, нали?

— Мур не знае, че сме тук — отвърнах аз.

— Да бе! Даяна, вярно ли е това?

— Вярно е — кимна Даяна. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш излизаше от фризер.

Стерит издаде звук, който приличаше на иронично хилене, после отмести браунинга от главата на Ерика и го насочи към нас, а след това и към снежния човек. Екнаха два изстрела. От тромавата фигура изригнаха фонтанчета сняг, главата ѝ отхвъркна на цял метър, а бутилката издрънча на земята.

— Проверка — обясни Стерит и внимателно тръгна напред, влачейки Ерика след себе си.

Дулото на браунинга отново се заби в брадичката ѝ. Харди и Пъркинс се отлепиха от колата и го последваха. Сега вече можех да видя автоматите в ръцете им. Бяха MP5 — същите, които използваха

при нападението срещу квартирата. Придвижваха се така, че Стерит да не пресича линията на евентуалната им стрелба. Наистина бяха тренирани много добре.

Стерит спря до предницата на буика, с който бяха дошли. Очите на Ерика бяха бистри и широко отворени. Това е добре, рекох си. Тя е жива и е близо до нас. Нямах да е приятно, ако я бяха дрогирали, но вместо наркотик те бяха използвали страха. Това означаваше още едно предимство за нас — разбира се, ако тя си спомни, че може да разсъждава...

Даяна направи две крачки напред и протегна ръце:

— Скъпа?

— Спри на място! — провлачено заповяда Стерит и направи цяло шоу с дулото на пистолета под брадичката на момичето.

— Вече видя, че тя е добре...

— Не е добре! — просъска Даяна. — Никак не е добре! Не ти платих за това!

— Ако наистина сме променили споразумението, можеш да ни съдиш — иронично се усмихна Стерит.

— Вече ви платих.

— Вярно, но имаме допълнителни разходи — кимна онзи. — Да не говорим, че Късметко утрепа един от моите хора... Приеми го като покриване на щетите. Предполагам, че това в красивите ти ръчички са парите...

— Да.

— Четири милиона?

— Да. В брой и в бижута.

— В брой и в бижута — повтори Стерит и кимна с глава: — Харесва ми как звучи... — Извърна глава към Харди, а след това и към Пъркинс: — И на вас ви харесва, нали, момчета?

Никой от двамата не отговори.

— Хвърли го насам — разпореди се Стерит.

— Първо я пусни — обадох се аз, опитвайки се да спечеля малко време.

Стерит прие това като хубава шега.

— Абе ти наистина ли си мислиш, че можеш да раздаваш заповеди?

Гибралтар, спомних си аз.

— Искаш ли да ти покажа нещо? — попитах.

— Не знам. Да не е нещо малко и сбръчкано?

Вдигнах дясната си длан напред и нагоре.

— Не гледам на ръка — поклати глава той.

Вдигнах и лявата си ръка по същия начин.

— Не разбирам езика на жестовете — сбърчи чело Стерит.

Придвижих лявата си ръка към дясната китка и докоснах бутона на предавателя. Харди единствен разбра какво правя и моментално насочи автомата си в челото ми. Пръстът му се уви около спусъка.

— На твое място не бих го направил — поклатих глава аз.

Стерит стрелна с поглед партньора си, после отново се извърна към мен:

— Защо?

— Защото това, което стиснах в дланта си току-що, се нарича детонатор. А това, което лежи в багажника на нашия торъс, се нарича десет кила пластичен експлозив, плюс-минус стотина грама... Идеята е да ви помогнем да си останете честни, ако разбирате какво искам да кажа...

— Будалкаш ме!

— С удоволствие ще натисна бутона, за да провериш дали е така!

Стерит се замисли за момент. Ръцете му върху Ерика леко разхлабиха хватката. Очите на момичето се местеха от майка му на мен и обратно. Бях сигурен, че чува и разбира какво става.

Усетих втренчения поглед на Даяна, която очевидно се беше убедила, че съм луд. Не знам дали наистина повярва, че по някакъв начин съм успял да заредя колата с експлозиви, но в момента това нямаше значение. Важното беше блъфът да издържи.

— Не, не! — поклати глава Стерит. — Не ти вярвам, ти не си чак толкова твърд. Няма да убиеш момичето.

— След като тъй и тъй ще умре, предпочитам да го направя със собствените си ръце — хладно го изгледах аз.

— Не си толкова печен.

— Може би не съм, но се уча бързо.

Той се замисли за момент, после попита:

— Откъде да знам, че не е напълнила куфара с камъни?

Протегнах лявата си ръка и кратко заповядах на Даяна:

— Дай ми куфара!

Тя се поколеба. Подчини се миг преди да повтори заповедта. Куфарът се оказа доста тежък. При съприкосновението с дръжката сякаш хиляди остри игли пронизаха счупените ми пръсти.

— Среща при снежния човек — предложих на Стерит.

— Глен, направи размяната! — рязко заповяда той.

Харди измъкна браунинга си, заобиколи предницата на колата и застана до Ерика. Подаде автомата на Стерит, който отстъпи крачка назад. Браунингът потъна в ребрата на Ерика, а свободната му ръка я сграбчи за рамото.

Стерит насочи автомата към мен и изръмжа:

— Ти и Глен!

Тръгнах напред, Глен Харди също. Направихме по десетина крачки, докато се изправихме на метър един от друг. Обезглавеният снежен човек стърчеше вляво от мен като рефер на някакъв кошмарен баскетболен мач.

— Отвори го! — заповяда Харди.

Положих куфара в снега. Дясната ми ръка продължаваше да е свита в юмрук. Отпуснах се на колене, без да свалям очи от пистолета на Харди. Щракнах ключалките с лявата ръка и бавно вдигнах капака.

Харди погледна надолу и пистолетът му се отклони от тялото на Ерика. После коленете му се подгънаха и той се свлече. Трясъкът на изстрела последва куршума, отеквайки шумно над разбития бетон и водата. В следващия миг аз вече летях напред с пистолет в ръка. Ерика залитна, а аз я прегърнах през кръста и побързах да я смъкна на земята. В същото време изстрелях два куршума по посока на Пъркинс. Паднахме в снега и аз моментално легнах върху Ерика, прикривайки я с тялото си. Чух писъка на Даяна, последван от автоматичния откос на Стерит. От снежния човек се разлетяха нови полузамръзнали буци.

Вдигнах глава и видях, че Пъркинс вече е ликвидиран. Стерит се отдалечаваше заднешком, от автомата в ръцете му излитаха пламъчета. Някои от куршумите рикошираха в бетона наоколо, други дрънчаха по ламарините на колите. После настъпи хаосът. Виковете и движение от всички страни. Притиснал Ерика в снега, аз направих опит да се прицеля в Стерит, който бързо отстъпваше към тъмната част на парцела. Внезапно една от заснежените купчинки в близост до него се превърна в Мур, който скочи и го стисна за гърлото. Стерит направи

опит да извърти дулото на автомата, а след това и да удари някогашния си учител с приклада.

Не успя просто защото Мур му строши врата още преди да се обърне.

После настъпи тишина. Осъзнах, че се смея, едва когато се изправих на крака и издърпах Ерика.

— Сега ще те заболи! — предупредих я аз и дръпнах лепенката от устата ѝ. Тя дори не ахна.

— Вярвах в теб.

Думите име накараха да се закова на място. После се извих вдясно, наведох се над тялото на Харди и започнах да го опипвам за ножа. Намерих го в джоба, където му беше мястото. Натиснах копчето за изваждане на острието и започнах да режа лепенките на ръцете ѝ. Тя леко се намръщи, когато ги дръпнах, но след това увисна на врата ми и повтори:

— Вярвах в теб, вярвах в теб!

Нямаше никакво намерение да ме пусне, но и аз не бързах да се отдръпна. Притиснах я в прегръдката си и се огледах. Фаулър и командосите започнаха прочистване и ни заобиколиха така, сякаш се намирахме в окото на някакъв човешки ураган. Появиха се патрулни коли с мигащи светлини, следвани от линейка. Някой крещеше нещо по радиостанцията, но думите му нямаша значение. Фаулър ме информира, че са заловили Кокс, който не е оказал съпротива, а Пъркинс ще оживее. Стерит и Харди били убити на място. Замълча, огледа ме от горе до долу и подхвърли да се успокоя и да пусна Ерика. Отказах да се подчиня. Той само поклати глава и се отдалечи.

Даяна се беше надвесила над Харди. В един момент се дръпна крачка назад и погледна към нас.

— Ерика?

Никакъв отговор.

— Скъпа?

Ерика внимателно намести раненото си ухо така, че да не опира на рамото ми, и чак тогава погледна майка си.

— Искам да се приберем у дома, скъпа — промълви Даяна. — Искам да живееш при мен.

Главата на Ерика се повдигна, питащите ѝ очи срещнаха моите. Нямаше какво друго да направя, освен да натисна копчето на

предавателя и да промърморя в ревера си:

— Доведи го...

Поршето закова пред нас след броени секунди. Бриджит изскочи навън, заобиколи микробуса на специалните части и отиде да отвори дясната врата.

Полковник Уат бавно излезе навън и присви очи от ярката светлина наоколо. Изправен на метър от Фаулър, Мур моментално го видя и затича към нас.

Чух как Даяна каза:

— Тя идва с мен, Дъг. Ти вече живея с нея, сега е мой ред...

Полковникът не й обърна внимание и остана до колата, прегърбен в зимните си дрехи. Виждаше се единствено лицето му, всичко друго беше опаковано с вълнени пуловери и грейки. Дишаше на пресекулки, сякаш беше ранен.

— Ерика — изграчи той, — остани при мен...

Ерика отмести очи от посивялото му лице, погледна мен, после майка си.

— Не — каза тя толкова тихо, че чух единствено аз. И прекрасно разбрах какво има предвид.

— Вземам я при мен — отсече Даяна.

— Тъпа кучка! — изръмжа Уат и на устните му изби белезникава пяна.

— Тя е моя! Тя иска да живее при мен!

— Толкова много иска, че трябваше да платиш на наемници, за да я отмъкнат от мен! — презрително рече полковникът.

— Исках да я спася от теб! — твърдо отвърна Даяна.

— И както виждам, добре се справи — язвително рече Уат.

— Ти не я заслужаваш! Вземи всичко, каквото пожелаеш, но не и нея!

— Тъпа шибана кучка! — с омерзение рече полковникът. — Ти не притежаваш нищо! И няма да получиш нищо. Защо не се откажеш, да те вземат мътните? Какво можеш да ми направиш?

Може да те гръмне, рекох си аз едновременно със светкавичното движение на Даяна, която се наведе над трупа на Харди и се изправи с браунинг в ръце.

— Ей това! — отвърна с леден глас тя.

34.

— Да не си се побъркала?! — извика Бриджит.

Даяна стисна пистолета с две ръце и се прицели в челото на полковника.

— Какво си намислила? Може би да избиеш всички ни?

— Само онези, които се изпречат на пътя ми! — отсече тя.

— Ти млъквай! — заповяда полковникът към Бриджит, без да я поглежда. На лицето му изплува широка усмивка.

Не, простенах безгласно аз. Не пред дъщеря ти!

— Полковник...

— Стой настрана, сержант! — просъска Уат. — Това е между нея и мен!

Бриджит и Мур стояха, без да помръдват. Увила ръце около кръста ми, Ерика гледаше втренчено. Тялото ѝ започна да трепери. Малко по-нататък Фаулър и Морган разговаряха с Ноулс и командира на полицейското подразделение. Линейката си тръгна, но полицейският микробус остана и около него се бяха струпали неколцина командоси с усмихнати физиономии. Бяха свалили шлемовете си и весело се поздравяваха за добре свършената работа.

Оказа се обаче, че работата не е съвсем свършена.

— Не виждаш ли, че наоколо гъмжи от ченгета? — подхвърли Бриджит, обръщайки се към Даяна.

— Виждам.

— Всички да млъкнат! — гръмогласно заповяда полковникът и тръгна към бившата си съпруга, без да обръща внимание на насочения пистолет.

Разговорите стихнаха, закачките се прекратиха. Частица от секундата беше достатъчна за професионалистите в екипа да проумеят това, което се разиграваше пред очите им. Пропукаха радиостанции, разнесоха се приглушени заповеди, групичките мигом се разпръснаха в търсене на нови позиции. В мрака глухо се плискаше невидимата река. Чух гласа на Фаулър, който заповядваше никой да не стреля.

— Не се приближавай! — изсъска Даяна, насочила оръжието в бившия си съпруг.

— Иначе какво, ще ме застреляш ли? — попита той, без да забавя ход.

— Мразя ги! — изстена сякаш на себе си Ерика. Полковникът спря на крачка от жена си и събра крака. Даяна държеше браунинга стабилно, а омразата им сякаш започна да топи снега наоколо.

Уат опря чело в дулото на пистолета.

— Пикая върху теб, боклук такъв! Абсолютен боклук!

— Татко... — извика Ерика.

— Ти си нищо! Ти си една тъпа никаквица, която използвах! Манипулирах те, създадох те и те ликвидирах. Сега можеш да си го върнеш, но трябва да натиснеш спусъка! Хайде, натисни го!

Ерика се втурна напред толкова внезапно, че не успях да я задържа.

Ясно видях изпотеното лице на Даяна, която гледаше втренчено мъжа си, опрял чело в пистолета ѝ.

— Дръпни се назад, полковник — извиках аз.

Уат не ми обърна внимание.

— Хайде, какво чакаш? Най-сетне имаш възможност да направиш нещо истинско. Направи го!

Командосите направиха кръг около нас, в който се включиха и детективите Морган и Хауър. Оръжията отново бяха готови за стрелба. Изведнъж стана тихо, дори радиостанциите замлъкнаха. Чувах реката зад гърба си, чувах как подметките на Бриджит проскърцват в снега.

— Моля те, спри! — извика Ерика. Не стана ясно към кого от родителите ѝ е насочен този призив.

— Не се бъркай, Ерика! — изръмжа полковникът, без да обръща глава. Очите му продължаваха да фиксират Даяна.

— Тате, моля те...

— Казах да не се бъркаш, момиченце!

Ерика отстъпи една крачка. Един от командосите предпазливо пристъпи напред, вероятно с намерението да протегне ръка и да я изведе от опасната зона. Това се оказа грешка, тъй като Даяна за пръв път се раздвижи и вдигна предпазителя на пистолета си.

— Не мърдай! — изсъска тя. — Ако някой мръдне, ще му пръсна черепа!

Обкръжението леко се разлюля, оръжията я взеха на прицел. Фаулър извика да не се стреля, защото не иска жертви.

— Ерика, остани тук! — заповяда с нисък и напрегнат глас Даяна. Ситните капчици конденз от дулото на пистолета полепнаха по лицето на полковника.

Уат се закашля и направи леко движение, сякаш искаше да се обърне. После се изплю в лицето на жена си.

Даяна дори не мигна.

Никой от командосите не стреля и това означаваше, че вече са направили своя избор. Сега всичко зависеше от Ерика. Тя беше целта и причината, нейният живот трябваше да бъде спасен и ако можеше да запази живота на родителите си, тя щеше да получи този шанс.

Всичко зависеше от нея.

Ерика изглежда го разбра, защото обърна гръб на родителите си и тръгна към мен.

Направи две-три крачки, когато майка ѝ се обади:

— Върни се тук, Ерика!

— Не я замесвай — обади се полковникът. — Този път сме само двамата — аз и ти. Не я замесвай!

— Веднага се върни! — извика с изтънял глас Даяна, без да дава вид, че е чула думите му. — Ти ще дойдеш с мен!

— Не — рече Ерика.

— Ще го убия! — извика Даяна.

Ерика спря. На лицето ѝ се появи изражението на майка ѝ в хотела — когато се надвеси над мен, но ми пощади живота.

— Така — прошепна Даяна и премести левия си крак за по-добра опора. Видях как полковникът се стяга в очакване на изстрела. — Вземи куфара и го донеси тук, скъпа...

— Майната ти! — изкрещя Ерика и рязко се завъртя в снега. Викът ѝ изтъня и прекъсна, а аз изведнъж си дадох сметка колко е малка всъщност.

— Не смей да ми говориш така!

— Или какво? Ще застреляш татко? Или мен? Защо не гръмнеш още веднъж и Атикъс?

— Донеси куфара, казах! — заповяда с леден глас Даяна. — Идваш с мен!

— Не мърдай, момиченце! — обади се на свой ред полковникът.
— Не слушай какво ти казва тая курва!

Очите на Ерика пробягаха по лицата на двамата, после се изместиха към насочените оръжия на полицаите.

Запитах се дали все още е на позицията снайперистът, който беше ликвидирал Харди. Дали не е хванал на мушката си и главата на Даяна...

— Точно това искам, Ерика — добави полковникът.

— Така ли? — тихо попита момичето.

— Да.

Тя гледаше баща си, без да примигва.

— То не е свързано с теб, аз го искам.

— Разбирам.

В гласа ѝ имаше гняв.

Главата ѝ бавно кимна, тялото ѝ се приведе, а пръстите ѝ затвориха ключалките. Те изсракаха остро в настъпилата тишина, почти като изстрели. Вдигна куфара с две ръце, притисна го към гърдите си и започна да се изправя.

— Ти това ли искаш? — извърна се към майка си тя.

— Добро момиче — кимна Даяна. — Донеси го при мен, а после заедно ще се качим в колата...

Ерика кимна. Полковникът преглътна поредната ругатня и проследи с очи как дъщеря му отстъпва заднешком и от двамата. Когато се изравни с мен, тя протегна дясната си ръка, хвана моята и стисна здраво. Продължи да отстъпва назад. Сега държеше куфара с една ръка, а с другата ме теглеше след себе си.

— Какво правиш? — попита Даяна и пръстите ѝ се стегнаха около ръкохватката на браунинга. — Донеси го тук!

С периферното си зрение долових как Ерика поклати глава. Реката стана по-шумна, тъй като се бяхме приближили до нея. Или тишината бе станала по-дълбока...

— Ела веднага тук! — изкрещя Даяна.

Полковник Уат подигравателно се изсмя.

Ерика спря на самия бряг. Пусна ръката ми и започна да отваря ключалките.

— Ела тук, или ще го убия! Кълна се, че ще го убия!

— Давай, какво чакаш? — с преднамерено висок глас отвърна Ерика, вдигна куфара и го надвеси над водата. Пръстът ѝ придържаше капака, мускулите на врата ѝ се издуха от напрежение. — Давай, мамо!

Един кратък поглед беше достатъчен на Даяна, за да разбере какво е намислила дъщеря ѝ. В същия момент го разбрах и аз.

— Недей — прошепнах.

— Съжалявам — отрони тя.

Ръката ми се плъзна към пистолета.

— Не! — изкрещя Даяна.

— Това пък го искам АЗ! — тръсна глава Ерика и пръстът ѝ се отмести от капака. Куфарът се отвори. Към тъмната вода се устреми блестящ поток от диаманти и изумруди, а вятърът бързо поде банкнотите.

Ерика ни огледа един по един, после очите ѝ се заковаха върху лицето ми.

— Би ли убил онзи, който насочи оръжие срещу мен?

Даяна се извъртя и насочи браунинга към дъщеря си с несвързани крясъци да престане. Лявата ми ръка се стрелна напред и надолу, поваляйки Ерика, а дясната вдигна пистолета. Уат се хвърли на земята.

— Всички бихме го сторили. Нашият дълг е да пазим живота ти.

Улучих я с две двойки куршуми, вертикален прицел. Първият попадна в слънчевия сплит, а последният — малко над брадичката.

Частица от секундата по-късно в тялото ѝ попаднаха още седем куршума, изстреляни от командосите, които я държаха на мушка.

Но и един беше достатъчен.

Даяна рухна като парцалена кукла, снегът около нея бързо потъмня.

Изпраща радиостанция, Морган се втурна напред и провери пулса ѝ. Бях убеден, че е безсмислено.

В краката на Ерика блестеше един диамант.

Самата тя бавно тръгна към мястото, където се беше проснал баща ѝ. Той тежко се надигна на колене, очите му се озоваха на едно ниво с нейните. Празният куфар изтропа на земята пред него.

— Ти провали всичко! — рече полковникът. — Провали го!

— Да, точно това направих.

— Не те познавам повече! Ти си същата като проклетата си майка! Изобщо не си прави труда да се връщаш у дома!

Ерика сви рамене, обърна се и тръгна към поршето на Бриджит. Мур и Ноулс помогнаха на полковника да се изправи, а Фаулър им направи знак да го отведат встрани. Забоботиха двигатели, колите започнаха да се изтеглят.

Ерика отвори дясната врата на поршето, седна и си сложи колана. Очите ѝ спокойно пробягаха по сцената на трагедията, после се спряха върху мен. Бяха ясни и хладни, без никакъв намек за извинение. Стори ми се, че виждам в тях и мъничко тъга. За себе си, за майка ѝ, може би и за мен... Или това беше плод на въображението ми...

Знаеше какво е направила. Знаеше, че ме е принудила да го направя.

После главата ѝ бавно се обърна в противоположната посока.

Бриджит бавно пристъпи към мен.

— Ще я закарам в болница — промълви тя. — Искаш ли да ѝ предам нещо?

— Кажи ѝ, че ще се обадя.

— Добре — кимна тя и протегна ръка. Измина известно време преди да осъзная, че не ми предлага утеха, а просто ми връща радиостанцията. Взех я и я тикнах в джоба си.

Бриджит погледна тялото на Даяна, после се обърна и тръгна към колата си. Моторът изръмжа, миг по-късно от нея и Ерика нямаше дори следа.

Парцелът изведнъж ми се стори празен. Но не за дълго. Знаех, че тук скоро ще се появят криминалистите със своите светкавици и камери. Парите и скъпоценните камъни ще бъдат събрани (доколкото е възможно) и надлежно описани. Ще се снимат показания, ще се проведат разпити. Ще се напишат доклади, които обясняват подробно

всичко, свързано с инцидента, но нито един от тях няма да бъде напълно прецизен.

Обърнах се и погледнах към тялото на Даяна, което очакваше последно внимание. За него се беше залепила банкнота от сто долара, която напрегнато потрепваше от вятъра.

Парцелът беше прорязан от черни автомобилни следи, всичките насочени към пустия път в съседство. Тръгнах напред, после се спрях и се обърнах да погледна стъпките си. Следи от два човешки крака, но човек нямаше. Имаше само призрак, спомен или Бог знае какво. Две самотни следи...

Отново тръгнах към пътя. Страшно ми се прииска до мен да е Рубин, Бриджит или просто някой, с когото да крачим заедно...

Издание:

Грег Рука. Търсачът

© 1997, by Greg Rucka

© Веселин Лаптев, превод, 2004

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 2004

© ИК „БАРД“, София, 2004

ISBN: 954-585-568-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.